

ಅನಿಕೇತನ

ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ

ಜನವರಿ-ಮಾರ್ಚ್ 2020, ಸಂಚಿಕೆ 113

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಬಿ.ವಿ. ವಸಂತಕುಮಾರ್

ಸಂಪಾದಕರು

ಡಾ. ಎ. ರಘುರಾಂ

ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ

ಕನ್ನಡ ಭವನ, ಜಿ.ಸಿ.ರಸ್ತೆ,

ಬೆಂಗಳೂರು-560 002

ದೂರವಾಣಿ : 080-22211730

‘ಅನಿಕೇತನ’ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿರುವ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ. ಇದು 113ನೇ ಸಂಚಿಕೆಯಾಗಿದೆ (ಮಾರ್ಚ್-ಮೇ 2020) ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಓದಿಗೆ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಅಣಿಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಬಯಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕನ್ನಡದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗೆ ಕಾರಣರಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಓದಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹೊಸ ಹೊಳಪುಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತ ಕನ್ನಡ ಒಂದು ಸತ್ತ್ವಶೀಲ ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಋಜುವಾತುಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಪಡೆದ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಸಂಶೋಧಕರು ತಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಹೊಸ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸುತ್ತ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಹೊಸ ಓದನ್ನು ನೀಡುವುದಲ್ಲದೆ, ಹೊಸ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ತೋರಬಲ್ಲ ಮಾರ್ಗ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷೆ.

ಸಂಪಾದಕನಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಜವಾಬ್ದಾರಿವಹಿಸಿ ಉತ್ತಮ ಸಂಚಿಕೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಸ ತುಂಬಿದ ಆತ್ಮೀಯ ಗೆಳೆಯರು ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಆದ ಡಾ. ಬಿ.ವಿ. ವಸಂತಕುಮಾರ್ ಅವರಿಗೆ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಆದ ಶ್ರೀ ಕರಿಯಪ್ಪ ಎನ್. ಅವರಿಗೆ, ಈ ಸುಂದರ ಸಂಚಿಕೆ ಕೈಸೇರಲು ಸಹಕಾರ ನೀಡಿದ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಎಲ್ಲ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗಕ್ಕೆ, ‘ಅನಿಕೇತನ’ ಸಂಚಿಕೆಗೆ ತಮ್ಮ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಲೇಖಕರಿಗೆ, ಅಕ್ಷರ ಜೋಡಣೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಭಾ ಜಿ. ಅವರಿಗೆ, ಆಕರ್ಷಕವಾದ ಮುಖಪುಟ ಮಾಡಿದ ಕಲಾವಿದ ಶ್ರೀ _____ಅವರಿಗೆ, ಹಾಗೂ ಎಂದಿನಂತೆ ‘ಅನಿಕೇತನ’ ಸಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ಓದುಗ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

– ಡಾ. ಎ. ರಘುರಾಂ

ಪರಿವಿಡಿ

1. ವಾರಕರಿ ಪಂಥ ಮತ್ತು ದಾಸಪಂಥ
ಡಾ. ವಿಠಲರಾವ್ ಟಿ. ಗಾಯಕ್ವಾಡ್
2. ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕಿಂತ ಕುಟುಂಬ ದೊಡ್ಡದು : ಪಂಪ
ಡಾ. ಎ. ರಘುರಾಂ
3. ಕಲ್ಯಾಣ ಸೀಮೆಯ ಕಾಲುದಾರಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹುಡುಕುತ :
ಕಾಲುದಾರಿ ಪರಂಪರೆಗೆ ಅನಂತದ ನೆನಪು
ಡಾ. ಸಿ.ಬಿ. ಚಿಲ್ಪರಾಗಿ
4. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ
ಎನ್.ಎಸ್. ಗುಂಡೂರ
5. ತ.ರಾ.ಸು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆ
ಡಾ.ಆರ್.ಮಹೇಶ್
6. ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳು
ರವಿಶಂಕರ ಎ.ಕೆ
7. ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಹರಿಕಾರ ರೆ. ವೈಗಲ್
ಡಾ. ಚೈತಾಲಿ ಕೆ.ಎಸ್.
8. ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನೆಯ ಇತಿಹಾಸ
ಡಾ. ಟಿ.ಎಲ್. ಜಗದೀಶ
9. ಸರ್ವಜ್ಞನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು
ಡಾ. ಬಾಳಪ್ಪ ಎ.ಬಿ.
10. ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ
ಕ್ಯಾತಪ್ಪದೈವದ ಬಾಹುಳ್ಯತೆ
ಡಾ. ಚಿತ್ತಯ್ಯ ಕೆ.

11. ಸುಳಾದಿಗಳ ಹೊಂಬೆಳಕು
ಡಾ. ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ವಿ. ಮೊಹರೀರ
12. ಸೀದ್ರೆಗೊಲ್ಲರು ಅಥವಾ ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದ
ಗೊಲ್ಲರು-ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ
ಡಾ. ಎಸ್. ಶಿವಣ್ಣ ಬೆಳವಾಡಿ
13. ಕನ್ನಡ ನಾಡಗೀತೆಗಳು ನಡೆದು ಬಂದ ರೀತಿ
ಪ್ರೊ. ಶಾಶ್ವತಸ್ವಾಮಿ ಮುಕ್ಕುಂದಿಮಠ
14. ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಡಾ.ರಾಜ್
ಯರಿಯಪ್ಪ ಬೆಳಗುರ್ಕಿ
15. ಆತ್ಮ ಬಲಿದಾನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೋಟ
ಡಾ. ಶಿಶುಮಾರ ಕಂಪ್ಲಿ
16. ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಬಂಜೆತನ ಕುರಿತ ಪ್ರತಿಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿ
ಡಾ. ಮಂಜಣ್ಣ ಎಂ.
17. ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು : ಗುತ್ತಿಯ ಜಗತ್ತು
ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ ಪಾಳ್ಯ
18. ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿ ಮರೆಯಾದ ಮಹಾಚೇತನ :
ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮ
ಡಾ. ಲಾವಣ್ಯ ಸಿ.ಪಿ.

ವಾರಕರಿ ಪಂಥ ಮತ್ತು ದಾಸಪಂಥ

– ಡಾ. ವಿಶಲರಾವ್ ಟಿ. ಗಾಯಕ್ವಾಡ್

ಭಾರತದ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಕ್ತಿ ಚಳವಳಿಗಳು ಬಹಳ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುವು. ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಪ್ರಧಾನ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಂಡುದರಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ನಿತ್ಯ ಜೀವನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬಹಳ ಅಯೋಮಯವಾಯಿತು. 'ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯಂ ಮಯಾಸೃಷ್ಟ್ಯಂ ಗುಣಕರ್ಮ ವಿಭಾಗಶಃ' ಎಂಬ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿನ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಉವಾಚವಿದೆ. ಅಂದರೆ 'ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳನ್ನು ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಅವರವರ ಗುಣ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಗಳ ನೆಲೆಯಿಂದ' ಎಂಬುದು ಇದರ ಅರ್ಥ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ ಮತ್ತು ಶೂದ್ರ ಎಂಬುವೇ ಆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಈ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿನ ನಿಜವಾದ ಆಶಯವು ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಕೇವಲ ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯಷ್ಟೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಗೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಗುಣ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಯಾವುದೇ ವರ್ಣಕ್ಕಾದರೂ ಹೋಗಬಹುದಾದ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ 'ಸಮಾಜೋ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ' ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿತು ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಗಂಭೀರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕ್ರಮೇಣ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿಯೂ ತದನಂತರದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿಯೂ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಗಳು (ಕಡಿಬಿಞ ಛಿಟಿಚಿ) ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿ, ಪ್ರರೂಪಿಸಿದಂತಹ ಗಂಭೀರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿದ ಜಾತಿಯು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವ ಕರ್ಮದಿಂದಾದ ವಿಧಿ ನಿಯಾಮಕ ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ ಜನತೆ ತಾರತಮ್ಯಾನುಸಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರಲ್ಲದೆ ಅದರಂತೆಯೇ ಜೀವಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರಹಿತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿರುವಂತೆ ರೂಪುಗೊಳಿಸಿತು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಈ ಕಾರಣವಾಗಿ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬೇರೂರಿದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಜನತೆ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ ಯಾವುದು ಎಂಬುದರ

ಬಗೆಗೆ ವಿಸ್ತೃತಿಗೆ ಒಳಗಾದರಲ್ಲದೆ, ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಗೊಂದಲಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾದರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

'ಧೀಯತೇ ಅನೇನ ಇತಿ ಧರ್ಮಃ' ಅಂದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕನ್ನು ಉಜ್ವಲಗೊಳಿಸುವಂತಹ ಧಾರಣ ಸ್ವರೂಪವೇ ಧರ್ಮವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, 'ಧಾರಣಾದ್ಧರ್ಮಮಿತ್ಯಾಹುಃ' ನಾವು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಧರಿಸಿರುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಥವಾ ಯಾವುದು ನಮ್ಮನ್ನು ಧರಿಸಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಧರ್ಮ ಎಂಬುದು ಇದರ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥ. ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವಾರು ಸಮಾಜವಿರೋಧಿ, ಜನವಿರೋಧಿ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ನಿಜವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆಯ ಧರ್ಮವು ಹಾಳಾಗಿ ಅಸಮಾನತೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದು ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಈ ಸಂಕೀರ್ಣ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಆಯಾಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಮಹಾನ್ ಪುರುಷರೇ ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿ. ಅಂದರೆ ಧರ್ಮದ ಮೂಲ ನೆಲೆಯಾದ ಭಕ್ತಿ ಭಾವದ ಮೂಲಕವೇ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗೆ ಒಂದು ಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಅನೇಕ ಮತಪಂಥ ಇಲ್ಲವೇ ಮತಧರ್ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು. ಅದ್ವೈತ, ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ, ದ್ವೈತ, ಮಹಾನುಭಾವ, ವಾರಕರಿ, ರಾಮದಾಸಿ ಮೊದಲಾದ ಮತಪಂಥಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡುದು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ. ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಸಂತರು, ವಿಭೂತಿ ಪುರುಷರು, ಅವಧೂತರು, ಚೈತನ್ಯ ಪುರುಷರು, ವಿಶ್ವಮಾನ್ಯರು ಮೊದಲಾದವರು ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಧೋರಣೆ ಮತ್ತು ದರ್ಶನಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಪುಷ್ಪ ಆಯಾಮವನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿ. ಈ ಕಾರಣವಾಗಿಯೇ ಅಂತಹವರು ನಮ್ಮ 'ಸಮಾಜೋ-ಧಾರ್ಮಿಕ' ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೈಂಕರ್ಯದಿಂದ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯವಾಗಿ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯ ಮಾತಲ್ಲ.

ಈ ಮಹಾಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಗೆಯ್ದು ಮಹಾನ್ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದವರು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಎರಡು ವಿಧಗಳವರು ಎಂದರೆ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ನೆಲೆಯವರು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಅಂತರ್ಮುಖತೆ, ಬಿರುಕಿಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಅಂತರಂಗ ಶುದ್ಧತೆ, ಆತ್ಮಾನುಸಂಧಾನ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದ ಸುಖ ಇವುಗಳು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆವಿರ್ಭವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಂತಹ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವರದವರು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಸರ್ವಜನ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತನ್ನ ಆಲೋಚನ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲಾ ಆಗುಹೋಗುಗಳಿಗೂ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂತಹವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎರಡೂ ನೆಲೆಗಳವರು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಭಾವನೆಯ

ಚಿಂತನೆ, ಬೋಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾಡ ಹೊರಟಿದುದೆಂದರೆ, ಸರ್ವಕಾರುಣ್ಯ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ದೈವೀ ಸಂಕಲ್ಪನದ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ದರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಣಿಗೊಳಿಸುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಆತ್ಮ-ಪರಮಾತ್ಮರ ಅನುಸಂಧಾನ, ಕಪಟ ಭಾವನೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಪಟಾಚರಣೆಗಳ ವರ್ಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕಟುನಿಂದನೆ, ಜೀವನದ ಬಗೆಗೆ ದಾರ್ಶನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶೆಯ ಮೂಲಕ ಆತ್ಮ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಶುದ್ಧೀಕರಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುವುದು ಈ ಸಂತಶ್ರೇಷ್ಠರ ಮುಖ್ಯ ಕೈಂಕರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಬಾಳಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮತ್ತು ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹುಡುಕಿಕೊಡುವ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ವಿವಿಧ ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಜನ ಬದುಕಿನ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನೇ ಮುಡುಪಾಗಿಟ್ಟು ದಾರ್ಶನಿಕ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಗೊಳಿಸಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ (ಕೇರಳ, ಕ್ರಿ.ಶ. 788-820), ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯ (ತಮಿಳುನಾಡು, ಕ್ರಿ.ಶ. 1017-1137), ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯ (ಕರ್ನಾಟಕ, ಕ್ರಿ.ಶ. 1238-1317), ವಲ್ಲಭಾಚಾರ್ಯ (ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ, ಕ್ರಿ.ಶ. 1479-1531), ಸಂತ ಸೂರದಾಸ (ಹರಿಯಾಣ, ಕ್ರಿ.ಶ.ಸು. 1479-1540), ಸಂತ ಮೀರಾಬಾಯಿ (ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳ, ಕ್ರಿ.ಶ.1547-1614), ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರ (ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕ್ರಿ.ಶ.1275-1296), ಸಂತ ನಾಮದೇವ (ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕ್ರಿ.ಶ.1270), ಸಂತ ಏಕನಾಥ (ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕ್ರಿ.ಶ. 1533-1599), ಸಂತ ರಾಮದಾಸ (ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕ್ರಿ.ಶ.ಸು.1608), ಸಂತ ತುಕಾರಾಮ (ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕ್ರಿ.ಶ. 1608-1649) ವ್ಯಾಸರಾಜತೀರ್ಥ (ಕರ್ನಾಟಕ, ಕ್ರಿ.ಶ. 1460-1539), ಭಕ್ತ ಪುರಂದರದಾಸ (ಕರ್ನಾಟಕ, ಕ್ರಿ.ಶ.1484-1564), ಗುರುನಾನಕ್ (ಪಂಜಾಬ್, ಕ್ರಿ.ಶ. 1469-1524), ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಚೈತನ್ಯ (ಪ.ಬಂಗಾಳ, ಕ್ರಿ.ಶ.1448-1532), ಸಂತ ತುಳಸೀದಾಸ (ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ, ಕ್ರಿ.ಶ.1497-1532) ಈ ಮೊದಲಾದ ಸಂತ-ಮಹಾಂತರು ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಜೀವನದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಪ್ರರೂಪಿಸಿದವರು.

ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರ ಮತ್ತು ಭಕ್ತ ಪುರಂದರದಾಸರು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ಸಮಾಜೋ ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳು ತಂತಮ್ಮ ಕಾಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಧೋರಣೆಗಳಿಂದ ಅಪಾರ ಜನಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಹೊಸ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವರ ಬದುಕಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸಿದವರು. ನಾಥಪಂಥದ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದಿದ್ದ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯದೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಚಿಂತನೆಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 'ವಾರಕರಿ ಪಂಥ'ವನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಭಕ್ತ ಪುರಂದರದಾಸರು ವ್ಯಾಸರಾಜತೀರ್ಥರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದು, ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರ ದ್ವೈತ ತತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲದೆ, 'ವ್ಯಾಸಕೂಟ'ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು 'ದಾಸಕೂಟ'ದ

ಮೂಲಕ ಸರ್ವಜನರ ಜೀವನದ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತಿಯುತ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮತ್ತು ಆನಂದವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸಂತರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜನಸಮುದಾಯದ ನಡುವೆಯೇ ಬದುಕಿದವರು ಮತ್ತು ಜನ ಸಮುದಾಯದ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಆ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಹಳ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರ ಮಹಾರಾಜರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾಗಿದ್ದರೂ ಬಹಳ ಸಂಕಷ್ಟಮಯವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಯಿತು. ತಂದೆ ವಿಠಲಪಂತರು ತಾವು ಸಂನ್ಯಾಸತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬಂದವರು. ನಂತರ ವಿಠಲಪಂಥ ಮತ್ತು ರುಕ್ಮಿಣಿಬಾಯಿ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ನಿವೃತ್ತಿನಾಥ, ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರ, ಸೋಪಾನದೇವ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಾಬಾಯಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ವರು ಮಕ್ಕಳು ಜನಿಸಿದರು. ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಈ ಮಕ್ಕಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವರ್ಣಕ್ಕೆ ಸ್ವೀಕಾರಾರ್ಹವಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರ ಮುಂಜಿಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕರ್ಮನಿಷ್ಠ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವರ್ಗವು ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿತು. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಜಾತಿ, ಕುಲ, ವರ್ಣ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಗಳಾವುವೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಮಕ್ಕಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ, ಶೂದ್ರ ವರ್ಗಕ್ಕೂ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾದಿಸಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಪೈಠಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಪಡೆದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಶುದ್ಧಿ ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರಷ್ಟೇ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಅದರಂತೆ ನಿವೃತ್ತಿನಾಥ, ಜ್ಞಾನದೇವಾದಿ ಸೋದರರು ಪೈಠಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಚಮತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಕೋಣನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅಸೀಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಆ ಜನಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಹೇಮಾಡಪಂತ ಮತ್ತು ಬೋಪದೇವರು ಈ ಸೋದರರಿಗೆ 'ಶುದ್ಧಿಪತ್ರ'ವನ್ನು ನೀಡಿದರಾದರೂ ಆಳಂದಿಯ ಕಟು ಬ್ರಾಹ್ಮಣವರ್ಗ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವೆಂದರೆ ಜೀವ ಬಿಡುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ವಿಠಲಪಂತ, ರುಕ್ಮಿಣಿಬಾಯಿ ದಂಪತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಇಂದ್ರಯಾಣಿ ನದಿಗೆ ಹಾರಿ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು. ತಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಿದ್ದ ಜ್ಞಾನೋಬಾದಿ ಸೋದರರು ಈ ಕರ್ಮಠ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಉಪಟಳಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು ಅನ್ಯಮಾರ್ಗದ ಬಗೆಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೆ ಹಿರಿಯ ಸೋದರ ನಿವೃತ್ತಿನಾಥನು ನಾಥಪಂಥದ ಗುರು ಗಹಿನಿನಾಥರಿಂದ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದನು. ಈ ಗಹಿನಿನಾಥರು ಕನಿಘ್ನನಾಥ ಅಥ ಕಾನ್ಹೋಬಾರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ನಾಥಪಂಥದ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ಆದಿನಾಥನನ್ನು 'ತ್ರಿಪುರಾರಿ' ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. 'ನಾಥ' ಎಂದರೆ 'ಒಡೆಯ' ಅಥವಾ 'ಸ್ವಯಂಸಿದ್ಧ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ. ನಾಥಪಂಥದಲ್ಲಿ

'ನವನಾಥ ಪರಂಪರೆ'ಯು ಬಹಳ ಗಂಭೀರವಾದುದು. ಮಚ್ಚೇಂದ್ರ ಅಥವಾ ಮತ್ಸ್ಯನಾಥ, ಗೋರಕ್ಷನಾಥ ಅಥವಾ ಗೋರಖನಾಥ, ಜಲಂಧರನಾಥ ಅಥವಾ ಜಾನಪೀರ, ಕನೀಫನಾಥ ಅಥವಾ ಕಾನೇಬಾ, ಗಹಿನೀನಾಥ ಅಥವಾ ಗೈಬಿಪೀರ, ಭಾರತೀನಾಥ ಅಥವಾ ರಾಜ ಭರತಾರಿ, ರೇವಣನಾಥ ಅಥವಾ ರೇವಣಸಿದ್ಧ ಅಥವಾ ಕಾಡಸಿದ್ಧ, ಚರಪತಿನಾಥ, ನಾಗನಾಥ ಅಥವಾ ನಾಗೇಶನಾಥ ಎಂಬ ಒಂಬತ್ತು ಜನರು ಈ ನವನಾಥ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ನಾಥಪಂಥದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ನಿವೃತ್ತಿನಾಥನೇ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸೋದರರಿಗೂ ಗುರುವಾಗಿ ನಾಥಪಂಥದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದನು. ನಾಥಪಂಥದ ಬಹುಶುಭ ಧಾರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ನೆಲೆಯದ್ದಾಗಿದೆ. ಅದರ ಒಂದು ಧಾರೆ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ 'ವಿಷ್ಣುಸಹಿತ ಶಿವ' ಎಂಬ ಅದ್ವೈತ ಪ್ರಣೀತ ವೈದಿಕ ಧಾರೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿ ಜನಪ್ರಿಯಗೊಳಿಸಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಧಾರೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಪ್ರಣೀತ ಶೈವಧಾರೆಯನ್ನು ಜನಪ್ರಿಯಗೊಳಿಸಿತು. ಈ ಅಲ್ಲಮರು ನಾಥಪಂಥದ ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ.

ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಾದಿ ಸೋದರರ ಕುಟುಂಬದವರಿಗೆ ನಾಥಪಂಥ ಹೊಸದಾದುದೇನು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪಂಥದಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿರುವ ತ್ರಯಂಬಕ ಎಂಬುವವರು ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಾದಿ ಸೋದರರಿಗೆ ಮುತ್ತಜ್ಜ, ತ್ರಯಂಬಕರ ಮಗ ಗೋವಿಂದ ಪಂತ, ಇವರ ಮಗ ವಿಠಲಪಂತ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಠಲಪಂತರು ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಅನುಸಾರ ಸಂನ್ಯಾಸ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಪಾದಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬುವವರಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಆಗ ವಿಠಲಪಂತರ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದ ಹೆಸರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು 'ಚೈತನ್ಯಾಶ್ರಮ' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಅವರು 'ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಮುತ್ತುಗಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಎಲೆ' ಎಂಬಂತೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಂತ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾಣಲಾಗದೆ ವಾಪಸ್ಸು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಇದು ಕೂಡಾ ಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಗುರು ಶ್ರೀಪಾದಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ. ಹೀಗೆ ಹಿಂದೆ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದವರು ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದ್ದಂತಹ ನಾಥಪಂಥದ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಾದಿ ಸೋದರರು ಕೆಲವಾರು ವಿಶಿಷ್ಟ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಚಾರಗಳ ಮೂಲಕ 'ವಾರಕರಿ' ಎಂಬ ಹೊಸ ಪಂಥವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಥಪಂಥದ ತತ್ತ್ವಗಳೊಂದಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ್ದ ಶ್ರೀಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಅದ್ವೈತ ಮತ್ತು ಶ್ರೀರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಮತಗಳ ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರು ಅದ್ವೈತ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಪಂಥದ ಎಲ್ಲಾ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರರ ಅದ್ವೈತದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ-ಶೂದ್ರರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಮಾನುಜರ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತದಲ್ಲಿನ ಸವ್ಯೂಹ, ನಿವ್ಯೂಹ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಅಲ್ಲಿನ ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿನ ದೋಷಗಳನ್ನು

ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರ ಮಹಾರಾಜರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿನ ಕಠಿಣ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸುವ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಹಲವಾರು ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಾರಕರಿ ಪಂಥವನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು. ವಾರಕರಿ ಎಂದರೆ ಯಾವ ಕರ್ಮಗಳ ನಿಷ್ಠೆಯ ಆಚರಣೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸರಳ ಶುದ್ಧವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿದು. ತಮ್ಮ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವ ಶ್ರೀವಿಠಲನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಲಿಂಗಭೇದವಾಗಲಿ, ಜಾತಿ ಭೇದವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. 'ಜ್ಞಾನದೇವ ರಚಿಲಾ ಪಾಯಾ' ಎಂಬ ಧ್ವನಿಯು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಂತ ಏಕನಾಥನು ದೇಗುಲವಾದರೆ, ಸಂತ ತುಕಾರಾಮನು ಕಳಸವೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಈ ವಾರಕರಿ ಪಂಥದ ಆರಾಧ್ಯ ದೇವರು ಪಂಥರಪುರದ 'ಶ್ರೀವಿಠಲ'. ಆದರೆ ಈ ದೇವರ ವರ್ಣನೆಯು ಮಾತ್ರ ದಶಾವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ, ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಗಳಿಲ್ಲ, ವಿಷ್ಣುಪುರಾಣದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ವೇದ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ಪುರಾಣ ಶ್ರುತಿ, ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನಪ್ರಿಯನಾಗಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಭಕ್ತಜನರ ಮಾನಸಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ದೇವರೆನಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ದೇವರು ಯಾರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಥನವಿದೆ. ಭಕ್ತ ಶಿರೋಮಣಿ ಪುಂಡಲೀಕನನ್ನು ಭೇಟಿಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದ್ವಾರಕೆಯಿಂದ ಬಂದ ದೈವ ಶೀಕೃಷ್ಣ ಆಗ ತನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತಹ ಭಕ್ತ ಪುಂಡಲೀಕನು ತನ್ನ ಸೇವೆ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಇಟ್ಟಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ ಇಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಎಸೆದ. ಆ ನಿಜಭಕ್ತನ ಸೂಚನೆಯ ಅನುಸಾರ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೇ ವಿಠಲ ಎನಿಸಿಕೊಂಡು ಕಳೆದ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ಯುಗಗಳಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಕಥನವೊಂದು ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದಾಗಿದೆ.

'ಪುಂಡಲಿಕೇ ಭಕ್ತೇ ತಾರಿಲೇ ವಿಶ್ವಜನಿ
ವೈಕುಂಠೀಚೀ ಮೂರ್ತೀ ಆಣಿಲೀ ಪಂಥರಪುರಪಾಟಣಾ||
ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನೇ ಜೀವೇ ಸರ್ವಸ್ತೇ ಉದಾರ||
ಬಾಪರಖುಮಾದೇವೀವರ ವಿಠಲಾಚಾ ವಾರೀಕರ||'

(ಭಕ್ತ ಪುಂಡಲಿಕನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದಿ ವಿಶ್ವಜನರ ದರುಶನಕೆ ನಿಲಿಸಿಹನಿಂತು ವೈಕುಂಠದ ಮೂರ್ತಿಯನು ಪಂಥರಪುರದೊಳು, ಕಾಯಾ, ವಾಚಾ, ಮನಸೊಳಗೆ ಜೀವಿಸಿರಲೆಂದು ಉದ್ಧಾರದಿ, ಬಾಪರಖುಮಾದೇವೀವರ ವಿಠಲನ ವಾರಕರಿ.) ವಿಠಲ, ವಿಠೋಬಾ, ವಿಠೂಮಾವುಲಿ ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಭಕ್ತಜನರಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಲ್ಪಡುವ ಈ ದೇವರು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತಾದ್ಯಂತ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಭಕ್ತ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. 'ವಿಠ್+ಠ+ಲೆ'= ವಿಠಲ ಎಂದರೆ 'ವಿತ್ತ ವೇದನಂ ಜ್ಞಾನಂ, ತೇನ ಠಾಃ ಶೂನ್ಯಃ ತಾನಲಾತಿ ಸ್ವೀಕರೋತಿ' (ಶ್ರೀಕಾಶಿನಾಥ ಉಪಾಧ್ಯೈ: ವಿಠಲ ಋಗ್ವಂಶ ಸಾರಭಾಷ್ಯ),

'ವಿ+ಲೋಬಾ' ವಿಲೋಬಾ ಎಂದರೆ 'ಜ್ಞಾನ+ಆಕಾರ', 'ಗರುಡ+ಆಸನ' (ಸಂತ ತುಕಾರಾಮ). ಹೀಗೆ ವಿಷ್ಣುವೇ ವಿಠಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಾ ಸಂತರ ಅಭಿಮತ. ವಿಷ್ಣು>ವಿಟ್ಟು>ವಿಟ್ಟಲ>ವಿಠಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಶಬ್ದಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಷ್ಟಾವತಾರ ಮತ್ತು ಪೂರ್ಣಾವತಾರವಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದೇವರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀವಿಠಲ ದೇವರು ಒಂದೇ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಸಂತ, ಭಕ್ತರದ್ದು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಜನನ ಶ್ರಾವಣವದ್ಯ ಅಷ್ಟಮಿ ಬುಧವಾರ, ಶ್ರೀವಿಠಲನ ಆರಾಧನ ವಾರವೂ ಬುಧವಾರ. ವಿಠಲ ದೇವರಿಗೂ ರುಕ್ಮಿಣಿ, ರಾಧೆಯರ ಕಥನಗಳಿವೆ. ವಿಠಲ ಭಕ್ತಿ ಭಜನ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಾದಿಗಳ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗಲೇ ಬಹಳ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿತ್ತು. ನೇವಾಸೆ ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಳ. ಅದನ್ನು ವಾರಕರಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಾದಿ ಸಂತರು ಪಂಥರಪುರವನ್ನು ವಿಠಲ ತಮ್ಮ ಅಭಂಗಗಳ ಭಜನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತಿಮಯಗೊಳಿಸಿದರು. ಆವರೆಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಳವಾಗಿದ್ದ ಪೈಠಣದಿಂದ ಪಂಥರಪುರಕ್ಕೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ಥಳವನ್ನು ವರ್ಗಾಯಿಸ ಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಪೈಠಣದ ಕರ್ಮಠ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವರ್ಗದವರ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಿಡುಗಡೆ ದೊರೆಯಿತು ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಆ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ನೇವಾಸೆಯಲ್ಲಿ ವಿಠಲ ಭಜನಾ ಮಂಡಳಿಯು ಇತ್ತು. ಅದರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವ ಶ್ರೀವಿಠಲನನ್ನು ಕುರಿತು ಅಭಂಗಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಪಂಥರಪುರದತ್ತ ನಡೆದರು. ಏಕಶಿಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡು ಸಮಪಾದಚರಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಅಭಂಗ ಸ್ವರೂಪಿ ದೈವವೇ ಶ್ರೀವಿಠಲ.

ಪಂಥರಪುರಕ್ಕೆ ಆಷಾಢ, ಕಾರ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಘ ಮತ್ತು ಚೈತ್ರ ಏಕಾದಶಿಗಳಂದು ವಾರಿ ಹೋಗುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಿಗೂ ಪೂರ್ವದಿಂದಲೇ ಇತ್ತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

'ಮಹಾಯೋಗಪೀಠೇ ತಟೇ ಭೀಷ್ಮರಥ್ಯಾಂ
ವರಂಪುಂಡರೀಕಾಯ ದಾತುಂ ಮುನೀದ್ರ್ಯಃ
ಸಮಾಗತ್ಯ ನಿಷ್ಪಂತಮನಾನಂದಕಂದಂ
ಪರಬ್ರಹ್ಮಲಿಂಗಂ ಭಜೀ ಪಾಂಡುರಂಗಂ॥'

ಎಂಬ 'ಪಾಂಡುರಂಗಾಷ್ಟಕಂ' ಕೃತಿಯ ಉಲ್ಲೇಖವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ವಾರಕರಿ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಸುಮಾರು ಆರು, ಏಳನೆಯ ಶತಮಾನದ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಬಹಳ ದೂರದ ಸ್ಥಳಗಳಿಂದ ಜನರು ವಾರಿಗಳಾಗಿ ಪಂಥರಪುರದ ಶ್ರೀವಿಠಲನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಇನ್ನು ಪಂಥರಪುರದ ಶ್ರೀವಿಠಲ ದೇವಾಲಯದ ಪ್ರಾಚೀನ ಉಲ್ಲೇಖವು ನಮಗೆ ಕ್ರಿ.ಶ. ಸು.596ರ ತಾಮ್ರಪಟದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ಅದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ 1929ರಲ್ಲಿ ಪುರಾತತ್ವ

ಇಲಾಖೆಯ ವತಿಯಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ತಾಮ್ರಪಟದ ಪ್ರಕಾರ ಅಂದು ದೇವದತ್ತ ಎಂಬಾತನು ಪಂಥರಪುರದ ದೇವಾಲಯದ ಪ್ರಮುಖ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆತನು ಅಂದು ವಾರಕರಿಗಳಾಗಿ ಬಂದು ಹೋಗುವವರ ಬಗೆಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಈ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿನ ವಿಠಲ ಮೂರ್ತಿಯು ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಐದನೆಯ ಶತಮಾನದಷ್ಟು ಹಳೆಯದಾಗಿರಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಊಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ವಾರಕರಿ ಪಂಥವು ಸಮಾಜೋ-ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಳವಳಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ಣ ನೆಲೆಯಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡುದು ಮಾತ್ರ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಿಂದಲೇ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ.

'ಕಾಶಿಯೇ ಕನೌಜು, ದ್ವಾರಕೆ ಗುಜರೂ, ಕಾನಡಾ ವಿಠಲೂ ಪಂಥರಿಯೇ', 'ತೀರ್ಥ ವಿಠಲ, ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಠಲ', 'ಐಸೇ ತೀರ್ಥ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ! ಆಣಿಕ ನಾಹೀ ಯಾ ಸಮ! ಶಿವಪೀಠ ಹೇ ಮನೋರಮ! ಅಲಂಕಾಪುರೀ ಹೇ ದೇಖಿ' ಎಂಬ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಕಾಶಿ, ದ್ವಾರಕೆಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಅಸೀಮ ಮತ್ತು ಅಮೇಯ ಶ್ರೀವಿಠಲನು ನೆಲೆಸಿರುವ ಪಂಥರಪುರವೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ಥಳ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ವಿದಿತವಾಗುವುದು. 'ತ್ರಿಭುವ ನಾಮೇ ತೀನ ಅಕ್ಷರೇ ವಿಠಲ ನಾಮಾಚೇ, ಫ್ಯಾತಿ ತಯಾಚೇ ಪಾತಕ ಜಳತಲ ಜನ್ಮೋಜನ್ಮೀಚೇ' (ವಿಠಲ ಎಂಬ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯು ಮೂರು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಮ, ಅದನು ಪರಿಸಲು ಸುಡುವುದು ಜನ್ಮಜನ್ಮಗಳ ಪಾತಕಗಳೆಲ್ಲ) ಎಂಬ ಸಾರ್ಥಕ ಭಾವವು ಸಂತರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರೇ ತಮ್ಮ ಒಂದು ಅಭಂಗದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ 'ಕಾನಡಾ ವಿಠಲೂ ಕರುನಾಟಕೂ, ತ್ಯಾನೇ ಮಲಾ ಲಾವಿಲಾ ವೇಧೂ', 'ಬಾಪ ರಖಿಮಾದೇವಿವರಾ ವಿಠಲಾಸೀ ಭೇಟೀ! ಸಂಸಾರಾಸೀ ತುಟೀ ಜಾಲೀ ಗೇ ಮಾಯೇ!', 'ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸುಂದರ ಗುಣಲಾವಣ್ಯ ಸಾಗರೂ', 'ನಾಚತಾ ಪಂಥರೀಸೀ ಜಾವೂ ರೇ ಖೇಳೀಯಾ! ವಿಠಲ ರಖಿಮಾಈ ಪಾಹೂರೇ', 'ಕಾಯಾ ವಾಚಾ ಮನೇ ಜೀವೇ ಸರ್ವಸ್ವೇ ಉದಾರ! ಬಾಪರಖಿಮಾದೇವೀವರೂ ವಿಠಲಾಚಾ ವಾರೀಕರ॥' 'ತೇ ಮಾರ್ಘೇ ಸೋಯರೇ ಸಜ್ಜನ ಸಾಂಗಾತೀ, ಜೇ ಕಾ ಆಠವಿತೀ ಪಾಯ ವಿಲೋಬಾಚೀ', 'ಚಂದ್ರಭಾಗೇ ಸ್ನಾನ ವಿಧೀ ತೋ ಹರಿಕಥಾ! ಸಮಾಧಾನ ಚಿತ್ತಾ ಸರ್ವ ಕಾಳ॥', 'ಸಂಪತ್ತೀ ಸೋಹಳಾ ನಾವಡೇ ಮನಾಲಾ ಲಾಗಲಾ ಟಕಳಾ ಪಂಥರೀಚಾ!', ಎಂಬುವು ಆತ್ಮಸಮರ್ಪಣದ ಆತ್ಮಂತಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿವೆ. ವಾರಕರಿಗಳು ಪಾಲಿಸಬೇಕಾದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅವರು ಆತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಬೋಧಿಸಿದರು: 'ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದು, ಪರಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ತಾಯಿಯ ಸಮಾನವಾಗಿ ನೋಡುವುದು, ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪುಗಳು ತಿಳಿಯದೆ ಉಂಟಾದರೆ ಅದನ್ನು ವಿಠಲ ಮಾತೆಯಲ್ಲಿ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಕ್ಷಮೆ ಕೋರುವುದು, ನಿತ್ಯವೂ ಶುದ್ಧ ಮತ್ತು ಸಾತ್ವಿಕವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವನೆ ಮಾಡುವುದು, ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಪಂಥರಿಗೆ ಮತ್ತು ಆಳಂದಿಗೆ

ವಾರಿ ಹೋಗುವುದು, ಏಕಾದಶಿ ವ್ರತವನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಪಾಲಿಸುವುದು, ಪ್ರತಿದಿನವೂ 'ಜೈ ಜೈ ರಾಮಕೃಷ್ಣಹರಿ' ಎಂಬ ಮಂತ್ರವನ್ನು 108 ಬಾರಿ ಪಠಿಸುವುದು, ಹರಿಪಾರವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸದೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಬಾರದು, ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ-ಏಕನಾಥಿ ಭಾಗವತ-ಶ್ರೀತುಕಾರಾಮ ಗಾಥಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ವಾಚನ ಮಾಡುವುದು, ಜ್ಞಾನದೇವರ ಪಸಾಯದಾನವನ್ನು ಹೇಳದೆಯೆ ನಿರ್ದ್ರೆ ಮಾಡದಿರುವುದು, ನಿಯಮದಂತೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಗೋಪಿಚಂದನ ಧರಿಸುವುದು, ಹಣೆಗೆ ಗಂಧವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೇ ವ್ಯವಹಾರ ವನ್ನು ಆರಂಭ ಮಾಡುವುದು, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಶ್ರೀವಿಠಲನ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿವೇದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ವಾರಿ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವುದು' ಈ ಮೊದಲಾದ ಅಂಶಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಾರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮಸಂಯೋಗಗೊಂಡಿದ್ದವು. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಮಾತು ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿತ್ತು, 'ವಾರಕರೀ ವಾರೀತ ಪಾಹಾವಾ; ವಾರೀತ ನ ದಿಸಲಾ ತರ ವಿಠಲ ಚರಣೇ ರುಜೂ ಝಾಲ ಸಮಜಾವಾ. (ವಾರಕರಿಯನ್ನು ವಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಬೇಕು; ವಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ ಇದ್ದರೆ ವಿಠಲನ ಚರಣದಲ್ಲಿ ಲೀನಗೊಂಡಿಹನು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಬೇಕು.) ಸಂತರುಗಳಾದ ಗೋರಾ ಕುಂಭಾರ, ಜನೀ ದಾಸಿ, ಚೋಖಾಮೇಳ, ಸಾವತಾ ಮಾಳಿ, ನರಹರಿ ಸೋನಾರ, ಕಾನ್ಹೋಪಾತ್ರರಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನವರ್ಗದ ಪ್ರತಿನಿಧಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ವಿಠಲ ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು.

ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕರ್ಮ ಯೋಗವನ್ನು ಸಂಲಗ್ನಗೊಳಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರು 'ಭಗವದ್ಗೀತೆ'ಯನ್ನು 'ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ'ಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದರು. 'ಭಗವದ್ಗೀತೆ'ಯು ಮರಾಠಿಯಂತಹ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲಿಗೆ ವಿಸ್ತಾರಾನುವಾದದ ಮೂಲಕ ರೂಪಿಸಿದ ಮಹಾನ್ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು. 'ಉಭಾರಿಲಾ ದ್ವಜ ತಿಹೀ ಲೋಕಾವರಿಃ ಐಸೀ ಚರಾಚರಿ ಕೀರ್ತಿ ಜ್ಯಾಚೀ||' ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಂತ ಸಮೂಹವು ಅವರನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದೆ. ಕರ್ಮ, ಜ್ಞಾನ, ಭೋಗ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಗಳ ನೆಲೆಯಿಂದ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಯೋಗ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೂಲತಃ ಕರ್ಮಯೋಗಿ, ಜ್ಞಾನಯೋಗಿ, ಭಕ್ತಿಯೋಗಿ, ವಿರಕ್ತಿಯೋಗಿ ಮತ್ತು ಅನುಭಾವಿ ಅದ್ವೈತಿಯಾದ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರು ವಿಠಲ-ರುಕ್ಮಿಣಿಯರನ್ನು ಶಿವ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯರ ಅಪರೂಪದ ದಾಂಪತ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೃತಿ 'ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ'ಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಕಣ್ಣುಗಳು ಎರಡಿದ್ದರೂ ನೋಡುವ ನೋಟವು ಎರಡಲ್ಲ, ಒಂದೇ; ದಡಗಳು ಎರಡಿದ್ದರೂ ನದಿಯು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ; ತುಟಿಗಳು ಎರಡಿದ್ದರೂ ಹೊರಡುವ ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ' ಎಂಬಂತಹ ಅದ್ವೈತ ಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯು ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರದು.

'ವೇದು ಸಂಪನ್ನ ಹೋಯೇ ತಾಕಾ ಪರೀ ಕೃಪಣ ಆನ ನಾಹೀ|

ಜೇ ಕಾನೀ ಲಾಗಲಾ ತಿಹೀ| ವರ್ಣಾಚಾಂಚೀ||

ಏರಾ ಭವವೃಥಾ ಠೇಲೇಯಾ| ಸ್ತ್ರೀ ಶೂದ್ರಾದಿಕಾ ಪ್ರಾಣಿಯಾ|
ಅನವಸರೂ ಸಾಂಡೂನಿಯಾ| ಅಸೇ ನವ್ವೇ||'

(ವೇದವು ಸಂಪನ್ನವಾದುದು, ಅಂತೆ ಕೃಪಣವೂ ಅಹುದು. ಕೇಳುತಿಹುದು ಕಿವಿಗಳಿಗೆ, ಮೂರು ವರ್ಣಗಳವರಿಗಷ್ಟೆ ಉಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ತಂದಿದೆ ಭವವೃಥೆ, ಸ್ತ್ರೀಶೂದ್ರಾದಿಗಳನು ಪ್ರಾಣಿಗಳಂದದಿ. ನೀಡಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ, ಅಂತಲ್ಲವು ಈ ಪರಿವೇಶ) ಹೀಗೆ ಅಭಂಗ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಸಮಾಜ ಪರಿವರ್ತನ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಮಸ್ತ ಸಂತರ ಒಡಗೂಡಿ ಸರ್ವರಲ್ಲಿಯೂ ಅಹಂಕಾರ ನಿರಸನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಪ್ರಧಾನ ಭಕ್ತಿಭಾವವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಗೊಳಿಸಿದರು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದಾಗಿಯೇ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರು ಶ್ರೀಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಅದ್ವೈತದಲ್ಲಿನ ಈ ಲೋಪವನ್ನು ಅರಿತು ತಮ್ಮ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾದ ನಿಲವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿ, ಸ್ತ್ರೀ ಶೂದ್ರಾದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ವಾರಕರಿ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು. ಈ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ನಾಥಪಂಥದ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಶೈವದ ಅನುಭಾವಿಕ ನೆಲೆ ಸಮಾವೇಶಗೊಂಡಿವೆ. 'ಭಕ್ತ-ದೇವರು-ಮೋಕ್ಷ' ಎಂಬ ಸರಳವಾದ ಭಕ್ತಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರ 'ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ' ಕಾವ್ಯವು ರಚನೆಗೊಂಡಿದೆ. ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರಿಗೆ ವಿಶ್ವಸೌಂದರ್ಯದ ಪ್ರತೀಕ, ಸಂತ ನಾಮದೇವರಿಗೆ ಪ್ರೇಮ ಸ್ವರೂಪಿ, ಸಂತ ಏಕನಾಥರಿಗೆ ಲೀಲಾವತಾರಿ, ಸಂತ ತುಕಾರಾಮರಿಗೆ ಪತಿತರ ಪಾಲಕ ದೇವರಾಗಿ ಶ್ರೀವಿಠಲ ಕಾಣಿಸಿದ್ದಾನೆ.

'ಅಮೃತಾಹುನೀ ಗೋಡ ನಾಮ ತುರೈ ದೇವಾ ನಾಮ ತುರೈ ದೇವಾ|
ಮನ ಮಾರೈ ಕೇಶವ ಕಾ ಬಾ ನೇಘೇ|' - ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರ

(ಅಮೃತಕಿಂತಲೂ ಸಿಹಿಯು ನಿನ್ನ ನಾಮವು ದೇವಾ, ನಿನ್ನ ನಾಮವದು ದೇವ, ಅಂತಿರಲು ನನ್ನ ಮನವದೇಕೆ ಪಠಿಸದು ಕೇಶವ)

'ನಾಮ ಗಾಊ ನಾಮ ಫ್ಯಾಊ| ನಾಮೇ ವಿಠೋಬಾಸೀ ಪಾಹಾ|'
- ಸಂತ ನಾಮದೇವ

(ನಾಮದೇವನು ಹಾಡಿಹನು, ನಾಮದೇವನು ಹಿಡಿಡಿಹನು, ನಾಮದೇವನಿಂತು ವಿಠಲನ ನೋಡಿಹನು)

'ಆನಂದಾಚೇ ಡೋಹೇ ಆನಂದ ತರಂಗ|
ಆನಂದಾಚೇ ಅಂಗ, ಆನಂದಾಚೇ ಅಂಗ...

ಸಂತ ತುಕಾರಾಮ (ಆನಂದದಿ ಹರಿದಿಹುದು ಆನಂದ ತರಂಗವು, ಆನಂದದಿ ಅಂಗವು, ಆನಂದದಿ ಅಂಗವು) ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರ ಈ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಕ್ತಿ ಚಳವಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಸಕಲ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವು ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಕ್ತಿಭೂಮಿಯಾಗಿ, ಪಂಥರಪುರವು ಭೂವೈಕುಂಠವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟಾಯಿತು.

ಆ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಅದ್ವೈತ ಪಂಥದ ಶ್ರೀಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಅಚಲಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬುವವರು ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಹಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿಠಲನ ಆರಾಧನ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಮಠಗಳ ಉಲ್ಲೇಖವು ಇಂತಿದೆ: 1. ಪಂಡರಿಗೆ (ಪಂಥರಪುರ), 2. ಕಳಸಾ (ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು), 3. ವಿದ್ಯಾನಗರ ಅಥವಾ ವಿಜಯನಗರ (ಬಳ್ಳಾರಿ), 4. ಕೆಳದಿ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ), 5. ರಾಮೇಶ್ವರ (ತಮಿಳುನಾಡು) 6. ಕಾಶಿ (ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶ). ಹಾಗೆಯೇ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಪಂಥದ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ > ವಿಠಲ ಒಂದೇ ಎಂಬ ನೆಲೆಯಿಂದಲೂ ವಿಠಲನ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಾದಿಗಳ ನಂತರ ಮುಂದೆ ದ್ವೈತ ಪಂಥದ ಸ್ಥಾಪಕರಾದ ಶ್ರೀ ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು ಕೂಡಾ ಉಡುಪಿಯ ಅಷ್ಟ ಮಠಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಲಮಾರು, ಪುತ್ತಿಗೆ ಮತ್ತು ಶಿರೂರ ಎಂಬ ಮೂರರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವಿಠಲನ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಆರಾಧನೆಗೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ 'ವಿಠಲ' ಎಂಬ ಅಂಕಿತದ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತಿ ಭಜನಾ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶ ನೀಡಿದ್ದರು ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರ ಆದೇಶದಂತೆ ಮೂವತ್ತೇಳು ಜನ ದಾಸರು ವಿಠಲನ ಅಂಕಿತ ನಾಮವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪುರಂದರದಾಸರು ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖರಾದವರು.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಹರಿದಾಸ ಪಂಥ

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಸ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಕ್ರಿ.ಶ.ಸು. 9ನೆಯ ಶತಮಾನದಿಂದಲೇ ಅದ್ವೈತಿ ಅಚಲಾನಂದರ ಕಾಲದಿಂದಲೇ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತೆಂದು ಜಿ. ವರದರಾಜರಾವ್ ಅವರು ತುಕೇಕೇರಿ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯ ಆಧಾರದಿಂದ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದೆ ಶ್ರೀನರಹರಿತೀರ್ಥರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಈ ಹರಿದಾಸ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಹೊಸ ತೀವ್ರತೆಯು ದೊರೆಯಿತು. ಹರಿದಾಸ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಘಟ್ಟಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ:

1. ಶ್ರೀಪಾದರಾಜ ಪೂರ್ವ ಯುಗ (ಕ್ರಿ.ಶ. 879-1450)
2. ಶ್ರೀಪಾದರಾಜ ಯುಗ (ಕ್ರಿ.ಶ. 1451 ರಿಂದ 1565)
3. ಶ್ರೀವ್ಯಾಸರಾಜ ತೀರ್ಥ, ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸ, ಶ್ರೀಕನಕದಾಸ
4. ಶ್ರೀವಿಜಯದಾಸರ ಯುಗ (ಕ್ರಿ.ಶ. 1566 ರಿಂದ 1809)
5. ಶಿಷ್ಯ-ಪ್ರಶಿಷ್ಯ ಯುಗ (ಕ್ರಿ.ಶ. 1810ರಿಂದ ಮುಂದೆ)

ಹರಿದಾಸ ಪಂಥದವರು ತಮ್ಮ ಈ ನೆಲೆಗೆ ರಾಮಾಯಣದ ಶ್ರೀಹನುಮಾನ್ ದೈವವನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ದಾಸೋಹಂ ಕೋಸಲೇಂದ್ರಸ್ಯ' ಎಂಬ ಶ್ರೀಹನುಮಾನ್ ದೇವರ ಉವಾಚವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ತಾವು ಶ್ರೀಹರಿಯ ದಾಸರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ದಾಸಪಂಥದಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸ ಮತ್ತು ಕನಕದಾಸರ ಹೆಸರುಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖವಾದವು. 'ದಾಸರೆಂದರೆ ಪುರಂದರದಾಸರಯ್ಯಾ' (ವ್ಯಾಸರಾಜ ತೀರ್ಥ) ಮತ್ತು 'ನಾಡಾಡಿಯಂತೆಯೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ ಇವಗೆ ನಾಡೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿದರು ಈಡಾರ ಕಾಣೆ' (ಪುರಂದರದಾಸ) ಎಂಬ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಇವರಿಬ್ಬರೂ ದಾಸರ ಹಿರಿಮೆ ಮತ್ತು ಗರಿಮೆಯ ದ್ಯೋತಕಗಳಾಗಿವೆ. ಪುರಂದರದಾಸ ಮತ್ತು ಕನಕದಾಸರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದಾಸಪೀಠದ ಅಧ್ಯಯುಗಳೂ. ಇಬ್ಬರೂ ವೈಚಾರಿಕ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕಿಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ಶುದ್ಧ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ದರ್ಶನದ ಮೂಲಕ ಇಡೀ ನಾಡಿಗೆ ಹೊಸ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಚೇತನ ನೀಡಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪುರಂದರದಾಸರು ವ್ಯಾಸರಾಯ ತೀರ್ಥರಿಗೆ ಬಲಗೈ ಇದ್ದಂತೆ ಇದ್ದರು. ಶುದ್ಧ ಮಧ್ವ ಪಂಥದ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಪುರಂದರದಾಸರು ತಮ್ಮ ಅಂಕಿತ ನಾಮವಾಗಿ 'ಪುರಂದರ ವಿಠಲ' ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪುರಂದರದಾಸರು ಕ್ರಿ.ಶ.ಸು. 1480 ರಿಂದ 1565ರವರೆಗೆ ಜೀವಿಸಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ದಾರ್ಶನಿಕ ದಾಸವರೇಣ್ಯರು. ಅವರ ಹುಟ್ಟೂರು ಪುಣೆಯ ಹತ್ತಿರದ ಪುರಂದರಗಡ ಎಂಬ ಊರು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಪುಣೆಗೆ ಹದಿನೆಂಟು ಮೈಲುಗಳಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು ಅವರ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವ ಶ್ರೀವಿಠಲನು ನೆಲೆಸಿರುವ ಪಂಥರಪುರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಆದಿಕವಿ ಪಂಪನಂತೆಯೇ ಪುರಂದರದಾಸರೂ ಕೂಡ ಈಗ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರ ಪ್ರಕಾರ ಇವರು ಕರ್ನಾಟಕದವರೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇದೆ. "ಪುರಂದರದಾಸರ ಜನ್ಮಸ್ಥಳ ಪುರಂದರಪುರ, ಪಾಕಶಾಸನಪುರ, ಪುರಂದರಾಲಯ ಘಟ್ಟ ಮುಂತಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಆದ್ಯ ರಾಮಾಚಾರ್ಯರು ಹಲವು ದುರ್ಬಲ ಆಧಾರಗಳಿಂದ 'ಪುರಂದರದಾಸರ ಜನ್ಮಸ್ಥಳವು ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ ತಾಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕ್ಷೇಮಪುರ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ." "ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪುರಂದರದಾಸರು ಅಚ್ಚಗನ್ನಡ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದ ಹಲವಾರು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನೆನೆಯಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಎಂದು ಕೇಳುವ ಆದ್ಯರು ಪಂಪ ಮಹಾಕವಿಯು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಕರೀಮನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬೋಧನದಲ್ಲಿದ್ದು ಅಚ್ಚಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ನೂರಾರು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಬನವಾಸಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ ಮಹಾಕಾವ್ಯ ಬರೆದ ಮಾತು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯದಿರದು. ಹುಟ್ಟೂರು ಯಾವುದಾದರೂ ಕವಿ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರ." (ವಾಸುದೇವ ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರಿ: ಪುರಂದರದಾಸರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತ: ಒಂದು ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ, ಪು. 30) ಈ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಉಲ್ಲೇಖಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನ

ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪುರಂದರದಾಸರು ಈಗಿನ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಜ್ಯದವರು ಎಂಬುದಾಗಿಯೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಾದಿಗಳು ಪಂಥರಪುರದ ವಿಠಲನ ಆರಾಧನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ವಾರಕರಿ ಚಳವಳಿಯ ಮೂಲಕ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯು ವಿಶಿಷ್ಟ ಅಸ್ಥಿತಿಯ ಮೂಲಕ ಜನರ ಮನೆಮಾತಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ನೋಡಬಹುದಾದರೆ, ಈಗಿನ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಹಳಷ್ಟು ಪ್ರದೇಶಗಳು ಕನ್ನಡಿಗ ಆಳರಸರ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯು ಇನ್ನೂ ಇತ್ತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಊಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಏನೇ ಇರಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರಂತಹ ಮಹಾನ್ ದಾರ್ಶನಿಕ ಕೀರ್ತನಕಾರರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತನಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯುವ ಮೂಲಕ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ರತ್ನಪಡಿ ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಅಗರ್ಭ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದ ವರದಪ್ಪ ನಾಯಕ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಬಾಯಿಯವರ ಮಗನಾದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕ ಅಥವಾ ಸೀನಪ್ಪ ನಾಯಕರೇ (ಕೆಲವರು ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ನಾಯಕ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.) ತಿರುಪತಿಯ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಜನಿಸಿದ ಕಾರಣವೇ ಅವರಿಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು ಅವರ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯವರು. ಮುಂದೆ ಪುರಂದರದಾಸ ಎಂದು ಹೆಸರಾಂಕಿತರಾದವರು. ದೇಶಸ್ಥ ಅಥವಾ ಸ್ಮಾರ್ತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದ ಇವರು ಶೈವ ಭಾಗವತ ಪರಂಪರೆಯವರಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಗವತ ಪರಂಪರೆಯು ಬಹಳ ಉತ್ತುಂಗ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ಶ್ರೀವ್ಯಾಸರಾಜ ತೀರ್ಥರ ಮೂಲಕ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮೂಲಕ ಆಚಾರ್ಯ ತ್ರಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಉಡುಪಿಯ ಶ್ರೀಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾಗಿ ಮಾಧ್ವರೆನಿಸಿಕೊಂಡರು. ಇವರ ವಂಶದ ವೃತ್ತಿ ಚೆನಿವಾರಿಕೆ. ಬಾಲಕರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕರು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಅಪೇಕ್ಷೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕನ್ನಡ-ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಸಂಗೀತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಅಸೀಮತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಪಂಡಿತರಿಂದ ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಿ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಇನ್ನು ವಂಶ ಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದಂತಹ ವಾಣಿಜ್ಯ ವೃತ್ತಿಯಂತು ಜನ್ಮಾತವಾಗಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ. ಅವರಿಗೆ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಾದಾಗ ಸುಶೀಲಳು ಸುಲಕ್ಷಣೆಯೂ ಆದ ಸರಸ್ವತಿಬಾಯಿ ಎಂಬ ಕನ್ಯೆಯೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ತಂದೆಯ ಮರಣಾನಂತರ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕರು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಮೂವತ್ತೈದನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ವಿಜಯನಗರ ಸಮ್ರಾಟ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನಿಂದ 'ನವಕೋಟಿ ನಾರಾಯಣ' ಎಂಬ ಬಿರುದಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ ಅವರ ಗಣ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದವರು. ಆ ಬಗೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಾತಿಬಹಳ ಗರ್ವವು ಮತ್ತು ಕೃಪಣತೆಯೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು

ವಿಪರೀತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರ ಪತ್ನಿ ಸರಸ್ವತಿಬಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಅದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಉಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ತನ್ನ ವರಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಜನಿಸಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕನನ್ನು ತನ್ನ ದಾರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಿರುಪತಿಯ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ದೈವ ಕಾಲಸಂದರ್ಭಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು ಎಂಬ ಕಥೆ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ವಯೋವೃದ್ಧನ ವೇಷ ಧರಿಸಿದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ವರಪ್ರಸಾದ ಪುತ್ರ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕನಲ್ಲಿ ಈ ಮಗುವಿನ ಉಪನಯನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು ಹೀಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದರು ಕೃಪಾಣು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕರು ಒಂದು ದಮ್ಮಡಿಯನ್ನೂ ಬಿಚ್ಚಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವನ ಈ ಕೃಪಣತ್ವವನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆತರಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ದೇವರು ಆತನ ಈ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಅವನ ಪತ್ನಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಸರಸ್ವತಿಬಾಯಿಯವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬಿಡದೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅಸಹಾಯಕಳಾದ ಆಕೆ ಆ ವೃದ್ಧರಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಏನು ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂಗುತಿಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟಳು.

ಆ ದಾನವೇ 'ಮೂಗುತಿಯ ಸಂದರ್ಭ'. ಅದರಿಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕನ ಜೀವನ ಗತಿಯನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಶ್ರೀಮತಿ ಸರಸ್ವತಿಬಾಯಿ ಅವರು ನೀಡಿದ್ದ ಮೂಗುತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆ ವಯೋವೃದ್ಧರು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕರ ಚಿನ್ನದ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ಹೋದನು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತಹ ಈ ಆಭರಣವು ಈ ವಯೋವೃದ್ಧನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕನು ಅನುಮಾನದಿಂದ ವಿಚಾರಿಸಲು ನೇರವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಗುತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ದಾನ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಲೊಲ್ಲದೆ ಆಕೆ ವಿಷ ಕುಡಿಯಲು ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆ ಮೂಗುತಿಯು ಕಾಣಲು ಅದನ್ನು ತಂದು ಪತಿಗೆ ನೀಡಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಯಕ ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದು ತಾನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಮೂಗುತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೀಗತೆಗೆದು ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮೂಗುತಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇದು ಎಂಥ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಕಂಡು ಅದರ ಬಗೆಗೆ ವಿಚಾರಿಸಲೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಆ ವಯೋವೃದ್ಧರು ಅಲ್ಲಿ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಜೀವನದ ಒಟ್ಟು ಗತಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತ್ತು ಗಂಭೀರವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಇದೆಲ್ಲ ತನ್ನ ದೈವ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಚಮತ್ಕಾರವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಯಕ ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ನವಕೋಟಿಗೂ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸತ್ತಾತ್ರರಾದವರಿಗೆ ದಾನ ನೀಡಿ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಹಂಪೆಗೆ ಬಂದು ಶ್ರೀವ್ಯಾಸರಾಜ ತೀರ್ಥರಿಂದ ಮಾಧ್ವ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು

ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಪುರಂದರದಾಸ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪುನರ್ನಾಮಕರಣವಾಯಿತು. ಅವರು 'ಪುರಂದರ ವಿಠಲ'ನೆಂಬ ಅಂಕಿತನಾಮ ಧರಿಸಿ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾ ದಾಸ ಬದುಕನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಆರಂಭಿಸಿ ದರು ಜೋಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು, ತಾಳ ಹಿಡಿದು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಬದುಕುವಂತಹ ನೆಲೆಯನ್ನು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದರು ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಮುಂದಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ನಡೆದರು. ಈ ದಾಸತ್ವ ಭಾವವು ಭಾರತೀಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನು 'ದಾಸೋಹಂ ಕೋಸಲೇಂದ್ರಸ್ಯ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅಂದರೆ ರಾಮಾಯಣದ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ತಂತಮ್ಮ ಆರಾಧ್ಯ ದೇವರಲ್ಲಿ ದಾಸತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯೇ ಆಗಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಈ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗವು ಭಾರತೀಯ ಸಂತ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಜೀವನ ಧರ್ಮವೆನಿಸಿದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯು ವೈಚಾರಿಕ ಮನೋಧರ್ಮವೇ ಆಗಿದೆ. ವೈಚಾರಿಕತೆ ಎಂಬುದು ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಅಲ್ಲ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೂ ಅಲ್ಲ; ಅಂದರೆ ಅದೊಂದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ವೈಚಾರಿಕತೆ ಯು ದೇವತಾಶಾಸ್ತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದು ಮುಂದೆ ಸಮಾಜೋ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಅಂದರೆ ವೈಚಾರಿಕತೆಯು ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಗಳ ವಿದ್ಯುತ್ ಆಲಿಂಗನವಾಗಿದೆ. ಈ ವೈಚಾರಿಕತೆಯು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಎರಡೂ ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಇದೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವರು ತಾವು ತಪೋನಿರತರಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಸಾಧಕರಾಗಿಯೋ ತಮ್ಮ ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪರಿಧಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಥವಾ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಸಮಾಜೋ ಚಿಂತಕರಾಗಿ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮೋ ಧರ್ಮ ಚಿಂತಕರಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಫಲಿತಗಳನ್ನು ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲರ ಬದುಕಿನ ದಾರ್ಶನಿಕ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಮನಗಾಣಿಸುವ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಚಾರ್ವಾಕ, ಸಾಕ್ರಟೀಸ್, ಗೌತಮ ಬುದ್ಧ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ, ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯ, ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯ, ಬಸವೇಶ್ವರ, ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು ಮುಂತಾದವರು ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಹಾನ್ ದಾರ್ಶನಿಕರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಮನಗಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಅಂಥ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಪುರಂದರದಾಸರೂ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆಲ್ಬರ್ಟ್ ಐನ್‌ಸ್ಟೀನ್ ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಒಂದು ಉಲ್ಲೇಖ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

'ಧರ್ಮವಿಲ್ಲದ ವಿಜ್ಞಾನ ಕುರುಡು; ವಿಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಧರ್ಮ ಕುಂಟು' ಅಂದರೆ ವಿಜ್ಞಾನ 'ಹೇಗೆ' ಎಂಬುದರ ಮೂಲಕ ಅನ್ವೇಷಿಸಿ ಹೊರಟರೆ, ಧರ್ಮ 'ಏಕೆ' ಎಂಬುದರ ಮೂಲಕ ದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವೆರಡರ ಸಮನ್ವಯವುಳ್ಳ 'ವೈಚಾರಿಕತೆ' ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕಿಗೆ ಹೊಸ ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಎಂತಲೇ 'ದ್ವೀಯತೇ ಅನೇನ ಇತಿ ಧರ್ಮಃ', ಮತ್ತು 'ಧಾರಣಾದ್ಧರ್ಮಮಿತ್ಯಾಹುಃ' ಎಂಬ ಚಿಂತನೆಯು ವ್ಯಕ್ತಿಯ 'ಭಾವಶ್ರೀ, ಬುದ್ಧಿಶ್ರೀ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಶ್ರೀ'ಯನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿ ವೈಚಾರಿಕವಾಗಿ ಜೀವನದ ಬೃಹದ್ದರ್ಶನವಾಗಿ ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಅಂತಹವರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪುರಂದರದಾಸರೂ ಒಬ್ಬರು. ಮುಂದೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಭಕ್ತಿ, ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ 'ದಾಸರೆಂದರೆ ಪುರಂದರದಾಸ'ರಯ್ಯಾ ಎಂಬ ಭಾಜನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರ್ಥನಾದರು.

ದಾಸತ್ವದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀವ್ಯಾಸರಾಜರಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಪುರಂದರದಾಸರು ಪೂರ್ಣಬದುಕಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನನ್ಯ ವಿಶಿಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಾಗಿ ಬದುಕಿ ಮಾದರಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪುರಂದರದಾಸರ ಜೀವನದಂತೆ ಅವರ ಕೀರ್ತನೆಗಳೂ ಸಮಾಜೋ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಯಾಮದಿಂದ ವೈಚಾರಿಕವಾಗಿದ್ದು ಗಂಭೀರವಾಗಿವೆ. ಅವರು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕರಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಗೀತವು ಅವರ ಕೀರ್ತನಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಭೂತ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ಅವರನ್ನು 'ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಗೀತ ಪಿತಾಮಹ' ಎಂಬ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಭಾಜನಗೊಳಿಸಿದೆ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕ ತನಗೆ ನವಕೋಟಿ ನಾರಾಯಣ ಎಂಬ ಬಿರುದು ನೀಡುವಂತೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುತ್ತಾ ಬೇಡಿದ ಕಾಲವು ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಭಗವತಿ ಬುಟ್ಟಿ (ಜೋಳಿಗೆ) ಹಿಡಿದು ಬಂದ ಪುರಂದರದಾಸರ ಪಾದಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ಅರಸನೇ ತೊಳೆದು ಗೌರವಿಸುವ ಕಾಲ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಅಂದರೆ ಜೀವನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಮಯವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಸಂಕಥನವೇ ಪುರಂದರದಾಸರ ಬದುಕು ಒಂದು ನಿರ್ದರ್ಶನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

'ಆದದ್ದೆಲ್ಲ ಒಳಿತೇ ಆಯಿತು ನಮ್ಮ
ಶ್ರೀಧರನ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತಾಯಿತು ಅ.ಪ.
ದಂಡಿಗೆ ಬೆತ್ತ ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ
ಮಂಡೆ ಬಾಗಿ ನಾಚುತಲಿದ್ದೆ
ಹೆಂಡತಿ ಸಂತತಿ ಸಾವಿರವಾಗಲಿ
ದಂಡಿಗೆ ಬೆತ್ತ ಹಿಡಿಸಿದಳಯ್ಯಾ'

ಎಂಬ ಈ ಕೀರ್ತನೆಯು ಜೀವನವು ಸುಖಮಯವಾಗಿರಬೇಕೋ ಸಂತ್ಯಷ್ಟಮಯವಾಗಿರಬೇಕೋ ಎಂಬ ವೈಚಾರಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತದೆ. ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನೋವು, ಸಂತಾಪದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಾ ಸಾಯುವವರೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆದರೆ ಪುರಂದರದಾಸರು ಹಾಗಲ್ಲ,

ತಮ್ಮ ಈ ಪರಿವರ್ತಿತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಾರ್ಥಕವಾದುದೆಂದು ಸಂತ್ರಪ್ತ ಭಾವದಿಂದ ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖಕ್ಕಿಂತ ಸಂತ್ರಪ್ತಿಯೇ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪುರಂದರದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ವೈಚಾರಿಕ ಆಯಾಮದಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನೆಲೆಯ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವತ್ತಿನ ಸುಖಕ್ಕಿಂತ ಇವತ್ತಿನ ಸಂತ್ರಪ್ತ ಬದುಕು ಅವರ ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಎದುರು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅನಾವರಣಗೊಂಡಿದೆ. ಅವರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಾಮ ಸಂಕೀರ್ತನೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇವು ಪರಿಶುದ್ಧ ಜೀವನದ ವೈಚಾರಿಕ ಆಯಾಮಗಳಾಗಿವೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ.

'ಆಚಾರವಿಲ್ಲದ ನಾಲಗೆ ನಿನ್ನ
ನೀಚ ಬುದ್ಧಿಯ ಬಿಡು ನಾಲಿಗೆ'
'ಹೊಲೆಯ ಹೊರಗಿಹನೆ ಒಳಗಿಲ್ಲವೆ
ಶ್ರೀಹರಿಯ ಭಕುತರು ಪೇಳಿದನು'
'ಉದರ ವೈರಾಗ್ಯವಿದು ನಮ್ಮ
ಪದುಮನಾಭನಲಿ ಲೇಶ ಭಕುತಿಯಿಲ್ಲ'
'ನೀನ್ಯಾಕೊ ನಿನ್ನ ಹಂಗ್ಯಾಕೊ ನಿನ್ನ
ನಾಮದ ಬಲವೊಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕೊ'
'ನಿನಗೂ ಆಣೆ ರಂಗ ಎನಗೂ ಆಣೆ
ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಭಕ್ತರಾಣೆ'
'ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕೂಡೆ ಅಧಿಕ ಸ್ನೇಹಕ್ಕಿಂತ
ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕೂಡೆ ಜಗಳವೇ ಲೇಸು'
'ಏಕೆ ದೇಹವನು ದಂಡಿಸುವೆ ವೃಥಾ ಬಿಡೆ-
ದೇಹಚಿತ್ತದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಂತ ಹರಿ ಎನ್ನದೆ
'ಮಡಿ ಮಡಿ ಮಡಿಯೆಂದು ಮಾಮಾರು ಹಾರುತಿ
ಮಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂತೊ ಬಿಕನಾಶಿ'
'ಮಲವ ತೊಳೆಯ ಬಲ್ಲರಲ್ಲದೆ
ಮನವ ತೊಳೆಯಬಲ್ಲರೆ'

ಒಟ್ಟಾರೆ ಮರಾಠಾ ಸಂತರಾದ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಾದಿಗಳಾಗಲಿ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಹರಿದಾಸರಾದ ಭಕ್ತ ಪುರಂದರದಾಸಾದಿ ಗಳಾಗಲಿ ಭಕ್ತ ಜನರ ಹೃದಯವನ್ನು ಭೋಗಮಯ ಜೀವನದ ಕಡೆಯಿಂದ ತ್ಯಾಗಮಯ ಜೀವನದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿದರು. ಬಹುಶಃ ಇದು ವಿ.ಎಸ್. ನೈಪಾಲ್ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದ 'ಗಾಯಗೊಂಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ' (ಊಂಡೆಡ್ ಕಲ್ಚರ್) ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯ ಮಾರ್ಗವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಮರಾಠಾ ಸಂತರು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ಈ ಸಮಾಜೋ-ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಳವಳಿಯಿಂದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಪತಿ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಹಿಂದವಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೊಂದರ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಭದ್ರವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಬುನಾದಿಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿತ್ತು. ಸಾತ್ವಿಕ ಆಶಯದ ಈ ಚಳವಳಿ ಇಂದಿಗೂ ತನ್ನ ನೆಲೆಯನ್ನು ಅಪಾರ ಭಕ್ತ ಸಮುದಾಯದ ಹೃದಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯಾತೀತ ನೆಲೆಯಿಂದ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮತಧರ್ಮದವರೂ ಮರಾಠಾ ಸಂತರ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವ ಶ್ರೀವಿಠಲನನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧಿದೈವವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರೆಂಬ ದಿ. ಡಾ. ರಾಮಚಂದ್ರ ಚಿಂತಾವಣ ಠೇರೆಂಯವರ ವಿಚಾರದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾರಣ ಈ ಸಂತ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರರೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿ ಪಂಗಡಗಳ ಸಮುದಾಯದವರೂ ಸಮಾವೇಶಗೊಂಡಿದ್ದರು.

ಹಾಗೆಯೇ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಕಣ್ಣು ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿರುವ ಹರಿದಾಸ ಪಂಥದವರು ಮಾಡಿದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗಂಭೀರ ಚಳವಳಿಯಿಂದ ವೈಚಾರಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೊಂದು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಸಮಕಾಲೀನವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತಹ ವಿಜಯನಗರದ ರಾಜ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಜೋ-ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ ಆದರ್ಶಪರ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಇವರ ವಿಚಾರಗಳು ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹರಿದಾಸರು ಕೂಡಾ ಹೊಸ ಮತಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹರಿದಾಸರು ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮತಧರ್ಮಗಳ ನಡುವಣ ಸಂಘರ್ಷ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟಗಳಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚನೆ ಮತ್ತು ಸಹಬಾಳ್ವೆಯ ಒಂದು ಆಯಾಮವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಈ ಮೂಲಕ "ಮಾನವೀಯ ಧರ್ಮ"ದ ನಿಜಪಥವೊಂದನ್ನು ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ವಾರಕರಿ ಪಂಥದ ಸಂತ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಾದಿಗಳು ಮತ್ತು ಹರಿದಾಸ ಪಂಥದ ಭಕ್ತ ಪುರಂದರದಾಸಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜೀವನ ದರ್ಶನಗಳಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅಭಂಗ ಮತ್ತು ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಈ ಬೋಧನೆ ಮತ್ತು ಹಾಡುಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ 'ಜನ ಸಂವೇದನೆ'ಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಇಂದಿಗೂ ಅಪಾರ ಜನಸಮುದಾಯ ಅಭಂಗ ಮತ್ತು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾಡುತ್ತಾ, ಬೋಧಿಸುತ್ತ ಮತ್ತು ಕೇಳುತ್ತಾ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಗಣೇಶ ಸಹಸ್ರಬುದ್ಧಿ: ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ (ಮರಾಠಿಕೃತಿ), ಕಾಂಟಿನೆಂಟಲ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಪುಣೆ, 1979

2. ಭಾವೆ ವಿ.ಲ.: ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾರಸ್ವತ ಖಂಡ 1-2(ಮರಾಠಿ ಕೃತಿ), ಪಾಪ್ಯುಲರ್ ಪ್ರಕಾಶನ ಮುಂಬಯಿ, 1982, 1983
3. ಸಾವಿತ್ರಿ ಖಾನೋಲಕರ: ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂತರು, ರಾಷ್ಟ್ರೋತ್ಥಾನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಬೆಂಗಳೂರು
4. ರಾಜವಾಡೆ ವಿ.ಕಾ.(ಸಂಪಾದನೆ): ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ (ಮರಾಠಿ ಕೃತಿ), ಧುಳೆ, 2009
5. ಕುಲಕರ್ಣಿ ಗೋ.ಮ. (ಸಂಪಾದನೆ): ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಾಚೀ ಸತ್ಯಧಾರಾ(ಮರಾಠಿ ಕೃತಿ), ವಿ.ತ್ಯಂ. ಶೇಟೆ, ಪುಣೆ, 1981
6. ಬಹಿರಟ ಭಾ. ಪ.: ವಾರಕರಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ- ಉದಯ ವ ವಿಕಾಸ (ಮರಾಠಿ ಕೃತಿ), ಪ್ರ.ಜ್ಯಾ. ಭಾಲೇರಾವ್, ಪುಣೆ, 1972
7. ಲೋಕಾಪುರ ರಂ.ಶಾ.(ಅನುವಾದ): ಕನ್ನಡ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ, ನಿಶಾಂತ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಳಗಾವಿ, 2003
8. ದತ್ತಾವಧೂತರು (ಅನುವಾದ): ಶ್ರೀ ಜ್ಞಾನೇಶ್ವರಿ, ಚೈತನ್ಯಶ್ರಮ, ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಹೆಬ್ಬಳ್ಳಿ, 2007
9. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹಾವನೂರ ಮತ್ತು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣರಾವ್ ಹೊ.ರಾ. (ಸಂಪಾದನೆ): ಪುರಂದರದಾಸರ ಜನಪ್ರಿಯ ಕೀರ್ತನೆಗಳು, ಅಂಕಿತ ಪುಸ್ತಕ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2002.
10. ನಾವಡ ಎ.ವಿ.: ದಾಸಮಾರ್ಗ, ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀಮನ್ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯ ಮೂಲಮಹಾಸಂಸ್ಥಾನ, ಶ್ರೀರಾಘವೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಮಠ, ಮಂತ್ರಾಲಯ, 2004
11. ನಾಯ್ಕ ಟಿ.ವಿ.: ಪುರಂದರದಾಸ ಮತ್ತು ಸಂತ ತುಕಾರಾಮ, ರಾಘವೇಂದ್ರ ಪ್ರಕಾಶನ, ಅಂಕೋಲ, 1994
12. ಕೃಷ್ಣಾಜೀ ಜ್ಞಾನಮೋಠೆ (ಸಂಪಾದಕ): ಪಂಥರೀ ವಾರಕರೀ ಸಾರ್ಥ ಭಜನೀ ಮಾಲಿಕಾ, ಶ್ರೀ ಸಂತ ವಾನ್ಮಯ ಸೇವಾ ಸಮಿತಿ, ಕೊಪ್ಪಳ, 2006 (ಎ.ಮು.)

ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕಿಂತ ಕುಟುಂಬ ದೊಡ್ಡದು : ಪಂಪ

— ಡಾ. ಎ. ರಘುರಾಂ

ಕನ್ನಡದ ಮಹತ್ವದ ಕವಿ ಪಂಪ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯ 'ವಿಕ್ರಮಾರ್ಜುನ ವಿಜಯ'ದ ಪದ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂದರ್ಭವೊಂದನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿರ್ವಚಿಸುವ ಬಗೆ ವಿಶೇಷವೆನ್ನಿಸುವ ಕಾರಣ ಆ ಪದ್ಯದ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ವಿವೇಚಿಸುವುದು ಈ ಲೇಖನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ.

ಆ ಪದ್ಯವೊಂದು ಹೀಗಿದೆ:

ಮೃಗಯಾವ್ಯಾಜದಿನೋರ್ಮೆಶಂತನು ತೊಳಲ್ಪರ್ಪಂಪಳಂಚಲ್ಲೆ
ತನ್ನಗಶಾಬಾಕ್ಷಿಯ ಕಂಪುತಟ್ಟಿ ಮಧುಪಂಬೋಲ್ ಸೋಲ್ತು ಕಂಡೊಲ್ಲು
ನಲ್ಲೆಗೆ ದಿಬ್ಬಂ ಬಿಡಿವಂತೆವೊಲ್ ಓಡಿದು ನೀಂಬಾ ಪೋಪಮೆಂದಂಗೆ
ಮೆಲ್ಲನೆ ತತ್ಕನ್ಯಕೆ ನಾಣ್ಣಿ ಬೇಡುವೊಡೆ ನೀವೆಮ್ಮಯ್ಯನಂ ಬೇಡಿರೇ

ಮೇಲಿನ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜನಾದ ಶಂತನು ಬೇಟೆಗಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಸತ್ಯವತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆಯ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಒಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ಆಕೆಯ ಕೈಯನ್ನು 'ದಿಬ್ಬ' ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಹಿಡಿದು 'ನೀಂಬಾ ಪೋಪಂ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಶಂತನು ಹೀಗೆ ಕೈಹಿಡಿದು ಕರೆದುದಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವತಿ ನಾಚಿ 'ಬೇಡುವೊಡೆ ನೀವೆಮ್ಮಯ್ಯನಂ ಬೇಡಿರೇ' ಎಂದು ಅಷ್ಟೇ ಮೃದುವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣಿಗಿರಬಹುದಾದ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದುದು ಪಂಪ ಕವಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟ ಆವರಣ. ಪಂಪ ಒಂದೊಂದು ಪದ್ಯಕ್ಕೂ ಒಂದು ಆವರಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ಇಡೀ ಕಾವ್ಯದ ಆವರಣದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಗ್ಗಲಿಸಿ ಮಹೋನ್ನತ ಕಾವ್ಯವನ್ನಾಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಆವರಣವೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲೇ ಪಂಪನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಾಳಜಿ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಪಂಪ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಡುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಆವರಣವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬೆಸೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಆತನ ಜಾಣ್ಮೆ ಯಾರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿಸಬಲ್ಲದು. ಎಂದೋ ಇದ್ದ ಪಂಪ ಇಂದೂ ನಮ್ಮೊಡನಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದು ಆತನು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯ ಸಮರ್ಥ ಸಂವಾದದಿಂದ. ಈ ಪದ್ಯ ಓದಿದವರಿಗೆ ನಲ್ಲ ಮತ್ತು ನಲ್ಲೆ

ನಡೆಸುವ ಒಂದು ಪ್ರೇಮ ಸಂವಾದದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವೂ ಪಂಪನಿಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು, ಬರೀ ಕಾಣಿಸುವ ಉದ್ದೇಶ ಪಂಪನಿಗಿಲ್ಲ. ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಪಂಪನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಈ ಶತಮಾನದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರೇಮದ ಸಂದರ್ಭದ ಸಿನೆಮಾ ದೃಶ್ಯ ನೋಡಿದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಘನವಾದುದನ್ನು ಕಟ್ಟಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಪಂಪನಿಗಿದೆ. ನೋಡುವಂತೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇಕೆಂದರೆ ಸನ್ನಿವೇಶವೊಂದು ನಮ್ಮೆದುರೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಬರೀ ಶಬ್ದಗಳ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟುವ ಕ್ರಮ ವಿಶೇಷವಾದುದು. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಚಿತ್ರಕವಿತೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪಂಪನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ನಮಗೆ ಗೋಚರಿಸುವುದು ಇಲ್ಲಿಯೇ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೆಣ್ಣಾದ ಸತ್ಯವತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ರಾಜನೋರ್ವ 'ಬೇಡು'ತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬೇಡುವುದು ಯಾವಾಗ ಎಂದರೆ ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದ ತಹತಹಿಕೆಗೆ ಒಳಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ. ಅಂತಹ ತಹತಹ 'ತೊಳಲರ್ಪಂಪಳಂಚಿಲ್ಲೆ' ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಕೆಯ ಅನುಪಮ ಚೆಲುವಿಗೆ ಮನಸೋತಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಾದ ಪ್ರೀತಿ, ಮೋಹವನ್ನು ಹೆಣ್ಣಿನ ಎದುರು ಅರುಹುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರೀತಿಯ ಎದುರು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವೂ ಶರಣಾಗಿದೆ. ಪ್ರೀತಿಯ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲವೂ ನಶ್ವರ ಎಂಬುದನ್ನು ಪಂಪ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜನೋರ್ವ ಬೇಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಾನವೀಯವಾದದ್ದು. ಆದೇಶಿಸುವ, ಪಡೆಯುವ ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗಳಿದ್ದರೂ ಅದು ಅಮಾನವೀಯ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ. ನನಗೆ ನೀನು ಇಷ್ಟವಾಗಿದ್ದೀಯೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು ಎಂಬ ಆಗ್ರಹ, ಅಧಿಕಾರ ದರ್ಪದ ನಡವಳಿಕೆಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಪದ್ಯದ ಆಚೆಗೆ ಹೋದರೂ ಕೂಡ ದೇವವ್ರತ (ಭೀಷ್ಮ) ಸತ್ಯವತಿಯ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಬಂದು ನನ್ನ ತಂದೆ ಸತ್ಯವತಿಗೆ ಒಲಿದಿದ್ದಾನೆ ಅವರ ಒಲುಮೆಗೆ ನೀವು ಒಪ್ಪಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ಅನುಲಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಪಂಪನು ಕಟ್ಟುವ ಪದಗಳ ನಿಶ್ಚಿತ ಅರ್ಥ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಪಂಪ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವ ಬಗೆ ಪಂಪನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಸತ್ಯವತಿ ತಾನು ಒಲಿದಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತ 'ಬೇಡುವೊಡೆ ಎಮ್ಮೆಯನಂ ಬೇಡೀರೇ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂದಿನ ಸ್ತ್ರೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದು ಮೇಜರ್ ಆದ ಸ್ತ್ರೀ ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಟ್ಟುಬರಬಲ್ಲಳು. ಅಂದು ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಅಂತಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಂಶದ ಜೊತೆಗೇ, ತಂದೆಯ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಇದ್ದುದನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ

ಹೊರನಡೆಯುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ನಿಯಂತಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ತಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುವ, ತಂದೆಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಬಲ್ಲ ಯಜಮಾನ ಕೇಂದ್ರಿತ ನೆಲೆಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ನನ್ನನ್ನು ಬೇಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ನನ್ನ ಅಯ್ಯನನ್ನು ಬೇಡುವುದು ಉಚಿತ ಎಂಬ ಮನೋಭಾವವೇ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ. ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪುರುಷ ಕೇಂದ್ರಿತ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂದರ್ಭವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ಕುಟುಂಬದ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಮುಖ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಂದೆ. ತಂದೆಯು ಮಾನ್ಯಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಒಲಿದಿರಬಹುದು, ನೀವೂ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿರಬಹುದು ಆದರೆ ತಂದೆಯ ಮಾನ್ಯತೆ ಮುಖ್ಯ. ರಾಜನೋರ್ವ ಎದುರಿಗಿದ್ದರೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಹಜ ಲಜ್ಜೆಗಳಿಂದ ಅಷ್ಟೇ ನಯವಾಗಿ ನೀವು ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು 'ಬೇಡಿ' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ ತೋರುತ್ತಾಳೆ ಸತ್ಯವತಿ. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೆಣ್ಣಾದ ಸತ್ಯವತಿ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಘನತೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೋ, ತಂದೆಯೇ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೋ, ರಾಜ ಪ್ರಭುತ್ವ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟ ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ನನಗೇನು ಬೆಲೆ ಎಂಬ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಸತ್ಯವತಿಯ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪಂಪ ಸತ್ಯವತಿಯ ಉತ್ತರದೊಳಗೆ ಅಟಡಗಿಸಿಟ್ಟು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಹುನ್ನಾರಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೊಣೆಬಿಟ್ಟ ಮೂಲಕ ಧ್ವನಿಸುವ ಪರಿ ಅನನ್ಯವಾದುದು. ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ಕಾರಣ ಕುಟುಂಬದ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ತಂದೆಗೆ ಇರಬಹುದಾದ ಮಾನ್ಯತೆ. ಹೀಗೆ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸದೇ ಹೋದರೆ ಕುಟುಂಬದ 'ಘನ'ತೆ ಕಳೆದುಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರಬಹುದು. 'ಕೇಳಿ' ಎನ್ನುವ ಪದಕ್ಕೂ 'ಬೇಡಿ' ಎನ್ನುವ ಪದಕ್ಕೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ರಾಜನೋರ್ವನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣೊಂದು 'ಬೇಡು' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನಿನ್ನ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕಿಂತ ನನ್ನ ತಂದೆಯೇ ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಆಶಯ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಪಂಪ ಇಲ್ಲಿ 'ಬೇಡು' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಸಾರಿ ಬಳಸಿದ್ದಾನೆ. ಒಲಿದುದನ್ನು ತನ್ನ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ಇರಾದೆ ಇದ್ದರೆ ನೀನು ಬೇಡು ಎಂದು ಹೇಳುವ ಒತ್ತಾಯವೂ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಒಲುಮೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಲು ಅಂತಹುದೇ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ತುಂಬ ಘನಿಷ್ಠ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವೊಂದು ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಆಗ್ರಹ, ಆದೇಶಗಳಿಂದ ಪಡೆಯುವುದು ಅಮಾನವೀಯ ಎಂಬ ಸಂದೇಶವೊಂದನ್ನು ರಾಜಶಾಹಿ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ರವಾನಿಸುವ ಇರಾದೆಯೂ ಪಂಪನಿಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಂತಹ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ಪಡೆದ 'ಕೌಶಿಕ' ನನ್ನೇ ನೋಡಬಹುದು. ಉಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ರಾಜಮೆರವಣಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಹದೇವಿಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನಿಂದ ನೋಡಿ ಈ ಚಿಲುವೆಯನ್ನು ಅರಮನೆಗೆ ತರಿಸಬೇಕು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದರಂತೆ ರಾಜಭಟರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರಾಜ ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮಹದೇವಿಯ ತಂದೆ,

ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಕ್ರೂರ ಆದೇಶಗಳಿಂದ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಪಂಪನ ಮುಂದೆ ಇದ್ದ ಕಾರಣವೋ ಏನೋ, ಪ್ರೇಮದ ಎದುರು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವೂ ಸೋಲಬೇಕು ಎಂಬ ಆಶಯ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುವ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜನಾದರೂ ಬೇಡುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಹೆಣ್ಣು 'ಕುಟುಂಬ' ಘಟಕವೊಂದರ ಸದಸ್ಯೆ. ಪ್ರಾಯ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಯಾರು ಯಾರನ್ನೋ ಆಶ್ರಯಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಕುಟುಂಬದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಕುಂದು ಬರಬಹುದು. ಒಂದೊಮ್ಮೆ ತಾನೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರೆ ಮುಂದಿನ ಎಲ್ಲ ಅನಾಹುತಗಳಿಗೆ ನಾನೇ ಕಾರಣಳಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಕೂಡ ತಂದೆಯತ್ತ ತಾನು ತಿರುಗಿಸಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಪುರುಷ ನಿಯಂತ್ರಿತ ಎಂದು ಕಾಣಿಸಿದರೂ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಕುಟುಂಬ'ದ ಪಾತ್ರ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟಕವನ್ನು ಒಡೆಯುವುದೂ ಕೂಡ ಅಪರಾಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟಕವಾದ 'ಕುಟುಂಬ'ದ ಮಹತ್ವ ಮುಖ್ಯವೇ ಹೊರತು 'ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವ'ವಲ್ಲ. ಒಲಿದ ಪ್ರೇಮದ ಮುಂದೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವೂ ಗೌಣ. 'ಮಧುಪ', 'ದಿಬ್ಯ' ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ ಆವರಣದ ತೀವ್ರತೆಯನ್ನು ಗಂಭೀರಗೊಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಘಟಕವೊಂದಾದ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಶಿಥಿಲಗೊಳಿಸದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹಿಡಿದ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಗಳು ನಿರ್ಲಜ್ಜಿತರಂತೆ ವರ್ತಿಸಿ ಇಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿದ ಬಗೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಪಂಪ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕುಟುಂಬ ಪ್ರೇಮ ದೊಡ್ಡದೇ ವಿನಃ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ಪ್ರೇಮದ ಮುಂದೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕುಟುಂಬ ಘಟಕದ ಸದಸ್ಯೆಯಾದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಗಳು ದುರುಪಯೋಗಮಾಡಿಕೊಂಡ ಬಗ್ಗೆ ಪಂಪನಿಗೆ ತೀವ್ರ ಅಸಹನೆಯಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ 'ಬೇಡು' ಶಬ್ದ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕೈಹಿಡಿಯುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕೈ ಕೂಡ 'ದಿಬ್ಯ'ವಾಗುತ್ತದೆ. ದಿಬ್ಯ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಬಳಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿದೆ. ರಾಜನಾದರೂ ಆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡು ಎಂಬ ಆಗ್ರಹವೂ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುಟುಂಬಗಳ ಜೊತೆ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಗಳು ನಡೆದುಕೊಂಡ ವಿಕೃತಗಳು ಕಣ್ಣೆದುರು ಇದ್ದ ಕಾರಣ ಅಂತಹ ಕುಟುಂಬಗಳು ನಾಶವಾಗದ ಹಾಗೆ ಇರಲಿ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ 'ದಿಬ್ಯ'ವಾಗಬೇಕೆಂದು ಎನ್ನುವುದು ಪಂಪನ ಆಶಯವಾಗಿದೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೊತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಗಳು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯಮಾಡದೇ ಎಷ್ಟೋ ಅವಾಂತರಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ರಾಜರು ಚರಿತ್ರೆ ನಮ್ಮದುರಿಗಿದೆ. ಕುಟುಂಬ, ಕುಟುಂಬದ ಸೌಖ್ಯ ದೊಡ್ಡದೇ ವಿನಃ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಪದ್ಯದ ಮೂಲಕ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪಂಪನ ಕಾವ್ಯಗಳು ಸತ್ತ್ವಶೀಲವಾಗಿವೆ.

ಕಲ್ಯಾಣ ಸೀಮೆಯ ಕಾಲುದಾರಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹುಡುಕುತ - ಕಾಲು ದಾರಿ ಪರಂಪರೆಗೆ : ಅನಂತದ ನೆನಪು

- ಡಾ.ಸಿ.ಬಿ. ಚಿಲ್ಪರಾಗಿ

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ನೆಲೆಯ ಇತಿಹಾಸಕ್ಕೆ ಧಾರ್ಮಿಕತೆಯ ಎಳೆಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ-ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗಿ, ಸಂಗೀತವಾಗಿ, ಕಲೆಯಾಗಿ, ಶಿಲ್ಪ-ನೃತ್ಯಗಳಾಗಿ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹಬ್ಬಿವೆ. ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಶಿಷ್ಟರ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಗಳು ಕೆಲವೊಂದಿಷ್ಟು ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು, ಈ ಅಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಇತಿಹಾಸಕಾರರಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗಿವೆ. ಭಾರತೀಯ ಜನಸಮುದಾಯದ ಚಿಂತನೆಗಳ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಆರೂಢ, ಅವಧೂತ, ನಾಥ, ಸಿದ್ಧ ಮತ್ತು ಸೂಫಿ ಪರಂಪರೆಗಳೂ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಶ್ರಮಣಧಾರೆಗಳು, ಕಾಲುದಾರಿಯ ಪರಂಪರೆಗಳು, ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಗಳು, ಅವೈದಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳು ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ, ಈ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಇವು ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ, ಮಹತ್ವದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರೂ ಇತಿಹಾಸಕಾರರಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾದ ಪರಿಣಾಮ, ನಮ್ಮ ಜನತೆ ಇತಿಹಾಸವೆಂದರೆ ಮೂಗು ಮುರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅರಮನೆ, ಗುರುಮನೆ, ಸೂಳೆಮನೆ, ಸವಣ ಮನೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಬರೆದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಜನರ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿರಬೇಕು. ಈ ಅನುಭಾವಿಕ ಇತಿಹಾಸವು ದೇಶಾತೀತ ಮತ್ತು ಕಾಲಾತೀತ. ಇವು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನ, ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯ ಏಶಿಯಾ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಬಾಂಗ್ಲಾ, ನೇಪಾಳ, ಚೀನಾ, ಭೂತಾನ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಚಿಂತನೆಗಳಿವೆ.

ತನ್ನ ಮೇಲರಿಮೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಮುಗ್ಧ ಜೀವಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವ ಚಾತುರ್ವರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು, ಬಹುಪಾಲು ಜನತೆಯನ್ನು ಕೀಳರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಇದನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಲು ಆಯಾ ಕಾಲದ ಅನುಭಾವಿಗಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಸ್ತುತ್ಯಾರ್ಹ. ಬುದ್ಧ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧನಿಗಿಂತ ಪೂರ್ವದ

ಇಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿ ಗೋಶಾಲ, ಪೂರ್ಣಕಶ್ಯಪ, ಪ್ರಕೃತ ಕಾತ್ಯಾಯನ, ನಿಗಂಠನಾಥ ಪುತ್ರ, ಅಸಿಜಿತ ಕೇಶಕಂಬಳಿ ಮುಂತಾದವರು ಪ್ರಮುಖರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರ ಚಿಂತನೆಗಳು ತಳಸ್ಥ ಜನರಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಬುದ್ಧನ ನಂತರ ಆತನ ಜಾಡನ್ನು ಅರಸಿ ಬಂದ ಪರಂಪರೆಗಳಿ; ನಾಥ, ಜೈನ, ಸಿದ್ಧ, ಶರಣ, ಸೂಫಿ, ಕಾಪಾಲಿಕ, ಆಜೀವಿಕ ಮುಖ್ಯರು. ಸ್ಥಾಪಿತ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಿ ಜನಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿ ಎದುರಿಸಿದವರು ಇವರು. ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯೆಂದರಿತುಕೊಂಡ ಧರ್ಮದ ಗುತ್ತಿಗೆ ಹಿಡಿದವರು, ಪ್ರಭುತ್ವದ ಪರ ಹೋರಾಟಗಾರರು ಈ ಜನಸಮುದಾಯದ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಜರಿದಿದ್ದಾರೆ, ಹಳಿದಿದ್ದಾರೆ, ಕೊನೆಗೆ ಆ ವಿಚಾರವಂತರನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವು ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಈ ದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆದಂತೆ; ಅವುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೋರಾಟಗಳೂ ನಡೆದಿವೆ. ಇಂತಹ ನಿಜವಾದ ಮತ್ತು ಜನಸಮುದಾಯದ ತಾತ್ವಿಕತೆ ಮತ್ತು ಜನರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನಾಡಿಮಿಡಿತವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಈ ಅನುಭಾವಿಕ ನೆಲೆಯ ಹುಡುಕಾಟ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ಭಕ್ತಿ ಚಳುವಳಿಯ ಹಿಂದಣ ಅನಂತಗಳಿವೆ ಅನುಭವ ಸಂಪತ್ತುಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಭವದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳಿವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಭವ್ಯತೆಯಿದೆ. ಅನುಭಾವಿಗಳ ವಿಚಾರಗಳು ಸರಳವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾದ ಪರಿಣಾಮ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಆಪ್ತತೆಯಿಂದ ಜನತೆ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಶಾಕ್ತ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ, ಮಂತ್ರ, ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಾಥರಿಂದ, ತಮಿಳುನಾಡಿನ 63ಜನ ಪುರಾತನರಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ವೇದ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕಠಿಣ ನಿಯಮಗಳ ಯತಿ ಮಾರ್ಗವೊಂದು ಇದ್ದು, ಅದು ಚಾತುರ್ವರ್ಣ ಬಂಧದಿಂದ ಹೊರಗುಳಿದಿತ್ತು. ಬುದ್ಧನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ನಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ತಾಂತ್ರಿಕರು ಎನ್ನುವವರು ಗುಹ್ಯಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅವರ ಜೊತೆಗೂ ಬುದ್ಧ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದ ಬಗ್ಗೆ ಡಾ.ಬಿ.ಆರ್.ಅಂಬೇಡ್ಕರರು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಚ 'ಮ' ಕಾರಗಳ ಆರಾಧನೆಯ ತಾಂತ್ರಿಕ ಪಂಗಡಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಇವರನ್ನು ಆಯಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಹತ್ತು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಆರಾಧನೆಗಳ ಜಾಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹೊರಟರೆ ಅವರ ಬೇರುಗಳು ಬಹು ಆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತತ್ವಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಜನಸಮುದಾಯ ಜೀವನಪ್ರೀತಿಯ ಭಕ್ತಿ ಚಳುವಳಿ ಅಥವಾ ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿವೆ. ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ತರುವಾಯ ಆತನ 12 ಜನ ಶಿಷ್ಯರು ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮದ ಹಳೆಯ ಒಡಂಬಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದರು ಅದು ಮುಂದೆ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟೆಂಟ್ ನವಮತದ ಉದಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಸೇಂಟ್ ಅಗ್ಸ್ಟೀನ್, ಜಾನ್ ಸ್ಕಾಟಸ್, ಒರಿಯನ್, ಸೇಂಟ್ ಅಕ್ವಿನಾಸ್ ಮುಂತಾದವರು

ಕ್ರೈಸ್ತಧರ್ಮದ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಮಾರ್ಟಿನ್ ಲೂಥರ್ ಕಿಂಗ್‌ನಂತೂ ವ್ಯಾಟಿಕನ್ ನಗರದ ಪಾದ್ರಿಗಳ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ಏಸುವಿನ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಹಂಚಿದ. ಜನತೆಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ. 15-16ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸೇಂಟ್ ಕ್ಲೇವಿಯರ್ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಚಿಂತಕ, ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕ. ಏಸುವಿನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ತುಂಬಾ ತಲುಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲದೆ ರೋಗಿಗಳ ಸೂತ್ರಾಷ್ಟೆ, ಹಸಿದವರ ಬಗೆಗಿನ ಕಾಳಜಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಬಹುಜನಪ್ರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದ. ಭಗವಂತನು ಬಡವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅವರ ಕಂಬನಿ ಒರೆಸಿದರೆ ಅವನು ತೃಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಸಾರಿದ. 'What shall it profit a man, if he gave the whole world and loses his soul' (ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಗೆದ್ದು ಫಲವೇನು? ತನ್ನತಾ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ?) ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಗೆಲ್ಲಬೇಕು ಎನ್ನುವ ತತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿದ! ಆಶ್ಚರ್ಯ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ತತ್ವಗಳು ಇವೆ. ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದ ಉದಯಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು, ಸಾವಿರಾರು ದೇವರುಗಳ ಆಚರಣೆ, ಪೂಜಾ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಮಹಮ್ಮದ ಪೈಗಂಬರರು ನಿವಾರಿಸಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾದರು. ಹದೀಸ್‌ಗಳು ಉದಿಸಿ ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಗಳು ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದವು.

ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಇಸ್ಲಾಂ ಆಡಳಿತದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೂಫಿಗಳಿಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ದೊರಕಿದ ಫಲವಾಗಿ ಅರಬ್ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯ ಏಶಿಯಾದಿಂದ ಅವರು ಬಂದರು. ಅವರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಅನುಭಾವಿಕ ತತ್ವಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಬೆರೆಕೆಯಾಯಿತು. ಈಗಾಗಲೇ ಶಿಷ್ಟರಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಅನುಭಾವಿಕ ಜನರಿಗೆ ಸೂಫಿಗಳ ಸಖ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಆಶ್ರಯವೂ ದೊರಕಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಜೀವನ ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಭವ, ತತ್ವಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಬಂದಿತು. ಸೀಮಿತ ಪ್ರದೇಶ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಭಾಷೆ, ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದ ವೈದಿಕವು ಜನಮಾನಸದಿಂದ ದೂರಾಗಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಪೌರೋಹಿತಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿತು. ಇಡೀ ದೇಶದ ತುಂಬಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಅನುಭವಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕಾಲವೆಂದರೆ 12-13ನೇ ಶತಮಾನ ಮತ್ತು ನಂತರದ ಕಾಲ. ಹೀಗೆ ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯು ಒಂದು ಚಳುವಳಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಇದನ್ನು ಚಳುವಳಿ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲು ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಲಹದಿನೆಂಟು ಜಾತಿಯ ಶ್ರಮಿಕರು ಪಾಲ್ಗೊಂಡದ್ದು, ಕಾಲಕಾಲದಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಅಸ್ತತ್ವರು ಈ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡದ್ದು, ವೇದ, ಆಗಮ ಮತ್ತು ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವ್ಯಸನಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದ್ದು. ಜನಪರವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ, ಕಳಕಳಿಯಿಂದಲೂ ಬಹುಬೇಗ ಜನರನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡದ್ದು.

ಭಾರತೀಯ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪರಂಪರೆಯು ಜನರನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿದೆ. ಕನ್ನಡ - ಶಿವಶರಣರು (12ನೇ ಶತಮಾನ), ದಾಸರು ಮತ್ತು ತತ್ವಪದಕಾರರು. (15ನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಈಚೆಗೆ) ಬಂಗಾಲಿ - ಚೈತನ್ಯ (1485-1533), ತಮಿಳು - ಆಂಡಾಳ್, ನಯನಾರರು (7, 8ನೇ ಶತಮಾನ), ಆಳ್ವಾರರು (7 ರಿಂದ 12ನೇ ಶತಮಾನ), ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯ (1017 ರಿಂದ 1137). ಮರಾಠಿ - ನಾಮದೇವ (1270-135), ಜ್ಞಾನದೇವ (1275-1296), ಏಕನಾಥ (1533-1599), ತುಕಾರಾಮ (1608-1650). ಕಾಶ್ಮೀರಿ - ಲಲ್ಲಾದೇವಿ (1320-1392), ಶೇಖ್ ನೂರುದ್ದೀನ್ (1377-1440) ರಾಜಸ್ಥಾನಿ ಮತ್ತು ಗುಜರಾಥಿ - ಮೀರಾಬಾಯಿ (1498-1546), ದಾದು ದಯಾಳ (1544-1603), ನರಸಿಂಹ ಮೆಹ್ತಾ (1414-1481) ಲಾಲ್ ದಾಸ (1540-1599). ಹಿಂದಿ - ತುಳಸಿದಾಸ (1511-1623), ಕಬೀರದಾಸ (1440-1518), ಸೂರದಾಸ (1478-1620). ಆಸ್ಸಾಮಿ - ಶ್ರೀಮಂತ ಶಂಕರದೇವ (1449-1568), ಮಾಧವದೇವ (1489-1596) ಪಂಜಾಬಿ - ಗುರು ನಾನಕ (1469-1539), ಗುರು ರಾಮದಾಸ (1608-1668), ಉರ್ದು - ರಾಬಿಯಾ (800), ರೂಮಿ (1207), ಜಾಮಿ (1414), ಗುಲಾಂ ರಸೂಲ್ ಆಲಂಪುರಿ (1849-1892), ಮಿರ್ಜಾ ಗಾಲಿಬ್ (1797).

ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ 15 ರಿಂದ 19ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ದಾಸರು ಮತ್ತು ತತ್ವಪದಕಾರರು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಭಕ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನೀಡಲು ಕಾರಣರಾದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೂ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಆಗಿಹೋದರೂ ಉತ್ತರಕರ್ನಾಟಕದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯ ಆಧ್ಯರಾದ ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿ, ಸರ್ಪಭೂಷಣ ಶಿವಯೋಗಿಗಳು ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದ ಉದಿಸಿದವರು. ಇವರು ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾತಾದಷ್ಟು, ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ನನ್ನ ಫೀಲ್ಡ್ ವರ್ಕ್‌ನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇವರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ, ಇವರ ಅದ್ವೈತ ತತ್ವದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯು ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ತುಂಬಾ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನೇ ಮಾಡಿತು. ಕಡಕೋಳ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ, ಶಿಶುನಾಳ ಶರೀಫ್, ಅಜಾತ ನಾಗಲಿಂಗಪ್ಪ, ಚಿದಾನಂದ ಅವಧೂತ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಸಿದ್ಧಾರೂಢ ಇವರೆಲ್ಲಾ ನಿಜಗುಣರ ತತ್ವಗಳನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಜೀವಮಾನ ಪರ್ಯಂತರ ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು. ಇದು ತತ್ವಪದಕಾರರ ಅಧ್ಯಯನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಸತ್ಯ.

ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಲ್ಯಾಣ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಗದ ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತ ಇವರು ಈಗಲೂ ಜನರ ಆರಾಧ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತಿಂಥಿಣಿ ಮೌನೇಶ್ವರ (1760-1820), ಕಡಕೋಳ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ (1780-1855), ಚಿದಾನಂದ ಅವಧೂತ (1790-1865), ಕೊಡೇಕಲ್ ಬಸವಣ್ಣ (1790-1860), ದಿಗ್ಗಿ ಸಂಗಮನಾಥ (1790-

1860), ಸಾವಳಿಗಿ ಶಿವಲಿಂಗ (1810-1890), ಕೂಡಲೂರು ಬಸವಲಿಂಗಪ್ಪ (1770-1850), ಚನ್ನೂರು ಜಲಾಲಸಾಬ (1770-1850), ಹಜರತ್ ಮಹ್ಮದ್ ಸಾಬ್ (1790-1860), ಖೈನೂರು ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ (1825-1875), ಮರುಕುಂದಿ ಬಸವಣ್ಣಪ್ಪ (1812-1872), ಸಂತೆಕಲ್ಲೂರು ಘನಮಠ ಶಿವಯೋಗಿ (1830-1900), ಘಡಿವಡಿ ಕೆ ವಡಿ ಕೆಪ್ಪ ತಾತ (1880-1956), ನೀರಲಕಿರಿ ಬಸಲಿಂಗಪ್ಪ (1889-1945) ಬಿಜಲಿ ವಸ್ತಾದಿ (1860-1950), ಹೇರೂರು ವಿರುಪನಗೌಡ (1825-1890), ದ್ಯಾಗಾಯಿ ಗುಂಡಪ್ಪ (1877-1927), ಗಬ್ಬೂರು ಹಂಪಣ್ಣ (1880-1935), ರಾಮಪುರದ ಬಕ್ಕಪ್ಪ (1880-1940), ರಾಮದಾಸ (ಬಡೇಸಾಬ-1890-1970), ಮಹಾಗಾಂವ್ ಮೀರಸಾಬ (1900-1955), ಕೊಳ್ಳೂರು ಹಸನಸಾಬ (1900-1994), ಆದಿ ಅಮಾತೆಪ್ಪ (1910-1980), ರಾಯಚೂರು ಹನ್ಮಂತಪ್ಪ (1900-1970), ಎರಿಮಾರೆಪ್ಪ (1920-1970), ಹಟ್ಟಿ ಲಿಂಗಾವಧೂತ (1870-1940), ಮಸ್ಕಿಯ ಗುರಪ್ಪ ತಾತ (1899-1987) ಮಸ್ಕಿಯ ಅರಕೇರಿ ಚೆನ್ನಯ್ಯ ತಾತ (1905-1989) ಬಿ.ದೇವೇಂದ್ರಪ್ಪ ಮಾಸ್ತರ (1920-2004) ಮುಂತಾದವರು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದ ತತ್ವಪದಕಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮೀರಿ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದು ಅವರ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಯಬೇಕಿದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಈ ದಿನ ನಾವು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡದ್ದು ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ. ಕೊಡಕಲ್ಲಿನ ರಾಚಪ್ಪಯ್ಯ ಮತ್ತು ಚಾಮರಾಜನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಂಟೇಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆಪ್ತರಾಗಿ ಕೂಡಿ ಬದುಕಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜಗುಣರ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಚಿದಾನಂದ ಅವಧೂತರು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಸಿದ್ಧಾರೂಢರ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಆಂಧ್ರದ ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿದ್ದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯ ಮಿತಿಗಳು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಇವೆ ಎನ್ನವು ಸತ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶವಲ್ಲದೆ ಮಧ್ಯ ಕರ್ನಾಟಕ, ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಪರಂಪರೆಯ ಪೋಷಕರು, ಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಹೆಸರುಗಳೆಂದರೆ ಕೈವಾರ ನಾರಾಣಪ್ಪ (1770-1880) ಸದ್ಗುರು ಸಿದ್ಧಾರೂಢ (1860-1955), ಗರಗದ ಮಡಿವಾಳ ಶಿವಯೋಗಿ (1830-1945), ನವಲಗುಂದ ನಾಗಲಿಂಗಪ್ಪ (1846-1935), ಸಂತ ಶಿಶುನಾಳ ಶರೀಫ (1819-1875), ಹರಪನಹಳ್ಳಿ ಭೀಮಪ್ಪ (1823-1903), ಚಿಕ್ಕಗುರ್ಕಿ ಎರಿತಾತ (1850-1940), ಕೆಸ್ತೂರ ದೇವ (1820-1890) ಇನ್ನೂ ಮುಂತಾದವರು. ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಉಡುಪಿ, ಮಂಗಳೂರು, ಕೊಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಗುರುತಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದು ನನಗೆ ಈಗಲೂ ಕಾಡುವ ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆಯಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ಇಸ್ಲಾಂ ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ಇಸ್ಲಾಂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹೊಸಗಾಳಿಯನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿತು. ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯವರಿಗೆ ಇಸ್ಲಾಂ ಸೂಫಿ ಸಂತರಿಂದ ಕಸುವು

ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಇಸ್ಲಾಂ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಸೂಫಿ ಪಂಥವನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಸ್ಲಾಂ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ಬಂದರೆ ಸಾಕು ಸಮಾನತೆ ನೀಡಿ ಅವನನ್ನು ಗೌರವಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಮಾಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ, ಮದುವೆಮುಂತಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನತೆಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಡುಬಡವರು, ಜಾತಿ ತಾರತಮ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಕಟ ಅನುಭವಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಆಶಾವಾದವನ್ನು ಒದಗಿಸಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇಸ್ಲಾಂ ಮತಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರ ಆದವರಿಗೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ನೌಕರಿಗಳು ದೊರಕಿ, ಕನಿಷ್ಠಮಟ್ಟದ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶಗಳು ಒದಗಿದವು. ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಧಾರ್ಮಿಕ ತಾರತಮ್ಯ, ಜಾತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವ್ಯಸನಗಳಿಂದ, ಹಗಲಿರುಳು ದುಡಿದರೂ ತುತ್ತು ಕೂಳಿಗೆ ದೈನೇಸಿಬಿಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತದಲ್ಲಾ ಎಂದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಇಸ್ಲಾಂ ಮತಕ್ಕೆ ತಂಡೋಪತಂಡವಾಗಿ ಮತಾಂತರ ಹೊಂದಿದರು ಎಂದು ಸ್ವತಃ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿಂದ ಕಂಗಾಲಾದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಿಂತಕರಿಗೆ, ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಡದಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯ ಅನುಭಾವಿಗಳ ಚಿಂತನೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮುಖಮಾಡಿ, ಅವರಿಂದ ಪುನಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮತಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಜನಸಮುದಾಯವನ್ನು ಮತಾಂತರಗೊಳ್ಳದಂತೆ ತಡೆಹಿಡಿಯುವ ಜರೂರಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕೇವಲ ಪಂಡಿತ ಮಂಡಲಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದ ದೇವರು, ಧರ್ಮ, ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮೀರುವ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ 12-13ನೇ ಶತಮಾನದ ನಂತರ ಬಂದ ಭಾರತೀಯ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಭಾವಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂತರ ಅನುಭವಗಳು ಜನಸಮುದಾಯದ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಧರ್ಮಗಳ ಮೋಸಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕಾಲದ ನಂತರ ಉದಿಸಿದ ಅನುಭವ ವಾಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ.

ಅಕ್ಷರ ಕಲಿತು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸಕ್ರೀಯ ಪಾಲುದಾರರಾದ ಪುರೋಹಿತರು ಪ್ರಭುತ್ವದ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ, ಕಾಲಕಾಲದಿಂದ ಅಧಿಕಾರ, ಅಂತಸ್ತಿನ ಸುಖ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಓಲೈಸುತ್ತಾ, ಜನಹಿತವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಾ, ಜನತೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ಜನತೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಜನತೆ ಹಗಲಿರುಳು ದುಡಿದರೂ ಕನಿಷ್ಠ ಜೀವನದ ಅನುಕೂಲಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಿಟ್ಟು ಜಾಕಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಂತೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಸೋಗುಗಳಿಂದ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ದೇವರು, ಧರ್ಮ, ದೇವರ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಹುಟ್ಟಿನ ಮೂಲಗಳಾದ ಮೂರ್ತಿ, ಮಠ, ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರಚನೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಪುರಾಣ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯ ಕತೆಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಗ್ಧ ಜನತೆ ಮುಂದೆ

ಎಂದಾದರೂ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿತು ಜಾಣರಾದರೆ ಹೇಗೆಂದು ದುರಾಲೋಚನೆ ಮತ್ತು ದೂರಾಲೋಚನೆಯಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ಅಕ್ಷರದಿಂದ ದೂರವಿಡಲು ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಯಲು ಉನ್ನತ ಜಾತಿಯವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಓದಿದರೆ ಕಣ್ಣು ಕೀಳಿಸುವ, ಅಕ್ಷರ ಕೇಳಿದರೆ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾದ ಸೀಸವನ್ನು ಹಾಕುವ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕಲಿತರೆ ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಬಲಿ ಪಡೆದ ಘಟನೆಗಳೂ ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಏಕಲವ್ಯನ ಹೆಬ್ಬರಳು, ಕರ್ಣನಿಗೆ ನೀಡಿದ ಶಾಪ, ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆಯವರೆಗೆ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರಿಗೆ ಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು. ಆದರೆ ಅನುಭಾವಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ದೂರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕಿದರು. ಇಸ್ಲಾಂ ಪ್ರಭುತ್ವ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಇಸ್ಲಾಂನ ಸೂಫಿಗಳು ಬಂದರು. ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯ ಮತ್ತು ಪೌರೋಹಿತದ ವಂಚನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಗಿದರು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದರು. ಜನರು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಯ್ದುಕೊಂಡದ್ದು ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು. ಸೂಫಿಗಳಿಗೂ ಭಾರತೀಯ ಜನಸಮುದಾಯದ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಅನುಭಾವಿಗಳು ಆಪ್ತರಾದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಸೂಫಿಗಳ ಮತ್ತು ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯ ಪರಸ್ಪರ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯು ಭಾರತೀಯ ಕಾಲುದಾರಿಯ ಸಂತಪರಂಪರೆಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಸುವನ್ನು ನೀಡಿತು. ಇವರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಪರಂಪರೆಗಳೇ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಸಿದ್ಧಾರೂಢ ಮತ್ತು ಕಬೀರ, ಶಿರಹಟ್ಟಿ ಫಕೀರೇಶ್ವರ ಮತ್ತು ದಿಣದಾರ್ ಚೆನ್ನಬಸವೇಶ್ವರ, ಶಿಶುನಾಳ ಶರೀಫ್ ಮತ್ತು ಗುರುಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟ, ಶಾನುಂಗ ಮತ್ತು ಮಹಿಪತಿದಾಸ, ತಿಂಥಿಣಿ ಮೌನೇಶ್ವರ ಮತ್ತು ಪಾಚೋ ಪೀರ್ ಪೈಗಂಬರ, ಕೊಡೇಕಲ್ಲು ಬಸವಣ್ಣ ಶಾವಲಿ, ಕೌತಾಳಂ ಗುರುಖಾದ್ರಿ- ವೀರಭದ್ರ ಇವರು ಸೂಫಿ ಶರಣ ಪರಂಪರೆಗಳ ಕೊಂಡಿಗಳಂತೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಇಸ್ಲಾಂ ಸಂತರ ದರ್ಗಾಗಳು ಧರ್ಮಬೇಧಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಆರಾಧನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಜ್ಞಾಕೀಲೆ ಹದಿನೆಂಟು ಜಾತೀಗೆ ಹೇಳತೀನಿ: ತನ್ನ ತಾ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನಿನ್ನೇನು ಇನ್ನೇನು?

ಈಶ್ವರವಾದ ಮತ್ತು ನಿರೀಶ್ವರವಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇವೆ. ಸಗುಣೋಪಾಸಕರು ಮತ್ತು ನಿರ್ಗುಣೋಪಾಸಕರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಾರೆ. ನಿರೀಶ್ವರ ವಾದಿಗಳು ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಗೌಣವಾಗಿಸಿ, ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮಹತ್ವ ನೀಡಿದರು. ಆದರೆ ಸಗುಣ ಉಪಾಸಕರು ಭಕ್ತಿಯ ಆಚರಣೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಪರಿಹಾರ ಅವನಿಗೆ ಸೇರಿದೆ ಎಂದರು. ನಿರ್ಗುಣೋಪಾಸಕರಾದ ಸಾಂಖ್ಯರು 'ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದುದು ಪ್ರಕೃತಿ, ಅದು ನಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಿವರ್ತನ ಶೀಲ. ಸತ್ಯ ರಜ ಮತ್ತು ತಮ ಇವು ಮೂರು ಮೂಲ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಗುಣಗಳಾಗಿವೆ. ಜಗತ್ತಿನ ವಸ್ತುಗಳು

ಕಾರ್ಯಗಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖ, ದುಃಖ ಮತ್ತು ಮೋಹ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಕಾರಣವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಬೇಕು' ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರಗಳು ಅವರಲ್ಲಿವೆ. ಕಣಾದನು 'ಜಗತ್ತು ಅಸಂಖ್ಯ, ಅದೃಶ್ಯ, ಶಾಶ್ವತ ಹಾಗೂ ಆದಿ ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕಣಗಳಿಂದ ರಚನೆಯಾಗಿದೆ' ಎಂದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಚಿಂತಕ ಮಕ್ಕಲಿಪುತ್ರ ಗೋಶಾಲನು 'ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ, ಪೂಜಾ ಪುನರ್ಜನ್ಮಗಳಿಂದ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವೂ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದ. ಹೀಗೆ ಸ್ಥಾಪಿತ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ದೈವ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿತನ ಮತ್ತು ಅವೈದಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳು ಇಡೀ ದೇಶದ ತುಂಬಾ ಜನರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಸಾಂಖ್ಯರು, ವೈಶೇಷಿಕರು, ಬೌದ್ಧರು, ಜೈನರು, ಲಿಂಗಾಯತರು, ಮುಂತಾದವರ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದಿಗಳು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ವಿಧ್ವಾಂಸರು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಅವರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಜನರ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ನುಸುಳಿಕೊಂಡು ಇಂದಿಗೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ. ಜನತೆಯ ಶ್ರಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿತಕಾರಿಯಾದ ಇಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಜನರು ಗೌರವಿಸಿದ್ದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ವಚನಕಾರರು, ಕೆಲವೊಬ್ಬ ದಾಸರು ಮತ್ತು ತತ್ವಪದಕಾರರು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡದ್ದು ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

'ಮಾನವ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಪರಲೋಕಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುವ ದಾನ ಮುಂತಾದ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ವ್ಯರ್ಥ, ಆಸ್ತಿಕವಾದ ಎಂಬುದು ಸುಳ್ಳಿನ ಕಂತೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಅಸಿತ ಕೇಶಕಂಬಳಿ. ನಂತರ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾಥರು, ಅವಧೂತರು, ಆರೂಢರು ಇಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು. ನಾಥ ಪರಂಪರೆಯ ದೊಡ್ಡ ಸಂತನಾದ ಗೋರಕನಾಥನು ತನ್ನೊಂದು ಬಾನಿಯಲ್ಲಿ,

ದೇವಲ ಜಾತ್ರಾ ಸುನಿ ಜಾತ್ರಾ, ತೀರಥ ಜಾತ್ರಾ ಪಾಂಣೀ |
ಅತೀತ ಜಾತ್ರಾ ಸುಫಲ ಜಾತ್ರಾ ಬೋಲೈ ಅಮೃತ ಬಾಂಣೀ ||

(ದೇವಾಲಯದ ಯಾತ್ರೆ ಶೂನ್ಯವಾದುದು, ಇದರಿಂದ ಯಾವ ಫಲವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ನೀರಿನ ಯಾತ್ರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಅತೀತ ಯಾತ್ರೆಯೇ ಸುಫಲವಾದದ್ದು. ಅಮೃತ ನುಡಿಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುವವರಲ್ಲಿಗೆ ನುಡಿಯುವವರಲ್ಲಿಗೆ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಬೇರೆ ಯಾತ್ರೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಸಂಭವ ಬರುವುದಿಲ್ಲ)

ಬುದ್ಧನ ಸುತ್ತ ನಿಪಾಟದಲ್ಲಿ 'ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಜಾತಿ ಎನ್ನುವುದ ಇಲ್ಲ, ಅದು ಅವನ ನಡತೆಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನಡತೆಯಿಂದ ಆದವನು' ಬುದ್ಧನ ಆರ್ಯ ಸತ್ಯಗಳು, ಅಷ್ಟಾಂಗ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಜನರನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯಿತು. ಶರೀರ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಮಾಡುವ ಹಿಂಸೆಯೇ ಪಾಪ, ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ ಆದ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ದೇಹದಂಡನೆ ಬೇಡ, ಆದರೆ ಹತ್ತು ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ದಾನ, ಧ್ಯಾನ, ಶೀಲ, ಆದರೆ,

ಪರರ ಪುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂತಸ ಪಡುವುದು, ಸ್ವಂತ ಗಳಿಸಿದ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಅನ್ಯರಿಗೆ ನೀಡುವುದು, ಶ್ರವಣ, ಉಪದೇಶ, ಸರಿಯಾದ ನಂಬಿಕೆ ಹೀಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ಮನುಷ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾದವುಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಭಕ್ತಿ ಚಳುವಳಿಯ ಕಾಲದ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಜನರು ಕೇಳಿ ಅನುಭಾವಿಗಳ ಬೆನ್ನುಬಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿತ ಧರ್ಮಗಳು ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕಳಿದು ಕೊನೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸೂಫೀಜಂ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಂಡವು. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಂತನಾದ ಶಿಶುನಾಳ ಶರೀಫನು ಇಂತಹ ವಿಶಾಲ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿದ್ದು ಹೀಗೆ. ಬೋಕಿಯೊಳಗ ಮೂರುಲೋಕ ಹುಟ್ಟಿತು ಆಕುಲ ಈಕುಲ ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ ||ಪ||

ಜ್ವಾಲೇಲೆ ಹದಿನೆಂಟು ಜಾತೀಗೆ ಹೇಳತೀನಿ | ಏಕಮುಂಡಿಗಿ ಮಾತಿದು ಗೊತ್ತೋ||ಅ.ಪ|| ಬಲ್ಲವರಾದರೆ ಹೇಳಿರಿ ಜಾತಿಗೆ ತಿಳಿದು | ಮುಲ್ಲಾನಮಸೀದಿ ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ | ಗುಲ್ಲುಮಾಡಿಗುದ್ದಾಡಿ ಅಲಾವಿಗೆ | ಬೆಲ್ಲ ಓದಿಸೋದು ಎಲ್ಲಿತ್ತೋ |||| ಫಕೀರರಾಗಿ ಪಾಪರಿವಾಯಿತು | ವಿಕಾರಿ ಕಲಿಕರ್ಮದ ಗೊತ್ತು | ಠಿಕಾಣಿಗೆ ಶಿಶುನಾಳಧೀಶನಿಗೆ | ಸವ್ವಾಲಿಗುತ್ತರ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು||2||. ಕುಂಬಾರಕಿ ನಾ ಕುಂಬಾರಕಿ | ಜಗವೆಲ್ಲ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಕುಂಬಾರಕಿ ||ಪ|| ಚಿನ್ನ ಎಂಬುವ ಮಣ್ಣನ್ನು ತರಿಸಿ | ತನು ಎಂಬು ನೀರನು ಹನಿಸಿ | ಮನ ಎಂಬುವ ರಾಡಿಯ ಕಲಸಿ | ಗುಣ ಎಂಬುದೊಂದು ಸೋಸುಹಾಕಿ|||| ಜ್ಞಾನ ಎಂಬುವ ತಿಗಿರಿಯ ಹೂಡಿ | ಭಕ್ತಿಯೆಂಬುವ ಬಡಗೀಯ ಊರಿ | ಮುನ್ನೂರದರವತ್ತು ಸುತ್ತನು ತಿರವಿ | ಗಡಗಿಯ ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಕಿ ||2|| ಆಚಾರ ಎಂಬುವ ಆವಿಗೆ ಮುಚ್ಚಿ | ಸತ್ಯ ಎಂಬುವ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ | ಸಾವಿರ ಕೊಡಗಳನೆಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟು | ಸಂತೆಯೊಳಿಟ್ಟು ಮಾರುವಾಕಿ ||3|| ಆರುತಾಸಿಗೊಂದು ಗಡಗೀಯ ಮಾಡಿ | ಮೂರು ತಾಸಿಗೊಂದು ಕುಡಕೀಯ ಮಾಡಿ | ಅರಿವಿನೊಳಗ ನಮ್ಮ ಶಿವಲಿಂಗೇಶನ | ಜ್ಞಾನದ ಮಗಿಯೊಂದು ಮಾಡುವಾಕಿ ||4||2.

ಬುದ್ಧನ ಸಮಕಾಲೀನನಾದ ಪ್ರಕೃತ ಕಾತ್ಯಾಯನನು ಇಂದಿನ ಪರಮಾಣು ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೂ ಮೊದಲೇ ತನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾನೆ. 'ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಲ್ಲ, ಅದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಆಗಿದೆ, ಭೂಮಿ, ನೀರು, ಬೆಂಕಿ, ಗಾಳಿ, ಸುಖ, ದುಃಖ ಎನ್ನುವ ಈ ಏಳು ತತ್ವಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹಾನಿ ಮಾಡಲಾರವು. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಲಾರವು. ಈ ತತ್ವಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಖಾಲಿ ಅವಕಾಶ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇರುವದೆಂದೂ, ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದರೂ; ಅದು ಖಾಲಿ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ತಗುಲುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಮೂಲ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟು ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ.' ಎಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವಚನಕಾರರು, ಹಿಂದಿಯ ಸೂರದಾಸ, ಕಬೀರದಾಸ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿಯ ವಾರಕರಿ ಪಂಥದವರು ಮನುಷ್ಯನ ಇರುವ ಜೀವನವನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಿ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದೇಹ ನಶ್ವರ, ಹೆಣ್ಣು ಕೀಳು, ಪ್ರಪಂಚ ಸುಳ್ಳು

ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ಬದಲಾಗಿ, ಇಂತಹ ಸುಳ್ಳು ತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಿ ದುಡಿಯದೆ ಸುಖ ಪಡುವ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಮೀರಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯ ಮತ್ತು ಕಾಯಕದ ಘನತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ಸಪ್ತಧಾತುವನತಿಗಳೆಲ್ಲಿ ಫಲವೇನೋ? ಕಾಮಕ್ರೋಧ ಲೋಭ ಮೋಹ ಮದ ಮತ್ತರ ವಿಷಯವನತಿಗಳೆಲ್ಲಿ ಫಲವೇನೋ ಇವೆಲ್ಲವ ಕೊಂದ ಪಾಪ ನಿಮ್ಮ ತಾಗುವುದು ಗುಹೇಶ್ವರಾ!' ಸುತ್ತಿ ಸುತ್ತಿ ಬಂದಡಿಲ್ಲ, ಲಕ್ಷ ಗಂಗೆಯ ಮಿಂದಡಿಲ್ಲ. ತುಟ್ಟ ತುದಿಯ ಮೇರುಗಿರಿಯ ಮೆಟ್ಟಿ ಕೂಗಿದಡಿಲ್ಲ. ನಿತ್ಯ ನೇಮದಿಂದ ತನುವ ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡಡಿಲ್ಲ. ನಿಚ್ಚೆ ನಿಚ್ಚೆ ನೆನವ ಮನವ, ಅಂದಂದಿಗೆ ಅತ್ತಲಿತ್ತ ಹರಿವ ಮನವ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನಲಿಸಬಲ್ಲಡೆ, ಬಚ್ಚಬರಿಯ ಬೆಳಗು ಗುಹೇಶ್ವರ ಲಿಂಗವು 4 ಇದರಿಂದಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಬಳಲುವ ರೋಗಗ್ರಸ್ತ ಸಮಾಜವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿ, ಅದರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ವೈಚಾರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಜನಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ತತ್ವಪದಕಾರರು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕಲ್ಪಕಲ್ಲಿಗೆ ಜಗಳ ನೋಡಣ್ಣ | ಕಲ್ಲೊಳಗೆಜನಿಸಿದ ಜಡದ ಮೂರ್ತಿಗೆ ಜಗದ ಅಭಿಮಾನ ||ಪ|| ಜಡವುಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಬಳಿಕ | ಜಗದ ಅಭಿಮಾನ ಹೊರುವುದ್ಯಾಕ ಜಗವು ತನ್ನನು ಜರಿದು ನುಡಿದರೆ | ಹರಿದು ಕಿರಿದು ಅಂತನ್ನುದ್ಯಾಕ ||1|| ಸಾಧು ಸಂಗಡ ವಾದ ನೋಡಣ್ಣ ಗುರು | ಹಾದಿ ತಿಳಿದರ ಗುಡಿಸಲಿದ್ದರ ಗೋಪಿತನಗಣ್ಣ | ಗುಡಿಯುಕಟ್ಟಿಸಿ ಒಡಿಯನಾದಡೆ | ಗುಡಿಯ ಗುಡಿಸಿಲಡಿಯ ಇಡುವನು | ಅಡಿಗೆ ಅಗಿದ ಕಡುಮ್ಯಗ ತಾ | ನಡಿಗೆ ಬಂದರ ನರಕ ತಪ್ಪದು ||2|| ಸುಖವು ಸಿಗದಯ್ಯ ಸುಡು ಈ ಲೋಕದಿ | ಸುಖವಾದರೆ ಸೋತುಸ್ವರ್ಗಕೆ ನಾಕದೊಳು ಮೇದಿ | ಸೃಷ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಸಿರಗಾಪುರ ವಾಸ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವೀರನಪಾದವಾಸಾ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದ ಗುರುವೀರೇಶ ||3||^f

ಎಷ್ಟು ತೊಳೆಯಲಮ್ಮ ಈ ದೇಹದ ಮೈಲಿಗೋಗದಮ್ಮಾ

ವಚನಕಾರರ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ತತ್ವಪದಕಾರರು, ಕಾಯಕ ಮೂಲವನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡವರು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಾಯಕದಿಂದ ಕಾಯ ದಂಡನೆಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ಕಾವ್ಯದ ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ದುಡಿಯುತ್ತಲೆ ಕರಗುವ ಮತ್ತು ದಣಿಯುವ ಕಾಯವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯುವ ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡವರು. ಹೊರಗಿನ ದುಡಿಮೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಿಗುವ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ಅರಿವಿನ ವಾಣಿಯ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಅನುಭಾವಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕಾಯಕ ಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ನರಜನ್ಮ ಕನಿಷ್ಠ, ದೇವರು ಪಾಪಿಗಳ ಪ್ರಾರಬ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ಜಾತಿಗಳ ಶ್ರೇಣೀಕರಣದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ, ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ

ಜನಿಸಲು ಪುಣ್ಯದ ಫಲ ಕಾರಣ, ಕೃಷಿಕೃತ್ಯ ಕಾಯಕ ಮಾಡುವವನು ಪಾಪಿ ಜನ್ಮದವನು ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ಅನುಭಾವಿಗಳು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು.

ಶ್ರಮವಿರೋಧಿ ಧರ್ಮ, ದೇವರು, ತತ್ವ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬಂದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ದೇಹವೇ ದೇಗುಲವಾಗಿರುವಾಗ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಎಡೆಯಾಡಲೇಕೇ?, ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾರಬ್ಧದ ಫಲಗಳಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಅಕ್ಷರವಂತರ ಮೋಸ ಎಂದರು. ದೇವರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳ ಅರಿವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅವನನ್ನೇ ತಮ್ಮಂತೆ ಒಡಲುಗೊಂಡು ಇಷ್ಟ ಅನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸಲು ಕರೆನೀಡಿದರು. ದೇವನನ್ನು ಪತಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಜೀವನು ಸತಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಒಳಗಿನ ಅರಿವನ್ನು ಗುರುವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬದುಕುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ದುಡಿಯುವ, ಉಣ್ಣುವ, ಬೆಳೆಯುವ ಮತ್ತು ಅಳಿಯುವ ದೇಹವಿಡಿದೇ ಬದುಕಬೇಕಲ್ಲ, ದೇಹವೇ ಹೋದರೆ ಇನ್ನೇನು? ದೇಹ ಇರುವುದರೊಳಗೆ ಜೀವಿಯ ಪತಿಯ ಮಹತ್ವ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಬೇರೆಯೂ ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಿಂತ ಒಳಗೇ ಇದ್ದಾನೆ, ಅವನೇ ಅಂತರಾತ್ಮ ಎಂದರು. ಅವನು ಹೊರಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯಾಗಿ, ಒಳಗೆ ಆತ್ಮವಾಗಿ ಇದ್ದು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ, ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಇರುವ ದೊರೆಯವನು ಎಂದರು. ಅವನನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನಾಗಿ, ಪುರುಷನನ್ನಾಗಿ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ದಾರಿ ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ತನ್ನೊಳಗಿನ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಅರಿಯಲು 'ಅರಿವನ್ನು ಗುರುವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಮಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ಮಡಿಕೆಯಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ದೇವರಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ದೃಢ ಭಾವವೂ ಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ದಿನನಿತ್ಯದ ಕಾಯಕದ ಜೊತೆಗೆ ದೇಹ ಶುದ್ಧಿಯ, ಸಿದ್ಧಿಯ ಯೋಗ, ಧ್ಯಾನನಗಳು ಒಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಿನ್ನೊಳಹ ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳನರಿಯ | ದಿನ್ನನ್ಯ ಬಯಪುದೇಕೋ ಮೂಢ ಶಿರವೆಂಬುವದೇ ಶ್ರೀಗಿರಿ ಶ್ರೋತ್ರಂಗ | ಓರು ತರದ ಗೋಕರ್ಣವು ಕುಚವೇ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರವು ರಮೆವುಳುಮೆ ಕರಕಾಂಚಿ | ವರಭೃಕುಟಿ ಮಧ್ಯಕಾಶಿ ಪುರವು'

ಜೀವಿಯ ದೇಹ ಗೋಚರಿಸುವಂಥಾದ್ದು. ಆದರೆ ಈ ದೇಹಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗೌರವ ಒದಗಿಸುವುದು ಮತ್ತು ದೇಹದ ಚಲನವಲನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ ಆತ್ಮ ಅಥವಾ ಚೈತನ್ಯ ಅಗೋಚರ. ಈ ಗೋಚರ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿ, ಈ ಶರೀರ ಅಥವಾ ದೇಹವನ್ನು ಚೈತನ್ಯಶೀಲ ಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಆತ್ಮ. ಚೈತನ್ಯ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ದೇಹವಿದ್ದೂ ವ್ಯರ್ಥ. 'ನಲ್ಲನಿಲ್ಲದ ಪಲ್ಲಂಗವಿದ್ದರೇನು, ನಲ್ಲನಿಲ್ಲದ ಕರಿತುರಗವಿದ್ದರೇನು?' ಎಂದು ಆತ್ಮ ವಲ್ಲನಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಚಭೂತಗಳಿಂದ ಆದ ಈ ದೇಹದ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಮನ ಬೀಜ. 'ಕರಣಂಗಳ ಚೇಷ್ಟೆಗೆ ಮನವೇ ಬೀಜ' ಎಂದಂತೆ. ಮನವು ದೇಹವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಸಾರಥಿ. ಅದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆತ್ಮವನ್ನು ಅಥವಾ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಬಳಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮನದ ಸ್ವಭಾವವು ನೀರಿದ್ದಂತೆ ಇಳಿವಿನ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯುವುದು. ಇದರಿಂದಾಗಿ

ನಿಜದ ಅರಿವಿಗೆ ಮನವು ಒಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಅದು ಅಳಿವಿನತ್ತಲೇ ಜಾರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನಿಯಾದವನು ಅಥವಾ ವಿವೇಕಿಯಾದವನು ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಅವಕಾಶಗಳಿಂದ ಮನದ ಮಾತಿಗೆ ಮಹತ್ವ ನೀಡದೆ, ದೇಹದ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಪಡಿಸಿ ಆತ್ಮನಾತ್ಮ ವಿವೇಕಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಔನ್ನತ್ಯಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನು ಕಠಿಣ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಕೆಲವೊಂದಿಷ್ಟು ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ತಾಂತ್ರಿಕರು ನೀಡಿದರು. ಯಾವುದೇ ಸಾಧನೆಗೆ ಶರೀರ ಮೂಲಮಾಧ್ಯಮ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅನುಭಾವಿ ಪರಂಪರೆಯವರು ಶರೀರವನ್ನು ತುಚ್ಛವಾಗಿ ಕಾಣದೇ, ಅದನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡೇ ಸಾಧನೆ, ಸಿದ್ಧಿ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಈ ದೇಹವನ್ನು ಒಂದು ಸಾಧನವೆಂದು, ಎಲ್ಲಾ ಕಾಯಕಕ್ಕೂ ಇದು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅದರ ರಕ್ಷಣೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು. 'ದೇಹವೆಂಬುದು ಅವಿದ್ಯೆ ಎಂಬುವದು; ಅದಂತಯ್ಯಾ? ದೇಹ ತಾನಿಲ್ಲದರೆ ಆಶ್ರಯಿಸುವ ಪರಿ ಎಂತಯ್ಯಾ? ಅರಿದಡೆ ಆಶ್ರಯಿಸ: ಮರೆದಡೆ ಆಶ್ರಯಿಸುವ. 'ಅಜ್ಞಾನಾದಧಶ್ಚಲತಿ' ಎಂಬುದ ಅಳಿದನಯ್ಯಾ, ದೇಹವದು ಜಡಸಾಕ್ಷಿ ! ಅಜಡವೆಂಬ ಭಾವ ವಚನದಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಅನುಭಾವದಲ್ಲಿಲ್ಲ ನೋಡಾ, ಕಪಿಲಸಿದ್ಧ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನಾ'7 ಶರೀರವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಸಕಲ ವ್ಯಾಪಾರಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದರಿಂದಲೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಅರಿವಿನ ಹುಡುಕಾಟವು ತನ್ನನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಲ್ಲಿದೆ ಎಂದರು. ಅನುಭಾವಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಾಯಕದಲ್ಲಿಯೇ ಶರೀರದ ದಂಡನೆಯಾಗುವುದರಿಂದಲೂ, ಅದು ಶುದ್ಧಿಗೊಳ್ಳುವುದರಿಂದಲೂ ಅವರವರ ಕಾಯಕವೂ ಮುಖ್ಯ ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಅನುಭವವೂ ಬದುಕಿಗೆ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಎಂದರು. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಕೆಲವೊಬ್ಬ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಶರೀರವನ್ನು 'ತೊಗಲಿನ ಹೊದಿಕೆ' 'ಚೀಲ' 'ವಿಷಯಗಳ ಮಡಿಕೆ' 'ಕಾಮಾದಿಗಳ ಆಶ್ರಯ ತಾಣ' ಎಂಬ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಮಾತನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ.

ವೇಷಗಳಿಂದ ಮನಬದಲಾವಣೆ ಸಹಕಾರಿ ಆಗಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸದವರು ನುಭಾವಿಗಳು. ದೇಹಕ್ಕೆ ವಿಧ ವಿಧದ ಸಿಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನದ ಅವಗುಣವನ್ನು ಬಿಡದವರನ್ನು ಕಂಡು, 'ಹೆಂಡದ ಮಡಿಕೆಗೆ ಹೊರಗೆ ಸಿಂಗರಿಸಿದಂತೆ' ಎಂದರು. ತನುಬತ್ತಲೆಯಿದ್ದಡೇನೋ ಮನ ಶುಚಿಯಾಗದನ್ನಕ್ಕರ? ಮಂಡೆ ಬೋಳಾದಡೇನೋ ಭಾವ ಬಯಲಾಗದನ್ನಕ್ಕರ? ಭಸ್ಮವ ಹೂಸಿದಡೇನೋ ಕರಣಾದಿ ಗುಣಂಗಳನೊತ್ತಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಸುಡದನ್ನಕ್ಕರ? ಇಂತೀ ಆಶೆಯ ವೇಷದ ಭಾಷೆಗೆ ಗುಹೇಶ್ವರಾ ನೀ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಛಿ ಎಂಬೆನು.⁸ ತನುವಿಕಾರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಯೆಲ್ಲಿಯದೋ? ಮನವಿಕಾರಿಗೆ ಲಿಂಗವೆಲ್ಲಿಯದೋ? ಧನವಿಕಾರಿಗೆ ಪ್ರಸಾದವೆಲ್ಲಿಯದೋ? ಇಂತೀ ತ್ರಿವಿಧ ವಿಕಾರಿಗೆ ಪಂಚಾಚಾರವಿಲ್ಲವಾಗಿ ಸದ್ಗುರು ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನದೇವ, ನಿಮ್ಮ ಶರಣರು ಅವನ ಮುಖವ ನೋಡರಯ್ಯಾ.⁹ ತನುವಾದರೂ ಬಂದಿದ್ದು ಎಲ್ಲಿಂದ

ಎನ್ನುವ ಮೂಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಶುದ್ಧಿಗೆ ಅರಿವು ಕಾರಣ ಎಂದವರು ಅನುಭಾವಿಗಳು. ಮುಡಚಟ್ಟಿನೊಳು ಬಂದು ಮುಟ್ಟೀ ತಟ್ಟೀ ಅಂತೀರಿ | ಮುಡಚಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾದ ಹೇಳಣ್ಣ | ಮುಟ್ಟಾದ ಮುರು ದಿನಕ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದೀರಿ ನೀವು | ಮುಡಚಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾದ ಹೇಳಣ್ಣ ||ಪ|| ತೊಗಲೊಳು ತೊಗಲೊಕ್ಕು ತಗಲಿ ಬಂದವ ನೀನು | ತಗಲ ಮಾತಾಡುವದೇನಣ್ಣ | ಇದರ ಬಗಿಯ ತಿಳಿಯದೆ ಬಗೆದು ಮಾತಾಡಿದರೆ | ನಗೆಗೇಡಿ ಕಾಣತಾದಣ್ಣ|ಎಲವಿನಾಲಯದೊಳು ಒಳಗೊಟ್ಟು ನೀ ಕುಂತು | ಓಡ್ಯಾಡ ಬೇಡ ನೀ ಕೇಳಣ್ಣ | ಎಲವು ತೊಗಲ ಮಲಮೂತ್ರ ಮಾಂಸವು | ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕಾಣತಾದಣ್ಣ| ಊರನರಕವ ತಿಂದು ಬೋರ್ಯಾಡ್ಡೆಂಡುವ ಎಮ್ಮಿ | ಹಾಲಿನ ಸವಿ ನೋಡಣ್ಣ | ಅದರ ಸ್ವಾದತ್ತಿ ನೀ ಉಂಡು ಗಾಡಾಗಿ ಕುಂತೀರಿ | ಶೀಲ ಎಲ್ಲಿ ಉಳಿತೇಳಣ್ಣ| ಊರ ಬಾವಿಯ ನೀರು ದಾರಾದರೂ ತರುವರು | ನಿಮ್ಮ ನೀರಬ್ಯಾರ್ಯಾವೇನಣ್ಣ | ಲಂಡೇನ್ವಳ್ಳ ಹೋಗಿ ನದಿಯ ಕೂಡಿದ ಮೇಲೆ | ನೈವೇದ್ಯ ಹೇಗಾದವು ಹೇಳಣ್ಣ | ಸೂಸಲಾಡುವ ದೇಹ ಸೋಸಿ ನೀರವ ಮಾಡಿ | ಮಡಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಣ್ಣ | ನಮ್ಮ ಧೀರಮಹಾಂತೇಶನ ಬಿಡದೆ ಕೊಂಡಾಡಿದರೆ | ಕಡಿತನಕ ಮಡಿಯಾಗುವುದಣ್ಣ!¹⁰

ಪ್ರೇಮದಿಂದಲಿ ಮಾಡಿಕೊ ನಿನ್ನ ಪೂಜಿ :

ಕಾಯವಿಡಿದ ಜೀವರಾಶಿಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮ ಪರಮಾತ್ಮ ಎನ್ನುವ ಅರಿವು ಬಲಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇಮ ಮಾರ್ಗದಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟವರು ಇವರು. ಜೀವಿಯಾದ ಪ್ರೇಮಿಗೆ ಭಕ್ತಿ ಬಹಳ ಆಪ್ತವಾಯಿತು. ತತ್ವ ಎಂದರೆ ವಸ್ತು, ಪದ ಎಂದರೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ. ಅಂದರೆ ವಸ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ಮಾರ್ಗವು ಹಾಡುಗಬ್ಬವಾಗಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಸೆಳೆಯಿತು. ಪದ ಶಬ್ದ ಹಾಡುಗಬ್ಬವೇ. ಹಾಡುಗಬ್ಬಕ್ಕೆ ತಾಳ, ಲಯ ಮುಂತಾದ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಗೀತ ಬೇಕೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅನುಭಾವಿಕ ಪರಂಪರೆಯವರು ಇಂತಹ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳುಗರನ್ನು ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡರು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸೂಫಿಗಳು, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಅಭಂಗಗಳು, ತಮಿಳಿನ ತೇವಾರಂ ಪಾಟ್ಟುಗಳು, ತೆಲುಗಿನ ಗೀತಾಲು, ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ದಾಸರು ಇಂತಹ ನಾವೀನ್ಯತೆಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮಿಸಿ ಭಕ್ತರನ್ನು ಸೆಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಗೀತ, ಹಾಡುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವೊಬ್ಬರು ಕುಣಿತಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರು. ಅವರ ತಾಳಗಳಾಗಿ ಚಳ್ಳೆ, ತಪ್ಪಡಿ, ಡಗ್ಗ, ತಬಲಾ, ಏಕತಾರಿಗಳು ಸಹವಾದ್ಯಗಳಾದವು. ಇವು ದಿನಯ ಜೊತೆಗೆ ನಾದದ ಭಾಗವಾದವು. ಕಾಯ ಬದುಕಿನ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯ ಸಾಧನವಾಯಿತು. ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶೃಂಗಾರ ರಸದ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೇರಿತು.

ತಾಳ ಮತ್ತು ತಾಳಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಭಕ್ತಿಯ ಆತ್ಮನಿವೇದನೆಯ ದನಿಯೂ ಸೇರಿದ ಪರಿಣಾಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತಗಳು ಗಣಕಾರರಾದವು. ಆಯಾ ಕಾಯಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಸ್ಥಾನಪಡೆಯಿತು. ಹರಿಹರನ ರಗಳೆಗಳಲ್ಲಿ, ಮಧ್ಯಯುಗೀನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ,

ಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಕಾಯ ಮತ್ತು ಕಾಯಕದ ಘನತೆಗೆ ನಾದದ ರಂಗು ಸೇರಿ ಭಕ್ತಿ ಜನಮನ ಸೂರೆಗೊಂಡಿತು. ಹಾಗೇ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ತನ್ನದೆ ಲಯಗಳಿವೆ, ಯತಿಗಳಿವೆ, ಛಂಸುಗಳಿವೆ. ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬದುಕಿನ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಇತಿಹಾಸವಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಭಕ್ತಿಯ ಕಠೋರ ಆಚರಣೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ನಾದದ ಗಾರುಡಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ನಯನ್ಮಾರರಲ್ಲಿ ಕಾಯಕದ ಮತ್ತು ಕಾಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಶೈವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಠಿಣ ತತ್ವಗಳು ನಾದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಆಳ್ವಾರರಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ರೂಪುಪಡೆಯುತ್ತಾ ನಾದ ಮತ್ತು ಲಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಆರಂಭಿಕ ಕಾಣ್ಕೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. 10-11ನೇ ಶತಮಾನದ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಶೈವರಲ್ಲಿಯೂ ಭಕ್ತಿಯ ಹಾಡಿನ ಲಯವು ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಧ್ಯಯುಗೀನ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿತು. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ದಾಸರು, ಮರಾಠಿಯ ವಾರಕರಿ ಪಂಥದವರು, ತೆಲುಗಿನ ಅನ್ನಮಾಚಾರ್ಯರು, ಹಿಂದಿಯ ಸೂರದಾಸರು, ಬಂಗಾಳದ ವೈಷ್ಣವ ಕವಿಗಳು, ರಾಜಸ್ಥಾನಿ, ಗುಜರಾಥಿನ ನರಸಿಂಹ ಮೆಹ್ತಾ, ಮಹಾಕವಿಗಳಾದ ಸೂರದಾಸ, ರಾಮಚಂದ್ರ ಚರಿತ ಮಾನಸದ ತುಲಸಿದಾಸ, ಗೀತಗೋವಿಂದದ ಜಯದೇವ, ಕನ್ನಡದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಶ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಇವರೆಲ್ಲಾ ಭಕ್ತಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ಗುಂಗು ಹಿಡಿಸಿದವರು. ಅನುಭಾವಿಗಳು ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗ ಸಂಗೀತ ಪ್ರಧಾನವಾಯಿತೋ ನೃತ್ಯವೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಹಾಡುತ್ತಾ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ದೇವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಚಾಲ್ತಿಗೆ ಬಂದಿತು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೈವಗಳ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಾಟವೂ ನಡೆಯಿತು. ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಯೋಗ, ವಿಪ್ರಲಂಭ, ಶೃಂಗಾರ, ವಿರಹ, ತಳಮಳಗಳಿಂದಾಗಿ ಭಾವ ಉತ್ಕಟ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ತಲುಪಿದವು.

ಮತ್ತೆ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿ ಕವಿಗಳು ವಿವಿಧ ಕುಲಮೂಲದ ಜನತೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಭಕ್ತಿಯ ಆರಾಧನೆಯ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ರೂಪುಗೊಂಡು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೇಷ್ಠಕುಲಜರ ಸೊತ್ತೂ ಆಯಿತು. ದೇಹದ ನಶ್ವರತೆಯು ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಪುನಾ ಪುನಾ ಮುರಿಯುವ, ಮುರಿದು ಕಟ್ಟುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಆಯಾ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು ಜೀವಂತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣ. ಅನುಭಾವಿ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಕಾಲಕ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಡಲಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳೆದಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮಧ್ಯಯುಗೀನ ಭಕ್ತಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯ ಮತ್ತು ಕಾಯಕದ ಜಾಡು ಹಿಡಿದೇ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು, ತಾನು ಕಲಿತ ಭಾಷೆಯ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು ಶಾಸ್ತ್ರ, ಪುರಾಣ, ಯಜ್ಞ, ಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಗ್ಧ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗವನ್ನು ಶೋಷಿಸಿದ್ದು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಇದೆ. ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಅವುಗಳ

ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅನುಭಾವಿಗಳು ಅದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಸಹಜವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ನಂಬಿಗೆಗಳನ್ನು, ವೃತ್ತಿಮೂಲದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು, ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿಯ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದ ಮಿತಿಗಳು ಧ್ವಂಧವಾಗಿವೆ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನ ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರ ಒಳಗೆ ಇರುವ ಸಾಂಗತ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವಿಲ್ಲಿ ಮರೆಯಕೂಡದು. ಭಾರತೀಯ ನೆಲಮೂಲದ ಎಲ್ಲಾ ಚಿಂತಕರು ಈ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವೇದ, ಆಗಮ, ಯಜ್ಞ, ಯಾಗಾದಿಗಳಿಂದ ದೂರಾದರು. ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ದೇವರನ್ನು ಗುತ್ತಿಗೆ ಹಿಡಿದ ವೈದಿಕರು ತೋರಿಸುವ ಮೋಕ್ಷ, ದೇವಲೋಕ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು, ಶೂನ್ಯದಿಂದ ಜನಿಸುವುದೂ ಸುಳ್ಳು ಎನ್ನುವ ನಿಲುವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರು ತತ್ವಪದಕಾರರು. 'ಕಂಡಾಕ್ಷಣ ರಮಣೀಯವಿದಲ್ಲ ಉಂಡಾಗಲೆ ನಿರಶನಮಿದಲ್ಲ' ಎನ್ನುವ ದೃಢ ನಿಲುವಿನವರು. ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನತೆಯ ಆಚರಣೆ, ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡದೇ ಬಹುಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡರು. ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶಿವರ, ವಿಷ್ಣು, ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ಹನುಮಂತ ಮುಂತಾದವರ ಆರಾಧನೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕಿರುಕುಳ ದೈವಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ವಿಶೇಷ. ಇವರ ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಜನತೆ ಇವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದರು. ಇವರನ್ನು ಜನ ಕಕ್ಕುಲಾತಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ, ಇವರು ಜನರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಿದರು.

ಅಲ್ಲಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಶಿವನಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಶಿವನಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ?
ನಿನ್ನ ನೀ ತಿಳಿ ನೀನೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲ ||ಪ||

ಆರು ಶಾಸ್ತ್ರವ ಓದಿದರಿಲ್ಲ
ಮೂರಾರು ಪುರಾಣ ಮುಗಿಸಿದರಿಲ್ಲ
ಘೋರ ಸಂಸಾರ ಸತಿಯಳ ಬಿಟ್ಟು
ಯಾರೂ ಇರದ ಅಡವಿ ಸೇರಿದರಿಲ್ಲ ||||

ಗುಡ್ಡ ಗಂವಾರ ಸೇರಿದರಿಲ್ಲ
ಗಡ್ಡಜಡೆಯ ಬಾಳ ಬೆಳೆಸಿದರಿಲ್ಲ
ದೊಡ್ಡವರೆಂದು ಕರಮುಗಿದರೂ ಇಲ್ಲ
ಗೊಡ್ಡಾಕಳಿನಂತೆ ಚರಿಸ್ತಾಡಿದರಿಲ್ಲ ||2||

ಕರ್ಣಕೆ ನಖಿ ಊರಿ ಕೂಗಿದರಿಲ್ಲ
ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ ಅವ ಪಠಿಸಿದರಿಲ್ಲ
ನಿರ್ಮಲಮನದೊಳು ಇಟಪುರೀಶನರಿಯದೆ
ಬೆರಳೊಳು ಜಪಮಣಿ ಎಣಿಸಿದರಿಲ್ಲ ||3||11

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿ

1. ಶಿಶುನಾಳ ಶರೀಫರು ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ : ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000 : ಪು.192
2. ಮೋಟ್ಟಿಳ್ಳಿ ಹಸನಸಾಬ. ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ: ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000 : ಪು.162
3. ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರ ವಚನಗಳು. ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪೀಠ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1976 : ಪು.134. ವ.ಸಂ.351 .
4. ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರ ವಚನಗಳು. ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪೀಠ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1976 : ಪು.62. ವ.ಸಂ.152.
5. ಸಿರಗಾಪುರ ಬಂಡೆಪ್ಪ ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ: ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000 : ಪು.129
6. ಅಜ್ಜಾಳ ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ: ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000 : ಪು.63
7. ಸಿದ್ಧರಾಮೇಶ್ವರ ವಚನಗಳು. ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1968 : ವ.ಸಂ.1210. ಪು.375.
8. ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರ ವಚನಗಳು. ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪೀಠ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1976. ವ.ಸಂ.529 : ಪು.192.
9. ಸಿದ್ಧರಾಮೇಶ್ವರ ವಚನಗಳು. ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1968 : ವ.ಸಂ.1315 : ಪು.408.
10. ಕಡಕೋಳ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ. ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ: ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000 : ಪು.103
11. ಮೋಟ್ಟಿಳ್ಳಿ ಹಸನಸಾಬ ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ: ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000 : ಪು. 162

ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ

1. ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುದೇವರ ವಚನಗಳು. ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪೀಠ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1976
2. ತತ್ವಪದಗಳು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಕಲನ ಪ್ರ.ಸಂ: ಶಾಂತರಸ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬೆಂಗಳೂರು : 2000
3. ವಚನ ಸಂಚಯ. ಸಂ.ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು ಸ್ವಾಮೀಜಿ. ಬಸವಯೋಗ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಬೆಂಗಳೂರು : 2011
4. ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕಥನ. ಡಿ.ಆರ್. ನಾಗರಾಜ್ ಸಂ: ಅಗ್ರಹಾರ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಬೆಂಗಳೂರು : 2002
5. ಸಿದ್ಧರಾಮೇಶ್ವರ ವಚನಗಳು. ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಧಾರವಾಡ : 1968
6. ಸೂಫಿ ಪಥ ಮತ್ತು ಶರಣ ಪಥಗಳ ತೌಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ-ಡಾ|| ಅಬ್ದುಲ್ ಹಮೀದ್ ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ ಪ್ರಕಾಶನ ಬೆಂಗಳೂರು : 1998

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು 'ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ'

— ಎನ್.ಎಸ್. ಗುಂಡೂರ

ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಹತ್ತು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ನಡೆ-ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಚಳುವಳಿಗಳು, ಪ್ರತಿಭಟನೆಗಳು, ಕನ್ನಡದವರಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ, ಕಾವಲು ಸಮಿತಿ, ರಕ್ಷಣಾ ವೇದಿಕೆಗಳು, ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಾದರೆ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೃಷಿಮಾಡಿ, ಆ ಭಾಷೆಯೋಳ್ ಭಾವಿಸಿದ ಕನ್ನಡದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಕನ್ನಡ ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನ. ಹೀಗೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಒಳಗಿನಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂತಲೂ ತುಸು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಳಗಿನಿಂದ ಕಟ್ಟುವ ಅನೇಕ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರನ ಕನ್ನಡದ ಕಾಳಜಿಯೂ ಒಂದು. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ದೇಶಭಾಷೆ ತನ್ನ 'ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕತೆ'ಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿ. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ 'ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ'ಯಾಗಿ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಮುಂದಿರಿಸಿತು. ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರು ಗುರುತಿಸುವಂತೆ ಕನ್ನಡ ಚಲಿಸದ ಭಾಷೆ. ಆದರೆ ಚಲಿಸದೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅದು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆಧುನಿಕಪೂರ್ವ ಕನ್ನಡ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅಷ್ಟು ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿಯಾಗಿರದ ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗಿನ ಒಡನಾಟದಿಂದ. ಸದ್ಯ ಕನ್ನಡದ್ದು ಇಂಗ್ಲೀಶ್ ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗಿನ ಸಹವಾಸ. ಇಲ್ಲಿಯ ಮುಖಾಮುಖಿ ಅಷ್ಟು ಸರಳವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲೀಶ್ ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಯುರೋಪಿನ ಭಾಷೆ. ಲ್ಯಾಟಿನ್‌ನಂತೆ ಆಕ್ರಮಣಶೀಲ ಸ್ವಭಾವದ್ದು. ಜಾಗತೀಕರಣ, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಜೊತೆ ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ನ ಪಾಲುದಾರಿಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸವಾಲನ್ನು ಒಡ್ಡುತ್ತದೆ. ಈ ಆಕ್ರಮಣಶೀಲ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಕನ್ನಡ

ಸಜ್ಜಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಸಾಲದು. ಅದು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ, ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮ, ನೂತನ ನುಡಿಗಟ್ಟನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ-ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ನ ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಬೇಕೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಇಂದು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದಂತಹ ಕೃತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಇದರ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾರ್ಗಕಾರನಿದ್ದ ವೈಚಾರಿಕ ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ಇಂದು ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಪಸರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಂದರೆ- ಎಲ್ಲ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ವಿರೋಧ, ಜಾಗತೀಕರಣ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯ ಅಧಿಕಾರ-ಶಕ್ತಿ, ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಭರಾಟೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಬೇಕು? ಕನ್ನಡವನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ರೂಪಿಸುತ್ತ, ಅದರ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು?

ಕನ್ನಡಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಈ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರವನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ದೂರದೃಷ್ಟಿ, ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸವಾಲುಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವಂತೆ ಪುನರ್‌ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭವಿದು. ತಮ್ಮ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ರಕ್ತವನ್ನು ತುಂಬಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಸೃಷ್ಟಿಸಲು ನಾವು ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವ ಜರೂರತ್ತು ಇದೆ. ಕೆ.ವಿ.ಸುಬ್ಬಣ್ಣನವರ 'ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವ್ಯಸನ' ಎಂಬ ಲೇಖನ ಸಾಂಸ್ಥಿಕವಾಗಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಮಿತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಕನ್ನಡವನ್ನು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಚೆ ರೂಪಿಸುವ ರೂಢಿ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತಿತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಾಜಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೇ, ಕನ್ನಡದ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಎಂತಹ ಲೋಕಜ್ಞಾನದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಜ್ಞಾನಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಸದ್ಯ ಎಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಪಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವಾಗ, ಇಂದಿನ ಕನ್ನಡದ ವಿದ್ವಾಂಸ ಏಕಭಾಷಾ ಉಪಾಸಕನಾಗದೇ, ಬಹುಭಾಷಾ ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ದ್ವಿಭಾಷಾ ಪರಿಣತನಾದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜಕ. ಐತಿಹಾಸಿಕವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿಸಲು ಮತ್ತು ಸದ್ಯದ ಜಾಗತಿಕ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿರುವ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಜ್ಞಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಕಟ್ಟಲು ಬಹುಭಾಷಾ, ದ್ವಿಭಾಷಾ ಪಂಡಿತರ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ಅಥವಾ ಮೋಹಿಸುವ ಎರಡೂ

ಅತಿರೇಕಗಳು ಕನ್ನಡ 'ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆ'ಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇಂದು ಇಂಗ್ಲೀಶ್ ನಮಗೆ ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬೇಕೆ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ನ್ನು ನಾವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂವಹನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ ಹೊರತು, ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಶ್ ಕಲಿಸುವ ಯೋಜನೆಯೂ ಈಗ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ, ಕನ್ನಡದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ. ವಿರೋಧಾಭಾಸವೆನಿಸಿದರೂ ಸರಿ, ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಲೇ ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಜೊತೆ, ಇನ್ನಿತರ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಒಡನಾಟವು ಕೂಡಾ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ.

ಮುಂದೆವರೆದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ವರೂಪದಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 'ಕನ್ನಡಗಳು' ಇವೆ, ಕನ್ನಡವೆಂಬ ಏಕರೂಪ ಇಲ್ಲ! ಕೊಂಕಣಿ, ಕೊಡವ, ತುಳು ಇನ್ನುಳಿದ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಜೀವಂತ ಭಾಷೆಗಳೊಡನೆ ಕನ್ನಡ ಯಜಮಾನ್ಯಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸದೆ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡಿಗರು, ಮರಾಠಿಗರು ಭೌಗೋಳಿಕ-ರಾಜಕೀಯಕ್ಕೆ ಜಗಳವಾಡಿದರೂ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆದ ಅನುವಾದ ಮತ್ತು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಸಮಕಾಲೀನ ಕನ್ನಡದ ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯದ ಬರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದೆ. ಹೀಗೆ ಇತರ ಸಮುದಾಯಗಳ ಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡದ ಜ್ಞಾನ ಕ್ಷಿತಿಜವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಬಹುದು.

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವವರು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕೆಲವು ಹಳೆಯ ಅರ್ಥಗಳು ಕಳೆದು ಹೋಗುಬಾರದು. ಆ ಅರ್ಥಗಳಿಗೆ ಸಮಕಾಲೀನ ಜೀವ ತುಂಬಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ನಮಗೆ ಪಠ್ಯ-ಪ್ರವೀಣರು (ಫಿಲಾಲಜಿಸ್ಟ್) ಬೇಕು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಫಿಲಾಲಜಿಸ್ಟ್‌ಗಳ ಕೊರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಗಾಗ ಶೆಲ್ಡನ್ ಪೋಲಾಕರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಕನ್ನಡ ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಕನ್ನಡದ ಫಿಲಾಲಜಿಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವರು ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಾಷಾ ಪರಿಣಿತರು, ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಓದುವವರು. ಆಧುನಿಕಪೂರ್ವ ಕನ್ನಡದ ಜೊತೆ ಕೊಂಡಿಗಳಚ್ಚದಂತೆ ನೋಡಲು ಹಳಗನ್ನಡದ ಪಠ್ಯ-ಪ್ರವೀಣರ ತರಬೇತಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಅನುಭಾವಿ, ತತ್ವಪದಕಾರರ, ನಾಥ ಪಂಥದ, ಜಾನಪದ ಇತ್ಯಾದಿ ಪರಂಪರೆಗಳ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಓದುವ ಪಠ್ಯ-ಪ್ರವೀಣರ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಯೋಜನೆಯೂ ಬೇಕು. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಲೋಕಕ್ಕೆ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಓದುವ ಭಾಷಾತಜ್ಞರು ಬೇಕು. 'ಓದಿ'ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪೋಲಾಕ

ಉದ್ಧರಿಸುವ ವಿಧ್ವಾಂಸರಾದ ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ಡಿ.ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ಬಿ.ಎಮ್. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ, ಎಮ್.ಪಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ, ಮುಳಿಯ ತಿಮ್ಮಪ್ಪಯ್ಯ, ಎಮ್.ಈ. ಪೈ ಮುಂತಾದವರಂತಹ ಫಿಲಾಲಜಿಸ್ಟರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗದ ಕಾಳಜಿಯು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಾವ್ಯಭಾಷೆಯಾಗಿಸುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿಸುವ ತುಡಿತವೂ ಇತ್ತು. ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಂಬುದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಗುರುತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ರೂಪುಗೊಂಡ ಬಗ್ಗೆ ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ಕನ್ನಡ 'ಸಾಹಿತ್ಯದ ಭಾಷೆ'ಯಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಪರಿಕಲ್ಪನಾತ್ಮಕ, ತಾತ್ವಿಕ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕಾದ ಯೋಜನೆ ಇನ್ನೂ ಅಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿದೆ. ನವೋದಯಕಾಲದ ಬರಹಗಾರರಿಂದ ಹಿಡಿದು, ನವ್ಯದವರಿಗೂ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಗದ್ಯದ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ 'ಸಾಹಿತ್ಯ'ವೆಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ; ಕನ್ನಡವೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಭಾಷೆಯೆಂಬಂತಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಕನ್ನಡವನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ನುಡಿಗಟ್ಟಾಗಿ ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಕನ್ನಡ ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ತಾತ್ವಿಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಪರಿಭಾಷೆಯೊಂದರ ಕಟ್ಟುವಿಕೆ ಅವಶ್ಯ. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರನಾಡುವ ಸಮುದಾಯವಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ನಮ್ಮ (ಕನ್ನಡದ) ಅನುಭವವನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕು. ಪಶ್ಚಿಮದಿಂದ ಯರವಲು ಪಡೆದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೀರ್ಣಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಪರಿಭಾಷೆಯನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಹೊಸೆಯಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ, ನೈಸರ್ಗಿಕ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಪಠ್ಯಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪರಿಕಲ್ಪನಾತ್ಮಕ ಪರಿಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದುವ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹುಟ್ಟುಹಾಕದಿದ್ದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.

ಅನುವಾದ ಕಾರ್ಯಯೋಜನೆಯು ಕನ್ನಡದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುವಾದಗಳು ವಿಫಲವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ. ಅನುವಾದ ಕೇವಲ ಭಾಷಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ. ಅದು ಕೇವಲ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ. ಅನುವಾದ ಕೂಡಾ ಜ್ಞಾನಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಒಂದು ಮರುಬರವಣಿಗೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕನ್ನಡದ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ತತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮತ್ತು

ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಕೂಡ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಎಷ್ಟೋ ಪಠ್ಯಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಭಾಗಗಳು, ಇತರೆ ಜ್ಞಾನಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜ್ಞಾನಶಿಸ್ತುಗಳು ಏನಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಿಯೇ, ಅವುಗಳ ಒಂದು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕನ್ನಡದ ಕಡೆ ಇರುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ.

ಜ್ಞಾನ ಸೃಷ್ಟಿಯು, ತಾನು ಲಭ್ಯವಿರುವ ತಾಣಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಜ್ಞಾನ ಲಭ್ಯವಿರಬೇಕಾದ ತಾಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡಾ ಚರ್ಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲೀಶ್‌ಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಸುಮಾರು 80%ರಷ್ಟು ಕನ್ನಡದ ಪಠ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಮಾಹಿತಿ ಇಂದು ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ನುಡಿ, ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ, ಹೊಳಪುಗಳು ಯೂ-ಟ್ಯೂಬ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಮತ್ತು ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಾದ ನಿಘಂಟುಗಳು, ಸಮಾನಾರ್ಥಕ ಮತ್ತು ವಿರುದ್ಧಾರ್ಥಕ(ತೆಸಾರಸ್)ದಂತಹ ಶಬ್ದನಿಧಿಗಳು, ಮುಂತಾದ ವೈಚಾರಿಕ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಿಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಕನ್ನಡದ ವಿಕಿಪೀಡಿಯಾದಿಂದ ಹಿಡಿದು ವಿದ್ವತ್‌ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಈ ನುಡಿಯನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತವೆ.ಇಂದು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಯಾವ ಲೋಕಜ್ಞಾನಬೇಕೆಂಬ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಸೋಲುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚು. ವಿದ್ಯುನ್ಮಾನ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವಾಗ, ಸಿನಿಮಾ ಸೇರಿದಂತೆ ಉಳಿದ ಇ-ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಕನ್ನಡದ ಅರಿವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಹಭಾಗಿತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಧ್ಯಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಜೊತೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಸಾಗಬೇಕಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಬದುಕನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವುದೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ, ಜ್ಞಾನಸೃಷ್ಟಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವುದಲ್ಲ! ಕನ್ನಡದ ಭೂಗೋಳ, ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಲೇಖನ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಹರಿಸಿದ್ದು ಕನ್ನಡ 'ಭಾಷೆ'ಯ ಮೂಲಕ ಭಾವಿಸಬಹುದಾದ ಕನ್ನಡದ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಬದುಕು.

ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆ

- ಡಾ.ಆರ್.ಮಹೇಶ್

ಕಾದಂಬರಿ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಪ್ರಕಾಶ ಹಾಗೂ ಜನಪ್ರಿಯವಾದ ರೂಪವು ಕೂಡ. ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಇರುವ ಇತಿಹಾಸ ಸರಿಸುಮಾರು ಒಂದು ಶತಮಾನದಷ್ಟು. ಇಂತಹ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಐತಿಹಾಸಿಕ, ಪೌರಾಣಿಕ, ಪತ್ತೇದಾರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಾರ ವಿಮರ್ಶಕರ ಅವಜ್ಜಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ ಎಂದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದ ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಷ್ಟು ಮಾನ್ಯತೆ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಪರಂಪರಾನುಗತವಾಗಿ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಪುರಾಣಗಳಿಂದ ವಸ್ತುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾದಂಬರಿ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೀಡಿ ಬರೆದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚಿನ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆರಂಭಕ್ಕೆ ಅನುವಾದ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಕಂಡು ಬಂದರೂ ನವೋದಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆರಂಭದ ವೇಳೆಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಉದಯವಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಒಂದೂ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕಾದಂಬರಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲೂ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಹಿಂದೆ ಸರಿದವು. ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆ ಶತಮಾನದ ಆದಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಥಾನಕಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಅದ್ಭುತ ರಮ್ಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡು ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾದವನ 'ಕಲಾವತಿ ಪರಿಣಯ (1815)', ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರ ಕೃತಿ 'ಸೌಗಂಧಿಕಾಪರಿಣಯ (1815)', ಕೆಂಪುನಾರಾಯಣನ 'ಮುದ್ರಾಮಂಜೂಷ' (1823) ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಸ್ಥೂಲ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಂಡುಬಂದಿವೆ. 1950 ರಲ್ಲಿ ದೇವುಡು ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿ 'ಮಹಾಬ್ರಾಹ್ಮಣ' ಪ್ರಕಟಿಸುವ ತನಕ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯೆಂಬ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರೂಪ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ರೂಪ ನಯೋದಯದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲೆ

ಮೊಳಕೆಯೊಡೆದಿದ್ದು ಇಪ್ಪತ್ತನೆ ಶತಮಾನದ ಮಧ್ಯಕಾಲದವರೆಗೆ ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಜನ್ಮತಳೆದವು.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುರಾಣಾಧಾರಿತ ಕಾದಂಬರಿಗಳದೇ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಪರಂಪರೆಯಿದೆ. ಇದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರ, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಭಾಗವತಾದಿ ಪುರಾಣ ಕತೆಗಳನ್ನು ವೇದೋಪನಿಷತ್ ಕಥಾ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಇಡಿ ಇಡಿಯಾಗಿ ಅಥವಾ ಬಿಡಿ ಘಟನೆಗಳಾಗಿ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ವಸ್ತುವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕಥಾಭಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿ ತಂತ್ರ ಮುಖೇನ ಸಮಕಾಲೀನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಬಿಂಬಿಸುವ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಚೀನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪುನಃ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಚೀನ, ಅಧುನಿಕ ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕರನ್ನು ವಿಡಂಬಿಸುವ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಎನ್ನಬಹುದು¹. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಹುಸುಖ್ಯಾತ ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ವೈಷ್ಣವ ಪುರಾಣಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಜೈನ, ಬೌದ್ಧ ಮುಂತಾದ ಧರ್ಮಗಳ ಪುರಾಣವನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಂದಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದವರೆಂದರೆ ದೇವುಡು ನರಸಿಂಹಶಾಸ್ತ್ರಿ ಮತ್ತು ಸತ್ಯಕಾಮರು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ದೇವುಡು ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ 'ಮಹಾಬ್ರಾಹ್ಮಣ' (1952) ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೂಲಕ ಈ ಶತಮಾನದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರದ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣರಾದರು ಅನಂತರ 'ಮಹಾಕ್ಷತ್ರಿಯ' (1952), ಮಹಾದರ್ಶನ (1967) ಬರೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಪರಂಪರೆಗೆ ಭದ್ರ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ದೇವುಡು ಪ್ರಾತಃಸ್ಮರಣೀಯರೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು ಇವರ ಅನಂತರ ಗುರುತಿಸಬಹುದಾದ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರೆಂದರೆ, ಸತ್ಯಕಾಮ, ದೇವುಡು ಅನಂತರ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದನ್ನಾಕ್ರಮಿಸಿದ ಅನಭಿಷಕ್ತ ದೊರೆ. ಅತಿಹೆಚ್ಚು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಾಜಬಲಿ, ವಿಚಿತ್ರವೀರ್ಯ (ನಾಗರನಂಜು, ಮುಂತಾದವು) ಎಸ್.ಎಲ್. ಭೈರಪ್ಪ, ಹೆಚ್.ವಿ. ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ, ರಂಶ್ರೀ ಮುಗಳಿ, ಶಂಕರಮೊಕಾಶಿ ಪುಣೇಕರ, ನಳಿನಿಮೂರ್ತಿ, ಎ.ಪಂಕಜ, ಆದ್ಯ ರಂಗಾಚಾರ್ಯ ಅನುಪಮ ನಿರಂಜನ ಮುಂತಾದವರು.

ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದರೂ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ವಿರಳವೇ ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ ಎರಡು ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ ಅನುಪಮ ನಿರಂಜನ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವೇ ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಷ್ಟು ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ 69 ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ 14 ಐತಿಹಾಸಿಕ, 53 ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ ಉಳಿದ ಎರಡು ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು. ಅವೆಂದರೆ ಬೆಳಕು ತಂದ ಬಾಲಕ ಮತ್ತು 'ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕು=ಒಂದು'. ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ ಈ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಸಂವೇದನೆ ಹೇಗೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ತ.ರಾ.ಸು ಅವರು ತಮ್ಮ ಈ ಎರಡೂ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಳಕುತಂದಬಾಲಕ ಕರೋಪನಿಷತ್ತನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ನಚಿಕೇತನನ್ನು ಕುರಿತದ್ದು. ಹಾಗೆಯೇ 'ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕು=ಒಂದು' ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷತ್ತನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ಸತ್ಯಕಾಮ ಜಾಬಾಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಎರಡೂ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಬ್ಬರು ಬಾಲಕರ ಬದುಕನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬಾಲಕರಿಬ್ಬರೂ ಜ್ಞಾನಪಿಪಾಸುಗಳೆ, ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

'ಬೆಳಕು ತಂದ ಬಾಲಕ' ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಚಿಕೇತ, ತಂದೆ ವಾಜಶ್ರವ ತಾಯಿ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ, ನಚಿಕೇತನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುವ ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಋಷಿ ಮತ್ತು ಇವಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಕೆಲ ಋಷಿಗಳ ಪಾತ್ರಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ನಚಿಕೇತನ ತಂದೆ ವಾಜಶ್ರವಸ್ಸು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಗಳಿಸಿ ಈಗಾಗಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಋಷಿಗಳು ಮತ್ತು ವಾಮದೇವರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಠದ ಸ್ವಭಾವದವ. ಇವನ ಹಠ, ಸಿಟ್ಟು, ಆಕ್ರೋಶಕ್ಕೆ ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತ ತನ್ನ ಮಗ ನಚಿಕೇತನ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ಯಮನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಸಾವನ್ನು ಗೆದ್ದು ಯಮನಿಂದ ಮೂರು ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಅಹಂ ಅನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಕಣ್ತೆರೆಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಉಗ್ರಕೋಪವನ್ನು ಶಮನಗೊಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಂದೆಯ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದ ನಚಿಕೇತ ಮೃತ್ಯುದೇವನಿಂದ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ನಚಿಕೇತನಲ್ಲಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಮತ್ತು ತಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳು ಕಂಡುಬಂದರೆ ವಾಜಶ್ರವಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಕ್ರೋಶ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ.

ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರವೆಂದರೆ ನಚಿಕೇತನ ತಾಯಿ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ, ವಾಜಶ್ರವಸ್ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ ಆದರ್ಶ ದಂಪತಿಗಳಾದರೂ ಮಗನಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆಯಾಗಿತ್ತು ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿಯ ಈ ಹಂಬಲ ವಾಜಶ್ರವಸ್‌ನನ್ನೂ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿಯ ಕೊರಗಿನ ಬೇಗೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದೇ, ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಇಬ್ಬರೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಗುಡಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆತ ತಾನಾಗಿಯೇ 'ನಿನ್ನ ಕೊರಗಿನ ಕಾರಣವೇನ್ನು' ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನತೆ ಶಾಂತತೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು ಆನಂತರ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ

"ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ, ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನ್ನಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. 'ಎಲ್ಲಾವು ಇದ್ದರೂ ನನ್ನ ಬಾಳು ಹಣ್ಣು ಬಿಡದ ಮರವಾಯಿತಲ್ಲ. ಈ ಮನೆಗೆ ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಬಂದದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ' ಎಂದು ನನ್ನ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಥೆಪಡುತ್ತಿದ್ದೆನೆ". ('ಬೆಳಕು ತಂದ ಬಾಲಕ' ಪುಟ-21). ಆಯಿತು ಕಾರಣ ಗೊತ್ತಾದುದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ಕಷ್ಟವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅನಂತರ ಜರತ್ತಾರು ಋಷಿಗಳ ಕಥೆ ನೆನಪಾಗಿ ಆತನ ಹೃದಯವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಲವಾಗಿ ಅಲುಗಿಸಿದಂತಾಯಿತು. (ಜರತ್ತಾರು ಋಷಿ ವಿವಾಹಿತನಾಗದೆ ಸಂತಾನಹೀನನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಆತನ ಪಿತೃಗಳು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಒಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು). ಮಕ್ಕಳಭಾಗ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಶ್ರೀಮಂತಕರ್ಮದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ವಾಮದೇವರಿಂದ ತಿಳಿದು ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಋಷಿಗಳಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತ ಕರ್ಮ ಉಪದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಆ ಮೂಲಕ ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಜನಿಸುವ ಮಗನನ್ನು ಉಪನಯನ ಅನಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ ಸಂತಾನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುವ ಹೆಣ್ಣು. ವಾಜಶ್ರವಸ್ಸನು ಶ್ರೀಮಂತಕರ್ಮದ ಬೋಧನೆಗಾಗಿ ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿ ಹೋದಾಗ ಅವನ ಬರುವಿಕೆಯ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲೇ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ತಾನು ಜನ್ಮಕೊಡುವ ಮಗನಿಗೆ ನಚಿಕೇತನೆಂದು ಹೆಸರಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿಯ ಆನಂದ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಪತಿಯ ಪರಿವರ್ತನೆ ಕಂಡು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಮುಂಗೋಪಿಯಾದ ವಾಜಶ್ರವಸ್ ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದಿದ್ದಾಗ ನಚಿಕೇತನಿಗೆ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿಯೇ ಸರ್ವಸ್ವವಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಅಪ್ಪ ಮಗನ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆಯು ಮಾತಿನ ವಾಗ್ವಾದದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಆತಂಕದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ ಕಾಲವನ್ನು ದೂಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಚಿಕೇತನು ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗಾಗಿ ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ತೆರಳಿದರೆ, ವಾಜಶ್ರವಸ್ ಜ್ಞಾನಸಂಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಬೇರೊಂದೆಡೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ ಒಂಟಿತನ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂಟಿತನ ಅನುಭವಿಸಿದರೂ ಮಗ ತನ್ನ ಪತಿಯ ಕೋಪತಾಪಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದೆ ಮುಕ್ತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೂ ತುಂಬಾ ತಳಮಳ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪತಿಯ ಜೊತೆ ಮಾತನಾಡುವಂತಿಲ್ಲ, ಮಗ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗಾಗಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಏಕಾಂತತನ. ವಾಜಶ್ರವಸ್ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಮನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆಂದು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿಗೆ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಿಡಿಲೇ ಬಂದೆರಗಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಆಕ್ರಂದನ ಕೇಳತೀರದು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಆಕ್ರಂದನಕ್ಕೆ ಕ್ರೋಧಶಮನವಾದ ಮೇಲೆ

ವಾಜಪ್ರವಸ್ ಮಮ್ಲ ಮರುಗುತ್ತಾನೆ. ನಚೀಕೇತನು ಯಮನ ಬಳಿ ಆತ್ಮರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವಾಗ ಯಮನ ಪತ್ನಿಯು ನಚೀಕೇತನಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ ಮತ್ತೊಂದು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿ 'ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕು=ಒಂದು' ಇದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬಾಲಕನಾದ ಸತ್ಯಕಾಮ ಜಾಬಾಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತಾದದ್ದು. ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಹೊರಟರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಗುರುವನ್ನರಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷತ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸತ್ಯಕಾಮ ಜಾಬಾಲಿಯ ಕತೆ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಸ್ತು. ದಾಸೀಪುತ್ರನಾದ ಸತ್ಯಕಾಮ ಜಾಬಾಲಿ ಬ್ರಹ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಆಶಿಸಿ, ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಗೋತ್ರ ಯಾವುದೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮಗನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನೊಂದುಕೊಂಡ ತಾಯಿ ತಾನು ಪರಿಚಾರಕಳಾಗಿ ಹಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವಲ್ಲಿ ಅವನು ಹುಟ್ಟಿದನೆಂದೂ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಗೋತ್ರವನ್ನು ತಾನು ತಿಳಿಯೆನೆಂದು ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಜಬಲಾ, ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಸತ್ಯಕಾಮ, ಆದ್ದರಿಂದ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸತ್ಯಕಾಮ ಜಾಬಾಲನೆಂದು ತಿಳಿಸೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜಬಾಲ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಾಲಕ ಗುರುಗಳಾದ ಹಾರಿದ್ಯುಮತ ಗೌತಮನ ಬಳಿ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಗುರುಗಳು ಬಾಲಕನ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ದಾಸೀಪುತ್ರನೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ವಿಶೇಷ. ನಾಲ್ಕುನೂರು ಆಕಳುಗಳನ್ನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೇಯಿಸುತ್ತಾ ಅರಣ್ಯವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಇವನಿಗೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯೇತರದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ ಒಂದೊಂದು ಪಾದವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ವೃಷಭನಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮೊದಲನೆ ಪಾದವಾದ ಪ್ರಕಾಶವಾನ್, ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಎರಡನೆ ಪಾದವಾದ ಅನಂತವಾನ್, ಹಂಸಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ಮೂರನೆಯ ಪಾದವಾದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮಾನ್, ಜಲಚರ ಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ನಾಲ್ಕನೆ ಪಾದವಾದ ಆಯತನವಾನ್‌ಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಜಬಲಾ ಉವಾಚ ಮುಖ್ಯವಾದ ಭಾಗ. ಸತ್ಯಕಾಮನು ತಾಯಿಯನ್ನು "ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರು?" ಎಂದು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸರಳವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಜಬಲೆಗೆ ಮಾತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಡವಿಯ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿ, ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳೊಡನೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗೆ ಬೆಳೆದ ಜಬಲೆ, ರಾಜನೊಬ್ಬನು ದಾಳಿಯಿಡಲು, ಆತನ ಕೈಸೆರೆಯಾಗಿ ಅರಮನೆಯ ದಾಸಿಯಾದಳು. ಅರಮನೆಯ ವಾತಾವರಣ ಎಷ್ಟೇ ವೈಭವವಾಗಿದ್ದರೂ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದ ಆ ಬದುಕು ಅಸಹನೀಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅರಮನೆಗೆ ಆಗಮಿಸಿದ ಮುನಿಪೋತ್ತಮರನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸಿದ ರಾಜನು ಅವರ ಪರಿಚಾರಿಕೆಗಾಗಿ ಜಬಲೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಅವಳಿಗೆ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸುವ ಕೆಲಸವೇ ದಕ್ಕುತ್ತದೆ. "ಒಮ್ಮೆ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಋಷಿಯೊಬ್ಬರು ಜಬಲೆಯ ನಯ, ವಿನಯವನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ

ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅತಿಥಿ ಸೇವಾವೃತ್ತಿಗೆ ಕಂಕಣಬದ್ಧಳಾಗಿದ್ದ ಜಬಲೆ ಯಾವ ಸಂಕೋಚವನ್ನು ತೋರದೆ ಆ ಋಷಿಯ ಕಾಮಾಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದಳು".3 ಈ ರೀತಿ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಜಬಲೆಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವಳ ಈ ತರಹದ ಸ್ವಭಾವ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಂದಿನಿಂದ ಆ ಯತಿ ದಂಪತಿಗಳು ಜಬಲೆಯನ್ನು ಪರಿಚಾರಿಕಳಾಗಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಮಗಳಂತೆಯೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವಳಿಗೆ ಜನಿಸುವ ಮಗುವಿಗೆ ಸತ್ಯಕಾಮನೆಂದು ಹೆಸರಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಜಬಲೆಯನ್ನು ಕಾಡುವ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಂಶಯವೆಂದರೆ ದಾಸೀಪುತ್ರನಾದ ಸತ್ಯಕಾಮನನ್ನು ಗೌತಮ ಹಾರಿದ್ಯುಮತರು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು ಸತ್ಯಕಾಮನು ತನ್ನ ತಾಯಿ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯಾಗಿದ್ದಾಗ ತಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹಾರಿದ್ಯುಮತರ ಬಳಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇವನ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಹಾರಿದ್ಯುಮತರು ಸತ್ಯಕಾಮನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸತ್ಯಕಾಮ ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ಹೊರಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಜಬಲೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುವಾಗ ದೇಹ ಶುದ್ಧಿಗಾಗಿ ಎಂಥದೋ ಹಿಟ್ಟನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕಲಸಿಕೊಂಡು ಸತ್ಯಕಾಮನ ಮೈಯನ್ನು ಉಜ್ಜಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ತನಕ ಈ ಕ್ರಿಯೆ ನಡೆದಾಗ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನನ್ನ ಮೈ ಉಜ್ಜುತ್ತೀಯಾ? ನನ್ನ ಮೈ ಅಷ್ಟು ಕೊಳೆಯಾಗಿದೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಆಕೆ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ತಟಕನೆ ನೀರು ತಂದು "ನಿನ್ನ ಮೈ ಕೊಳೆಯೇನೋ ಹೋಯಿತು ಮಗು. ಈ ಕೊಳೆಯ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕೊಳೆಯನ್ನು ತೊಳೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ನನಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ-ಎಷ್ಟು ಚನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು". ('ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕು=ಒಂದು' ಪುಟ-88) ಈ ರೀತಿ ತನ್ನ ಮಗನ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಅಂಟಿರುವ ಕಳಂಕದ ಬಗ್ಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಜಬಲೆ ಮಾತಡುತ್ತಾಳೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹಾರಿದ್ಯುಮತರು ಕೊಡುವ 400 ಆಕಳುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಆಕಳುಗಳನ್ನಾಗಿಸಿ ಹಾರಿದ್ಯುಮತರಿಗೆ ತಂದೊಪ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಕಳುಗಳೊಂದಿಗೆ ದಾರಿ ಸವೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಸತ್ಯಕಾಮ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕು ರಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಆತನ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ತತ್-ತ್ವ-ಅಸಿ ಎಂಬ ವಾಣಿಯೊಂದು ಮಿಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಕಾದಂಬರಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಕುರಿತಂತೆ "ಬ್ರಹ್ಮನ ಹದಿನಾರು ಕಲೆಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಆ ಒಂದೊಂದು ವಿಭಾಗವನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶವಾನ್, ಅನಂತವಾನ್, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮಾನ್, ಮತ್ತು ಆಯತನವಾನ್ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಈ ನಾಲ್ಕು ನಾಲ್ಕರ ಗುಣಲಬ್ಧವಾದ ಹದಿನಾರು ಏಕೈಕ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವುದರಿಂದ ತ.ರಾ.ಸು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು 'ನಾಲ್ಕುನಾಲ್ಕು=ಒಂದು' ಎಂದು ಕರೆದಿರುವುದೂ ಸಹ ಅತ್ಯಂತ ಮಾರ್ಮಿಕವೂ

ಸಾಂಕೇತಿಕವೂ ಆಗಿದೆ. (ಕಥಾಭಾಗವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿರುವುದೂ ಗಮನಾರ್ಹ ವಿಷಯ)".⁴

ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ ಈ ಎರಡೂ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬದುಕಲ್ಲಿ ಸಂಶಯದ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದವರು. ನಚಿಕೇತನ ತಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ಪತಿ ವಾಜಶವಸ್ನನ ಮುಂಗೋಪಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾನೋ ಎನ್ನುವ ಸಂಶಯ ಕಾಡಿದರೆ. ಜಬಲಾಳಿಗೆ ದಾಸೀಪುತ್ರನಾದ ನನ್ನ ಮಗ ಸತ್ಯಕಾಮನಿಗೆ ಗೌತಮ ಹಾರಿದುಮತರು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಸಂಶಯ ಕಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿ ಆತಂಕದಿಂದ ಬಾಳನ್ನು ದೂಕಿದರೂ ತನ್ನ ಪತಿ ನಚಿಕೇತನನ್ನು ಯಮನಿಗೆರ್ಪಿಸಿದಾಗ ತುಂಬಾ ಆತಂಕಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲಿನ ಜಬಲಾ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಮೆರೆಯುವವಳು.

ತ.ರಾ.ಸು ಅವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ವಿವಿಧ ಮನೋಧರ್ಮದ ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ ದಿಟ್ಟನಿಲುವನ್ನು ತಳೆಯುವವಳಾದರೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದವಳು. ನಾನಾ ತರಹದ ಸ್ವಭಾವದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾರೆ. ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಸ್ತ್ರೀ, ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾದಾಗ ತಳೆಯುವ ನಿಲುವು ಆ ವೇಳೆಗೆ ದತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬ ಬಿಟ್ಟಿಷರ ಆಡಳಿತದ ನೀತಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಸಹಗಮನದ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ಆಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಧಾರ, ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವ ಸ್ತ್ರೀ ಹೀಗೆ ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೆದುರಿಸುವ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಕಂಡುಬರುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಎದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಂದರೆ ವೇಶ್ಯಾಸಮಸ್ಯೆ, ಲೈಂಗಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ, ಬಡತನ, ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಹಠದ ಸ್ವಭಾವ, ಅಸೂಯೆ, ಮತ್ಸರ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಪರಿಸರ, ನಗರದ ಹೆಣ್ಣುಗಳೂ ಹೀಗೆ ನಾನಾ ತರಹ ಸ್ತ್ರೀ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಪ್ರಪಂಚವೆ ಬೇರೆ ತರಹದ್ದು.

ಇವರ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕಾಡುವ ಬಂಜೆತನ ಇಲ್ಲಿನ ವಿಶ್ವವರಾದೇವಿಯನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಮದುವೆಗಿಂತಲೂ ಮುಂಚೆಯೇ ಜನಿಸುವ ಮಗು ಸಮಾಜ ಬಾಹಿರವಾದದ್ದು. ಇಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆ ಜಬಲೆಯನ್ನು ಕಾಡಿದರೂ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆ ಬಾಲಕನ ಜ್ಞಾನದಾಹದ ಮುಂದೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಗೌಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ತ.ರಾ.ಸು ಅವರು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ

ಸ್ತ್ರೀಸಂವೇದನೆ ಗುರುತಿಸಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾದ ಮತ್ತು ದೀರ್ಘವಾದ ಚರ್ಚೆಗೆ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀಸಂವೇದನೆ ದಾರಿಮಾಡಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆಗಿಂತ ಪುರಾಣದ ವಸ್ತುವನ್ನಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾದಂಬರಿ ರಚಿಸಿದರೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಇವರ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಸ್ಕೂಲವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು

1. ರಮೇಶ್ ಜಿ.ಕೆ : ಕನ್ನಡ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಕಾರರು : ಪುಟ : 2
2. ಶ್ರೀಶೈಲ ಆರಾಧ್ಯ ಹೆಚ್ : ಸಂ : ಗಿರಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ : ಪುಟ : 213
3. ಶ್ರೀಶೈಲ ಆರಾಧ್ಯ ಹೆಚ್ : ಗಿರಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ : ಪುಟ : 215-216
4. ಶ್ರೀಶೈಲ ಆರಾಧ್ಯ ಹೆಚ್ : ಗಿರಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ : ಪುಟ : 223
5. ಸುಬ್ಬರಾವ್.ತ.ರಾ : ಬೆಳಕು ತಂದ ಬಾಲಕ

ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳು

— ರವಿಶಂಕರ ಎ.ಕೆ.

ದೇಸಿ ಎಂದರೆ ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಣ. ಆ ಮಣ್ಣಿನ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ರೂಪಿತವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತು ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿನ ದೇಸಿಯ ಸಂಕೇತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಭೌಗೋಳಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯೆಂದೂ ಆ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಮನುಷ್ಯ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಆಚಾರ, ವಿಚಾರ, ಭಾಷೆ, ವೇಷ, ಭೂಷಣ ಎಲ್ಲವೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ದೇಸಿ ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಬರಹದ ಶೈಲಿಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸದೆ ಅದೊಂದು ಅನುಭವ ಹಾಗೂ ಪ್ರೇರಣೆ ಎಂಬ ತಳಮೂಲ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಸಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿಸಿ ಅಧ್ಯೈಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿಮರ್ಶಕರು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದೇಸಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆಯುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ದೇಶಿ ಎಂದೂ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಅನುಭವದೊಂದಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗುವ ಪ್ರೇರಣೆಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ದೇಶಿಯೆಂಬ ವಿಸ್ತಾರ ಚಿಂತನೆಯು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ದೇಸಿಯ ಮೇಲೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವಿಸಿದೆ.

ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಚಿಂತಕರಾದ ಕೆ.ವಿ.ನಾರಾಯಣ ಅವರು ದೇಸಿ ಓದು ಎಂದರೇನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ 'ಕನ್ನಡದ ಮೊದಲ ದೇಸೀವಾದಿ ವಿಮರ್ಶಕರಾಗಿ ದ.ರಾ ಬೇಂದ್ರೆ' ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಮರ್ಶಕ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಕಾವ್ಯದ ಕಾರಣದಿಂದ ಎನ್ನಬಹುದು. ತನ್ನ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಮುನ್ನುಡಿಯನ್ನು ಭಾವ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ನೀಡುವಾಗ ಬೇಂದ್ರೆ ಸಹೃದಯ ವಿಮರ್ಶಕರಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲ ಕನ್ನಡ ಕವಿಯಾಗಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳಿಂದ ಕಾವ್ಯ ನಿರ್ಮಿತಿ ಮಾಡಿದವರೂ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ದೇಸಿಯ ಕವಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಸುಲಭತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪ್ರಭಾವ ಹಾಗೂ ದೇಶಿಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಕವಿಯಾಗಿಯೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಗೊಂಡ ಕಾವ್ಯಶಕ್ತಿಗೆ 'ಅನುಭವಜನ್ಯ ಜಗತ್ತು' ರೂಪು

ಪಡೆಯಿತು. ಈ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಯನವೆಂಬ ಜ್ಞಾನದ ತಿರುವುಗಳು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಹಾಗೂ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು 'ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತ'ನಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿಯೇ ದೇಸೀಯ ಸೃಷ್ಟಿ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ರಚಿಸಿದ ಸಾವಿರದ ನಾಲ್ಕುನೂರ ಇಪ್ಪತ್ತೇಳಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಅನುಭವವೇ ಮೈತಾಳಿದೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯ ಜಗತ್ತಿಗೆ ದೇಸೀಯ ಬೇರುಗಳ ಅನುಭವ ಸಾರವೇ ಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಸೃಜನಕೃಷಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

'ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿ'ಯು ದೇಸೀಯ ಬೇರುಗಳ ಜೀವಂತಕ್ರಿಯೆ. ಹೊಸ ಟಿಸಿಲುಗಳಿಗೆ ಸಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಸತ್ತ್ವಕ್ರಿಯೆ. ಪ್ರಕೃತಿಜನ್ಯವಾದ ಸ್ವೀಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ವರೂಪ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇವೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಈ ಕ್ರಿಯೆಯ ಕಾರ್ಯದಿಂದಲೇ ಅಪೂರ್ವ ಕವಿಯಾಗಿ, ಗಾರುಡಿನಾಗಿ, ವರಕವಿಯಾಗಿ ಹಲವು ಓದುಗಳ ಅರ್ಥಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸೀಯ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಹಲವಾರು ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶಕರು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಜನಪದ ಕವಿ'ಯಾಗಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯಶಕ್ತಿ ಪ್ರೇರಣೆ ಪಡೆದಿದೆ ಎಂಬ ಸಹಜವಾದ ಉತ್ತರ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಜನಪದವು ಒಂದು ವಿಶಾಲವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಿದೆ. ಈ 'ಜಾನಪದ ಶಕ್ತಿ'ಯ ಹಿಂದೆ ದೇಸೀಯ ಬೇರುಗಳ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಕರು ಗುರುತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಶಾಲ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯೈಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯದ ನಿಲುವನ್ನು 'ಗರಿ' ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ಇಲ್ಲಿ ತುಂಗಭದ್ರೆಯ ಉತ್ತರಾಪಥದ 'ದೇಶಿ'ಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಹಾಗೆಯೇ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಕುರುಹಿದೆ. ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕೆ ಹಾಯ್ದುಹೋದರೆಂದರೆ ಹಾದಿ ತಾನೆ ಹುಟ್ಟುವದು. ಪಂಡಿತ, ಪಾಮರ, ಬಡವ, ಬಲ್ಲಿದ, ನಾಗರೀಕ, ನಾಡಾಡಿ ಎಂಬ ಭೇದವನ್ನಲ್ಲಗಳೆದು ಕನ್ನಡಜೀವಾಳವು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಸಲ್ಪಡ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾದಿ ಬಹಳ ಸುತ್ತುಸುತ್ತು ಎನಿಸಬಹುದಾದರೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುತ್ತದೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲ. 'ದೇಶಿ'ಯ ಶಬ್ದಕೋಶಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕು, ಗಮಕಿಗಳು ಹಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕು; ಸಹೃದಯರು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕು" ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಕನ್ನಡದ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯದ ಬರಹವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದರ ವಿಸ್ತಾರ ನೆಲೆಯನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲಕ, ವಿಮರ್ಶಕರ ಅಧ್ಯಯನ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಈ ಕನ್ನಡ ಮಣ್ಣಿನ ಹಸಿರು ಮೀಮಾಂಸೆಯ ಚಿಂತಕರಾದ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ನಂಗಲಿ ಅವರು ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು 'ತಿಟ್ಟಿತ್ತಿ ತಿರುಗಿ' ಎಂಬ ವಿಮರ್ಶಾ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. "ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನೆಲಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಭಾಷಿಕತೆಯಲ್ಲಷ್ಟೇ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ 'ಸ್ಥಾವರ' ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಅವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ದೇಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜೀವದ್ರವ್ಯಗಳಾದ (ದೇಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲ-ನೀರು-ಬೆಳಕುಗಳನ್ನು ಬೂಮ್ತಾಯಿ ಗಂಗಮ್ಮ, ಜೋತಮ್ಮ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ) ಪಂಚಭೂತ ಸಮನ್ವಿತವಾದ ನವನವೋನ್ಮೇಷಶಾಲಿನೀ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಮನಗಾಣಿಸಲು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ." ತಮ್ಮ ಲೇಖನದ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಈ ಸಾಲುಗಳು ದೇಸಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯದ ಬೇರುಗಳು ದೇಸಿಯ ಪದಗಳಿಂದಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಗೊಳ್ಳುವ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅರ್ಥದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮಗೊಳಿಸಿವೆ. ದೇಶಿ ಹಾಗೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪ್ರಭಾವವು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ದೇಸಿ ಚಿಂತನೆಯೊಳಗೆ ಮಿಳಿತಗೊಂಡ ಬಗೆಯನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ನೇರವಾಗಿಯೇ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. ಭಾಷೆಯೊಂದೇ ದೇಸಿಯ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗದ್ಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಹಲವು ಕಡೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳು ಮೈತಾಳಿರುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರ ಕವಿತೆಗಳೇ ಕಾವ್ಯಶಕ್ತಿ, ಶೈಲಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಭಾವ, ಪ್ರೇರಣೆಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗದ್ಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯ ಮೂಲಬೇರುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿರಾಟ್ ಸ್ವರೂಪ'ದಲ್ಲಿ 'ಕೌಟುಂಬಿಕ' ಭಾಗದಲ್ಲಿ "ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪ್ರವೇಶವೂ ಆವೇಶವೂ ಎಂದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಗೂಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತೋ ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ತಾಯಿ, ಅಜ್ಜಿ ಬೀಸುವಾಗ ಹೇಳುವ ಪದಗಳಿಂದ, ಬೆಳಗುಜಾವದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಿಂತ ನಿದ್ರೆ ಹೆಚ್ಚು. ಏನು ಆ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಣಾಮ ಹೆಚ್ಚೋ? ದಾಸರ ಗೋವಿಂದಪ್ಪ ಮೈದುತಾಳ ಭಜನೆಯೊಡನೆ, 'ಗರುಡಾನೇರಿ ಬರುವಾ ಇವನಾರಮ್ಮಯ್ಯಾ||' ಎಂದೋ, 'ಜಯಪಾಂಡುರಂಗ! ಏನು ಮಾಡಿದೀ ಮಾನಭಂಗಾ!' ಎಂದೋ ರಾಗ ಎಳೆದಾಗ ನನಗೆ ಚುಕ್ಕುಬಡೆದು ಮಲಗಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. 'ನಿಂಬಿಯ ಮರ ಹುಟ್ಟಿ ನಿಂಗಕ್ಕೆ ನೆರಳಾಗಿ ಬಂದ ಜಂಗಮಕ ಬಸವಯ್ಯಾ ಸೂವಿ||' ಎಂದು ಬಾಲ ಬಸವರ ಹಾಡು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ನಮ್ಮ ಕಾಲು ಹೇಳದೆ ಕಿತ್ತಿ ಅವರಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾದಾಗ ಈ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ. ಗೊಲ್ಲರು, ಕವಲೆತ್ತಿನವರು, ದುರ್ಗಮುರ್ಗಿಗಳು- ಎಂಥ 'ತನಾ ತಂದಾನಾ' ಇದ್ದರೂ ಕಿವಿಗೆ ಔತಣವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು." ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜನಪದರ ಜೊತೆಗೆ ಗೊಂದಲಿಗರು, ಹಕ್ಕಿಪಿಕ್ಕಿಗಳು, ದಾಸರು, ವ್ಯಾಪಾರಿಗರು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳಿಂದಲೂ ಬೇಂದ್ರೆ

ಸತ್ವಪೂರ್ಣರಾದರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯದಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ (ಬಾಲ್ಯಕಾಂಡ) ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುವ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ ವಿಶೇಷವಾದುದು. ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡಿನ ನೈಜ ಪ್ರತಿಭೆಯಾಗಿ ಮೀಯುವ ಬೇಂದ್ರೆ ಜೀವ ಕೇಂದ್ರಿತ ಜಗತ್ತಿನ ಜೊತೆಗೆ ಭೌತಿಕ ಹಾಗೂ ಅಭೌತಿಕ ಚರಾಚರಗಳನ್ನು ಕಾವ್ಯದ ವಸ್ತುವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಟ್ಟ ಪ್ರೇರಣೆಯು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕುವೆಂಪು ಅವರಲ್ಲಿ ಅನುಭವದ ಅನನ್ಯತೆ ಅಥವಾ ಅನುಭಾವಿಕ ನೆಲೆಯಂತೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿದೆ. ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಕವಿಗಳು ಕಾಲನಿರ್ಮಿತಿಯ ಭೌತಿಕ, ಅಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಾಲಜ್ಞಾನದಂತೆ ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಿದರು.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರನ್ನು ಬಹುಶಿಸ್ತೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ವಿಮರ್ಶಕರೆಂದರೆ ಜಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಅವರು. ಇವರ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಕುರಿತ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ ಅನುಭವಜನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಲೇ 'ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾದ ರಸಜನ್ಯ'ವನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಅರಿತ ಜಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಅವರು ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕವೇ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ-ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ' ಎಂಬ ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ಜಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಅವರು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಬಾಲ್ಯದ ಪ್ರಭಾವಳಿಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ಬೇಂದ್ರೆಯವರು - ಅಜ್ಜಿ, ತಾಯಿ, ಖಾನಾವಳಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮಹನೀಯರು, ಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಕಾಲೇಜು ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಗುರುಗಳು ಮೊದಲಾದ ಯಾರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೂ ಬಗ್ಗಿಲ್ಲ. .... ಮೂಲ ಕಾರಣ ಅವರ ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಅಂದಿನ ಧಾರವಾಡ ಪರಿಸರ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದದ್ದು ಜನಪದ ಹಾಡುಗಳು, ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲ. ಅದರ ಪ್ರಭಾವ ಎಳೆಯ ಬಾಲಕನ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗಿ ಅದು ತಾಯಿಯ ಮೊಲೆಹಾಲಿನಂತೆ ಬೇಂದ್ರೆ ಜೀವಸತ್ತ್ವದ ಭಾಗವಾಯಿತು." ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು 'ಬಾಲ್ಯಕಾಂಡ'ದ ಜೊತೆಗೆ, 'ಅಜ್ಜಿ : ಗೋದೂಬಾಯಿ', 'ಗೋದಲೆಗೆ ಬಾ ಗೋದು ಹೇ!', 'ತಂದೆ ರಾಮಚಂದ್ರ', 'ತಾಯಿ-ಪಾರ್ವತಿ-ಅಂಬಿಕೆ', 'ಓ ತಾಯೇ', 'ಮಾತೆ!', 'ನಲ್ ತಾಯಿ' ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕವಿತೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿವೆ. ಬಾಲ್ಯದ ನೆನಪು, ಪ್ರೇರಣೆ, ಆಟಗಳು ಈ ವಿಚಾರಗಳೇ ಕಾವ್ಯದ ವಿಚಾರಗಳಾಗಿ ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ. 'ಕರುಳಿನ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿಯುವುದು ಕರುಳಿಗೆ ತಲೆಗೇನು ಕಂಡೀತು ಅದರ ತಲೆ! ಆದರೂ, ಏನೇನೂ ಆದರು, ಮೈಯಂಥ ಮೈಗೂನೂ ಹೊಳೆಯುವದದರ ನೆಲೆ' ಎನ್ನುವಾಗ ಕರುಳ ಸಂಬಂಧದಂತೆ ಕಾವ್ಯದ ಬೇರುಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಗೊಂಡ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವರು. ಕಾವ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಕರುಳಿನ ಸಂಬಂಧದಂತೆ ಅನುಭವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಆಳವೆನ್ನುವುದು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಚಿಂತನೆ. 'ತೆಯ್ದದ್ದೆ ತೆಯ್ದದ್ದು ತುಟಿಗರೆ ಬಿಚ್ಚಿರಲು,

ಉಸಿರೆ ಆಗುವದಣ್ಣ ಸಾಕಾರವು!, ಯಾವ ತಿಪ್ಪೆಯ ಬಸಿರ ಬಿರಕಿಗೆ ಮೋಡೆತ್ತೋ, ಮಾವಿನ ಪೀಪಿಯ ಆಕಾರವು?' ಎನ್ನುವ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಹಾಗೂ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಜಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಅವರು ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ ಅದೊಂದು ಗ್ರಾಮೀಣ ಆಟವಾದ ಮಾವಿನ ವಾಟಿಯಿಂದ ಹೊಮ್ಮಿದ ನಾದವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಉತ್ತರದಿಂದ ದೇಸಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಗೊಂಡ ಬಗೆಗಳನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾವ್ಯ ದೇಸಿಯ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ ಲೋಕಜ್ಞಾನವಾಗಿಯೂ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದೆ. ಕಾವ್ಯದ ರಚನೆ, ಸೃಷ್ಟಿಯ ಬಗೆ, ಕಾವ್ಯದ ವಸ್ತುಗಳು ಇರುವ ಬಗೆ, ಅದನ್ನು ಕುಸುರಿಸುವ ರೀತಿಯನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಿಪ್ಪೆಯೆಂಬ ಅಗೌರವದಲ್ಲೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಗೌರವ ಸೂಚಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿತ್ವದ ನಾದ ಹೊಮ್ಮಿಸುವ ಜೀವಸೃಷ್ಟಿಯ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ ಎಂಬ ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಪಾಠವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪು ಅವರ 'ಗೊಬ್ಬರ' ಕವಿತೆ ಕೂಡ ಈ ಸಾರ್ಥಕ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವ ಬಗೆಯನ್ನು ನೆನೆಯಬಹುದು.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕಾಳಿದಾಸ, ವ್ಯಾಸ, ವಾಲ್ಮೀಕಿಯರನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಜೊತೆಗೆ ಗಾಂಧಿ, ಅರವಿಂದರು, ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರರನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ವರ್ಣವರ್ತ, ಶೆಲ್ಲಿ, ಕೀಟ್ಸ್, ಏ.ಈ ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಜೊತೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಲೇಖಕರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದರು. ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವರ ಹೆಸರು ಸಲೀಸಾಗಿ ಕನ್ನಡೀಕರಣಗೊಂಡು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ. ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕವಿಗೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ಗುರುತ್ವ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅರಿತಿದ್ದರು. ಜನಪದ ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನೂ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಭೂಹಿಷ್ಠತೆಯನ್ನೂ, ಆಂಗ್ಲದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ದೇಸಿಯ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಹಜವಾಗಿ ದುಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯೇ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕನ್ನಡೀಕರಿಸುವ, ವಿಶ್ವದೊಳನುಡಿಯಾಗಿಸುವ ಹೊಣೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು.

ದೇಸಿಯ ಪ್ರಖರತೆಯು ಕಾವ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಹೆಚ್ಚೆಗೂ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ನಂಗಲಿ ಅವರು 'ಬೇಂದ್ರೆಕಾವ್ಯದ ದ್ವಂದ್ವ ವಸ್ತುವಿನ್ಯಾಸ - ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿ' ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯತೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸ್ವರೂಪವು ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳಲ್ಲಿ ಬಲಿಷ್ಠಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ಯುರೋಪಿಯನ್ನರ ಆಗಮನ ದೇಶಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀರಿದ ಪ್ರಭಾವ ನಿಚ್ಚಳವಾದುದು. ದೇಶಭಾಷೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಜನ್ಯವಲ್ಲವೆಂಬ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯೊಂದಿಗೆ ಕ್ರೈಸ್ತ ಮಿಷನರಿಗಳು ನಡೆಸಿದ ಚಿಂತನೆ

ಮತ್ತು ಸಾಧನೆಗಳು ದೇಶಭಾಷೆಗಳ ಅನನ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಂತಿಕೆಯ ಹುಡುಕಾಟಕ್ಕೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡಿದ್ದವು. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕುವ ಐರೋಪ್ಯ ಮಾರ್ಗದ ವಿಶ್ವಸ್ಥ ಮಾದರಿಗಳು ಸಾರಸ್ವತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತಾ 'ಯುರೋಪಿಯನ್ (ಯುರೋಪ್ + ಏಷಿಯನ್) ಎನ್ನಬಹುದಾದ ವಿಚಾರ ಸರಣಿಯೊಂದು ಮೊದಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಹೀಗೆ ಪಶ್ಚಿಮದಿಂದ ಹರಿದು ಬಂದ ವಿಚಾರಧಾರೆಗೆ ಕುರುಡಾಗದೆ, ವೈದಿಕ ಎನ್ನಬಹುದಾದ ನಿಲುವುಗಳಿಗೆ ಶರಣಾಗದೆ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ವಿದೇಶಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಮತ್ತು ಸ್ವದೇಶಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳೆರಡರ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂದ ಸವಾಲು ಎದುರಿಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ವಿಷಮ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಯುರೋಪಿಯನ್ ವಿಶ್ವಸ್ಥ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತಾ ಭಿದ್ರಿಸುತ್ತಾ ದೇಸೀಯ ಎನ್ನಬಹುದಾದ ಮಟ್ಟುಗಳು - ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳು - ಜೀವನಾನುಭವಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಪಟ್ಟಪಾಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಟ್ಟುಹಾಡಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ"5 ಇಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಸಾಹಿತ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡ ಬಗೆಯು ದೇಸಿಯ ಅಂಶಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. 'ನರಬಲಿ', 'ಮೂವತ್ತು ಮೂರು ಕೋಟಿ', 'ಕನಸಿನೊಳಗೊಂದು ಕಣಸು', 'ತುತ್ತಿನ ಚೀಲ', 'ಕುರುಡು ಕಾಂಚಾಣ' ಮೊದಲಾದ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯ ವಿರುದ್ಧದ ದನಿ, ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಅವರ ವಿರುದ್ಧದ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿರುವ ಭಾಷೆಯ ಜೊತೆಗೆ ವಸ್ತು ಪ್ರತಿಮೆಯೂ ದೇಸಿಯ ಬೇರಿನಿಂದ ಮೂಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇನೆ. 'ನರಬಲಿ' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ "ಬಲಗಾಲಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯನು ಮೆಟ್ಟಿ-ನಿಂತಿಹೆ ಎಲೆ ಕಾಳಿ!, ನಿನ್ನೆಡಗಾಲನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಲಿಹುದು-ಶ್ಲಾನಸೂಕರಾಳಿ!, ಭಯದಾಯಕ ಬಲಗೈಯನು ಚಾಚಿಹೆ !, ಶಾಪವ ಕೊಡಲೆಡಗೈಯನು ಎತ್ತಿಹೆ ಎಲೆಲೆ ರುದ್ರಕಾಳಿ!" ಇಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಪದಗಳೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ದೇಸಿ ಜನರ ಆಡುಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅರ್ಥ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ದೇವಿ ಹಾಗೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳ್ವಿಕೆ ಕುರಿತು ಒಂದು ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. 'ಮೂವತ್ತು ಮೂರು ಕೋಟಿ' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ "ಮಕ್ಕಳಿವರೇನಮ್ಮ ? ಮಕ್ಕಳಿವರೇನಮ್ಮ, ಮೂವತ್ತು ಮೂರು ಕೋಟಿ?... ಹಾಳರ್ಥ ಹೊಲೆಯರೆಂದೂ ಬೀಳರ್ಥ ಹೆಣ್ಣು ಎಂದೂ, ಹೋಳು ಹೋಳಾಗಿಹುದು; ಆಳು ಬಾಳಾಗಿಹುದು, ಏಳಿರೋ ಆಳಿರೆಂಬೇ- ಬಾಳಿರೋ, ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಕೋಟಿ!!" ಹಾಗೂ 'ತುತ್ತಿನ ಚೀಲ' ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ "ಅನ್ನಬ್ರಹ್ಮದ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗೂ ಬೈಗೂ ಭಿಳಿ ಭಿಟಿ ಬೆಂಕಿ, ಡೊಂಬರ ಪೂಜೆಯು, ಕಾಗೆಯ ಮಂತ್ರ, ಗಾಳಿಯ ಎಡೆಯು, ಬೊಬ್ಬೆಯ ಗಂಟೆ- ಅನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮದ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿ !" ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲೂ ದೇಸಿಯ ಅಂಶಗಳು ಸಮಾಜದ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ, ನಿಸರ್ಗದ ಪದಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದೆ. ನಾನಿಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮಾತ್ರ ದೇಸಿಯ ಬೇರಿನ ಸಹಜತೆ

ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಜನರಾಡುವ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳೇ ಆಗಿವೆ.

‘ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದವರ ಹಾಡು’ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ “ದೇವರ ಕಾಟವೊ ಮಾನವರಾಟವೊ, ಹತ್ತಿ ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆಕೊಂಡೆವು ಹಾಳು, ತಿನ್ನಲು ಬೆಳೆಯದು ತುಸು ಕಡಿಕಾಳು, ಬಕ್ಕರಿಸುವದೋ ಹೆಂಟಿಯ ಕೂಳು, ಬತ್ತಿತು ಅನ್ನ ಹೊತ್ತಿತು ಚಿನ್ನ, ಚಂಚಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಟಾಕ್ಷದನ್ನ, ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಹಾರಿತೋ ಅಣ್ಣ” ಎಂಬ ಈ ಸಾಲುಗಳು ವಸಾಹತು ಶಾಹಿಯ ನೀತಿಗಳು ಹೊತ್ತು ತಂದ ವ್ಯಾಪಾರಿಧೋರಣೆಯಿಂದ ಉಂಟಾದ ಅನ್ನದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಪದಗಳು ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ದೇಸೀ ಪದಗಳು. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಆಯಾಮವಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ತಾವು ಋದ್ಧಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಒಡನಾಡಿಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮನಸೋತಿರುವ ವಿಚಾರವೆಂದರೆ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲಿನ ಕುತೂಹಲ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವ ಪರಿ. ಈ ಆಯಾಮವು ಗ್ರಾಮ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ತೋಂಡಿಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬಂದುದು. ಕಥೆ ಹೇಳುವ, ಜನಪದ ಹಾಡುಕಟ್ಟಿ ಹಾಡುವ ಈ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದರು. ಇಂದಿಗೂ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಓದುವ, ಹಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದರ ಗಮ್ಯತೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಆಯಾಮವನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗುರ್ತಿಸಬಹುದಾದರೂ ಅದರ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಗಾಗಿ ನಾಣ್ಯಡಿಗಳು, ಗಾದೆಗಳು, ಪಡೆನುಡಿಗಳು, ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಹೂತದ ಹುಣಸಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವಾಗಲೇ ಕಾವ್ಯದ ಹದವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಉಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಳೈಸಿದ್ದಾರೆ. ಚತುರೋಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಕವನಗಳು ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ‘ಬಸವನ ಬೆನ್ನು ಮುಸವ ಹತ್ತಲಾರದು’, ‘ಪ್ರೀತಿನ ಇಲ್ಲದಲ್ಲಿ ದೂತೀ ಕೆಲಸ ಏನು?’, ‘ಹುಳದ ಬಾಯೊಳಗ ಹೂವಿನ ಜೇನು’, ‘ಹೋರಿ ಬಂತು ಏರಿ, ಮೇಲೆ ಶಿವನ ಸವಾರಿ’, ‘ಕುಳದ ಹಕ್ಕಲದಾಗ ಕಳಾ, ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿದಾಗ ಎಳೆದಾನ ಗಳಾ’, ‘ಬೆಲ್ಲಕ್ಕಾಕ ಬ್ಯಾರೇ ಸವಿ, ಭಕ್ತಗಿಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾರ ಕಿವಿ’ ಹೀಗೆ ‘ಗರಿ’ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ‘ಕರಿ ಮರಿ ನಾಯಿ ಕುಂಯಿಗುಡುತಿತ್ತು, ಭಟ್ಟರ ಬಾಯಿ ಒಟಗುಡುತಿತ್ತು’, ‘ಕುನ್ನಿಯು ಒಳಗೇ ಬಂದೇನೆಂದಿತು; ಭಟ್ಟರು, ಬಂದರೆ ಕೊಂದೇನೆಂದರು’, ಮುಕ್ತಕಂಠ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ‘ಜಗದೊಳು ತುಂಬಿಹರೋ ಜನರು, ಹುಲಿಮಂಗನ ಸಂತತಿಯವರು’, ‘ಜನಮನದಲಿ ಜನಕತೆ ಹಿಗ್ಗಿ, ವೈದೇಹರ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸುಗ್ಗಿ’ ನಾಕುತಂತಿಯಲ್ಲಿ ‘ಶಬ್ದ ಶ್ರುತಿಯಾದಾಗ ಮಾತು ಕೃತಿಯಾದೀತು’, ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ

ನುಡಿಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜವಾಗಿ ತಂದಿರುವ ಹಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಗೌರೀಶ ಕಾಯ್ಣಿಣಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ‘ಕಂಪಿನ ಕರೆ’ ಎಂಬ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ‘ಅಪ್ಪಟ ಜಾನಪದ ಅಪರಂಜಿ’ಯಾಗಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥೈಸಿದ್ದಾರೆ. “ಜನವಾಣಿ ಬೇರು, ಕವಿವಾಣಿ ಹೂ” – ಅಂದರು ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಆದರೆ ಬೇಂದ್ರೆಯವರಲ್ಲಿ ಈ ಬೇರು ಬೇರಲ್ಲ, ಹೂವೂ ಬೇರಲ್ಲ. ನೇರ ಬೇರಿಗೇ ಹೂವು ಅರಳಿವೆ. ಬಾಳದ ಬೇರಿನಂತೆ, ಇಲ್ಲಿ ಜನಪದ ಸತ್ವವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೀರಿಕೊಂಡು ಬೇರಿಗೇ ಪರಿಮಳ ಕೊನರಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟೂ ಕಡಿಮೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.”⁶ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ತರುವ ದೇಸಿ ಶಬ್ದ ಭಂಡಾರವನ್ನು ಇಷ್ಟೇ ಎಂದೂ ಗುರ್ತಿಸಲಾಗದು. ಏಕೆಂದರೆ ಇಡೀ ಕಾವ್ಯದ ಶರೀರವೇ ದೇಸಿಯಲ್ಲಿ ಮೈತಾಳಿದೆ. ಇವರು ತೊಟ್ಟ ಭಾಷೆ, ಕಟ್ಟಿದ ಪ್ರತಿಮಾವೇಶ, ಕವನಗಳ ಭಾವದ ನಿಬಿಡತೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸತ್ವಪೂರ್ಣ ಶಕ್ತಿಯ ದರ್ಶನಗಳು ಎನ್ನಬಹುದು.

ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳ ಭಾವದ ತೀರ್ವತೆ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯಶೈಲಿಯ ಗಮ್ಯತೆಗೆ ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ‘ಗುರುದೇವ’ ಕವನದಲ್ಲಿ “ಹಾಡಿ ಹಣ್ಣಾದಿ ನೀ, ಸವೆದು ಸಣ್ಣಾದಿ ನೀ, ಜಗದ ಕಣ್ಣಾದಿ ನೀ ಗುರುದೇವಾ” ಇಲ್ಲಿ ರವೀಂದ್ರ ನಾಥ ಟಾಕೂರರನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿರುವ ಬಗೆಯು ಶುದ್ಧ ದೇಸಿಯ ಕೈಪಿಡಿಯಾಗಿ ಅರಿಸಬಹುದು. ‘ನನ್ನ ಕೈಯ ಹಿಡಿದಾಕಿ’ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ “ಬಡತನ ಒಡತನ ಕಡೆತನಕುಳಿದಾವೇನ, ಎದೆ ಹಿಗ್ಗು ಕೊನೆ ಮಟ್ಟ?, ಬಾಳಿನ ಕಡಲಾಗ ಅದನ ಮುಳುಗಿಸಬ್ಯಾಡ, ಕಡಗೋಲ ಹಿಡಿ ಹುಟ್ಟಿ” ಈ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾಗಿ ಜನರಾಡುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಭಂದಿಸಿದ ದುಡಿಮೆಯೊಂದಿಗೆ ನೀಡಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ‘ಮುಗಿಲ ಮಲ್ಲಿಗೆ’ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಾಗಿದ್ದೇನೋ, ಯಾವದೋ ಜನ್ಮದೊಳಗ ನಾನು, ಕಲ್ಲೆದಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ್ದೇ ದುಃಖಾ, ಪಕ್ಕಾ ಐತಿ ಆ ಲೆಕ್ಕಾ, ಎಷ್ಟು ತೊಳೆದರೂ ಹೋಗವಲ್ಲದು ಅದರಾ ಸಿಕ್ಕಾ” ಹೀಗೆ ಕವಿತೆಯು ಬದುಕಿನ ದುಃಖದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ನೋವಾಗಿ ತರುವಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಪ್ರಯೋಗವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಭಾವದ ಸ್ಪಂದನೆಗೆ ಬೆಲೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವಲಹರಿ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ “ಚಿಟ್ಟುಗುಬ್ಬಿ ಚಿಂವು ಚಿಂವು, ಅದೇ ಬೆಳಗು ಅದೇ ಗಾಳಿ, ಕೂಗುವದೂ ಅದೇ ಕೋಳಿ, ಆದರೂ ನವ ಮುದವ ತಾಳಿ, ... ಹಿಟ್ಟರನೂ ಸತ್ತರೇನು, ಪೋಲ್ಯಾಂಡು ಅತ್ತರೇನು, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನಿತ್ತರೇನು, ಯಾವ ದೇಶಕೆ, ವಿಜಯ ಘೋಷಕೆ?, ಚಿಟ್ಟುಗುಬ್ಬಿ ಚಿಂವು ಚಿಂವು” ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಹಜತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಜನರ ನಿತ್ಯ ನರಕಗಳು ಅಡ್ಡಿ ಬರುವು, ಆನಂದವು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಒಂದೇ ಅದು ನಿಸರ್ಗ ಕ್ರಿಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ದೇಸಿಯ ನುಡಿಯಿಂದಲೇ ತಿಳಿಸುವ ಬೇಂದ್ರೆಯು ಜನಕವಿಯಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತರು.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಕಾವ್ಯಾಧ್ಯಯನದ ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಥ ಅಧ್ಯಯನಕಾರರಲ್ಲಿ ಶಂಕರ ಮೊಕಾಶಿ ಪುನೇಕರ ಅವರು ಮುಖ್ಯವಾದವರು. ಕೆಲವು ಅಧ್ಯಯನಕಾರರು ಬೇಂದ್ರೆ ಜನಪದ ಕವಿ, ದೇಸಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೂರ್ಣ ಕಾವ್ಯ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಬೀಸು ಹೇಳಿಕೆಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದಾರೆ. “ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಬರೆದದ್ದು ದೇಸಿಯೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲ, ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಪ್ರೇಮಿಯು ಜನತೆಗೆ ಇಂದು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ‘ಅಪರಂಪಾರದ ಪಾರಾವಾರವು ಕೂಡ ಎದೆಯ ತೆರೆತೆರೆಗೂಡಹಾರುವುದು, ಬಾ ಹಾಕೂ ರಿಂಗಣಾಗನದಂಗಣದಾಗ, ನನ್ನ ಕಾಲಾಗ,’ ‘ಲಹರಿಗೂ ತರಲ, ಸುಳಿಯಲರಿಗೂ ವಿರಲ, ಸವಿಯರಲಿಗೂ ಚಂಚಲನು ಇರುವನಂತೆ,’ ‘ಲಯದ ಬಸಿರ ಬಯಲಲ್ಲಿ ದೇವಭವ ಬೀಜ ಬಿತ್ತಿದಾಕೆ,’ ‘ಗಾಳಿಯೊಡನೆ ತಿಳಿಯಾಡವಾಡುತದರ ನೋಟಾ, ದಿಕ್ಟಗಳ ಹಾಯುತ್ತಿತ್ತು.’ ‘ಶಿಖೀ, ಶಿಖೀ, ಸಹಸ್ರನಖೀ,’ ‘ಮಾಮರನ ಚಿಗುರನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಡು ಕಣ್ಣಚ್ಚುಕುಕಿಲುತಿಹ ತರುಣ ಪಿಕನಂತೆ’ ಇಂಥ ಸಾಲುಗಳೂ ಬೇಂದ್ರೆಯವರಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಇವೆಯೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಪ್ರಚಾರವಾಗದ ಹೊರೆತು, ಹಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಕಾವ್ಯ ರಸಿಕರಿಗೆ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಾವ್ಯ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾಗದು”⁷ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬರೀ ದೇಸಿ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆದರೆನ್ನುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ದೇಸಿಯ ಸೊಗಡಿನಂತೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡರೆಂಬುದು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರನ್ನು ದೇಶಿ ಕವಿಯೆಲ್ಲವೆಂದು ಚರ್ಚಿಸುವ ಒಂದು ಲೇಖನವಿದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿದರೂ ಅಂತಹ ಅಂಶಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಸವಾರಿಮಾಡುವ ವಿಮರ್ಶೆಗಳೂ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ ಎನಿಸುತ್ತವೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಒಬ್ಬ ಕವಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾವ್ಯದ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ತನ್ನ ಬೇರುಗಳಿಂದ ಮೂಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪ, ದೊಡ್ಡರಂಗೇಗೌಡ, ಸಿ.ಪಿ.ಕೆ., ಕಾಳೇಗೌಡ ನಾಗವಾರ ಹಾಗೂ ಸುಮತೀಂದ್ರ ನಾಡಿಗ, ಚಂಪಾ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ನೆಲೆಗಳು ಭಿನ್ನವಾದವು ಹಾಗೂ ಇದುವರೆಗೂ ಸಾವಿರಾರು ಅಧ್ಯಯನಕಾರರು ಗಮನಿಸಿದ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಕಂಡವರು. ಆದರೆ ಮೊಗ್ಗಿ ಗಣೇಶ ಅವರು ‘ಬೇಂದ್ರೆ ಕುವೆಂಪು ಕಾವ್ಯದ ನೆಲೆಗಳು’ ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ “ಬೇಂದ್ರೆಯ ಕಾವ್ಯ ದೇಶೀಯ ಕವಚದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವೈದಿಕಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ದೇಶಿಯ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಹಾರದ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಧ್ವನಿಸುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಣ್ಣಿನ ಸಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಸೃಜನಶೀಲತೆಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಬೇಂದ್ರೆಯೇ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಮೋಸ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.”⁸ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ ನನಗೆ ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯು ಮೊಗ್ಗಿ ಗಣೇಶ

ಅವರಿಂದ ಬಂದಿತು. ಹಾಗಾದರೆ ಬೇಂದ್ರೆ ಕೆಲವು ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳ ಮೂಲಕ ಇಲ್ಲವೇ ಒಬ್ಬ ಕವಿಯನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕವಿಗೆ ಹೋಲಿಸಲು ತಂದುಕೊಂಡ ರೂಪಕವಾಗಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಲೇಖನವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರಿಗೆ ಈ ಸೋಂಕುಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಬಡತನ ಅನುಭವಿಸಿದ ಅನುಭವ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅದು ದೇಸೀಯ ಬೇರುಗಳ ಸತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿತ್ಯಯೆರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು, ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಅಥವಾ ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ದೂರ ನಿಂತು ಎಂದಿಗೂ ಗಮನಿಸಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸರಾಗವಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಗೊಳಿಸುವ ಅಥವಾ ಹುದುಗಿಸುವ ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಅನುಸರಿಸಿರಲಾರರು. ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಟೀಕಿಸಲು, ಒಂದೇ ವಲಯದಲ್ಲಿ ವಾದಿಸಲು ಕಾರಣಗಳು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಸಿಗಲಾರವು.

ರಾಜೇಂದ್ರ ಚೆನ್ನಿ ಅವರು ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬಿಡಿಸಿದ್ದಾರೆ “ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲವಿರುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ತೋರುವ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವೈದಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಛಾಯೆಯನ್ನು ಅವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮಿಸುವುದು ಅನವಶ್ಯಕ. ಅವರ ಕಾವ್ಯದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಎಳೆ ಅವರಂತೆಯೇ ಜನಾಂಗದ ಸ್ವತಿಗಳಿಗೆ ದುಃಖ ದುಮ್ಮಾನಗಳಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಒಡ್ಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅನಾಮಿಕ ಜಾನಪದ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ. ಜಾನಪದವೆಂದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಟೂರಿಸ್ಟ್ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾತ್ರ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಅಥವಾ ಗೊಡ್ಡು ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ ಪ್ರಬಂಧಗಳಿಗೆ ಆಹಾರವಾಗಿರುವ ಜಾನಪದವಲ್ಲ. ... .. ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯದ ಕಸುವನ್ನು ಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ದೇಸಿ, ನಾಗರೀಕ ಮತ್ತು ಜಾನಪದ ಇವುಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಶೀಲ ತಿಕ್ಕಾಟವನ್ನು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸುವ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡದ ಯಾವುದೇ ಬರಹಗಾರನಲ್ಲಿ ಇದು ಕೇವಲ ಶೈಲಿಯ ವೈವಿಧ್ಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ. ದೇಸಿ ಹಿಡಿದುಕೊಡುವ ಅನುಭವವನ್ನು ಮಾರ್ಗದ ಮುಖಾಂತರ ಬೆಲೆಗಟ್ಟುವುದು. ಅಂದರೆ ಕವನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಶೈಲಿಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ಸ್ಪಂದನೆಯ ವಿವಿಧ ಬಗೆಗಳನ್ನು ಕರ್ಷಣಕ್ಕಿಳಿಸಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹರಹು ಕೊಡಿಸುವುದು. ಇದು ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲಗುಣವಾಗಿದೆ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆಷ್ಟೇ.”⁹ ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ದೇಸಿಯ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಈ ಜಾನಪದ, ವೈದಿಕ ಮೊದಲಾದ ತೊಡಕಿನಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಸರಳವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ದೇಸಿಯ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಗುರ್ತಿಸುತ್ತಾ ಸಾಗುವುದು ಅದೊಂದು ಸಹೃದಯ ಅಧ್ಯಯನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಹಸಿರು ಆರೋಗ್ಯ, ಆನಂದ ನೀಡುತ್ತದೆ ಹೊರೆತು ತೊಡಕಲ್ಲ. ತೊಡಕಾಗಿ ಭ್ರಮಿಸಿದವರು ಬರಡು

ಕನಸನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ದಟ್ಟಹಸಿರಿದೆ, ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಚಿಗುರಿದೆ. ಹಬ್ಬಿದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಸಹಚರ್ಯೆನ್ನು ನಾಟಿಯ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿದೆ. ಹೊಸ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಬೀರಿದೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮೂಲ ಸತ್ವವನ್ನೇ ಸಾರವಾಗಿ ತುಂಬಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ವಾಮನ ಬೇಂದ್ರೆ(ಸಂ)., ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ, 2006., ಗರಿ., ಶ್ರೀಮಾತಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ, ಮುನ್ನುಡಿ
2. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ನಂಗಲಿ., 2002., ತಿಟ್ಟತ್ತಿ ತಿರುಗಿ., ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಧ್ವಂಧ ವಸ್ತು ವಿನ್ಯಾಸ- ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿ., ಸಿ.ವಿ.ಜಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು., ಪುಟಸಂಖ್ಯೆ 72
3. ಬೇಂದ್ರೆ ದ.ರಾ., 1974., ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿರಾಟ್ ಸ್ವರೂಪ., ಸಮಾಜ ಪುಸ್ತಕಾಲಯ ಧಾರವಾಡ., ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 52
4. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಜಿ., 2001,2012., ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ - ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ., ಕಾಮಧೇನು ಪುಸ್ತಕ ಭವನ, ಬೆಂಗಳೂರು ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 34
5. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ನಂಗಲಿ., 2002., ತಿಟ್ಟತ್ತಿ ತಿರುಗಿ., ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯದ ಧ್ವಂಧ ವಸ್ತು ವಿನ್ಯಾಸ- ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿ., ಸಿ.ವಿ.ಜಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು., ಪುಟಸಂಖ್ಯೆ 72-73
6. ಗೌರೀಶ ಕಾಯ್ಕಿಣಿ., 1980., ಕಂಪಿನ ಕರೆ., ಸಮಾಜ ಪುಸ್ತಕಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ, ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 52-53
7. ಚನ್ನಪ್ಪ(ಸಂ) ಶಂಕರ ಮೊಕಾಶಿ ಪುಣೇಕರ., 2007., ಪುಣೇಕರರ ಆಯ್ದ ಲೇಖನಗಳು., ಸಾಹಿತ್ಯನಿಧಿ, ಮೈಸೂರು, ಪುಟಸಂಖ್ಯೆ 40
8. ಮೊಗ್ಗಿ ಗಣೇಶ., 2008., ತಕರಾರು., ಬೇಂದ್ರೆ ಕುವೆಂಪು ಕಾವ್ಯದ ನೆಲೆಗಳು., ಪಲ್ಲವ ಪ್ರಕಾಶನ, ಚೆನ್ನಪಟ್ಟಣ, ಪುಟಸಂಖ್ಯೆ 12
9. ರಾಜೇಂದ್ರ ಚೆನ್ನಿ., 1987., ಅಧ್ಯಯನ., ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯ ಕೆಲವು ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು., ಪರಿಸರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ. ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 15-16

ಹಾಗೂ ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

10. ವಾಮನ ಬೇಂದ್ರೆ (ಸಂ)., 2005.,ಅಂಬಿಕಾತನಯದತ್ತರ ಸಮಗ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಔದುಂಬರ ಗಾಥೆ (ಆರು ಸಂಪುಟಗಳು), ವರಕವಿ ಡಾ|| ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಸಂಶೋಧನಾ ಸಂಸ್ಥೆ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ
11. ಪ್ರಭುಶಂಕರ., 2000., ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಗೀತೆ., ಡಿ.ವಿ.ಕೆ. ಮೂರ್ತಿ, ಪ್ರಕಾಶಕರು, ಮೈಸೂರು
12. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಜಿ., 2000., ಹೂತದ ಹುಣಿಸಿ., ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯವಿಮರ್ಶೆ., ಶ್ರೀರಂಗಪ್ರಕಾಶನ., ಮೈಸೂರು
13. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಜಿ., 2008., ಬರೆಹದಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಬದುಕು., ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ಮಾರಕ ಟ್ರಸ್ಟ್, ಧಾರವಾಡ
14. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ ಜಿ., 2018., ಬೇಂದ್ರೆಕಾವ್ಯ : ಪದ ನಿರುಕ್ತ., ವಂಶಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು

15. ಬಸು ಬೇವಿನಗಿಡದ., 2013., ಬೆಳಕಿನ ಹಕ್ಕಿ ಬೇಂದ್ರೆ ನಿಸರ್ಗ ಕಾವ್ಯ : ಅನುಭೂತಿ ಹಾಗೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ., ಸುಂದರ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ, ಧಾರವಾಡ
16. ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್ ಎಚ್.ಎಸ್., 1992., ಹಾಡೆ ಹಾದಿಯ ತೋರಿತು., ಕನ್ನಡ ಸಂಘ, ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು
17. ಶಿವಾರಡ್ಡಿ ಕೆ.ಸಿ., 2003., ಕನ್ನಡದ ಹಾಡು ಪಾಡು., ಅಧ್ಯಯನ ಮಂಡಲ, ಬೆಂಗಳೂರು
18. ಸುಮತೀಂದ್ರ ನಾಡಿಗ., 1989., ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಾವ್ಯದ ವಿಭಿನ್ನ ನೆಲೆಗಳು; ಸುವಿದ್ಯಾ ಪ್ರಕಾಶನ., ಬೆಂಗಳೂರು
19. ಸಂಗನಾಳ ಮರ ಯು. ಆರ್ (ಸಂ)., 2014., ಕಾವ್ಯ ಲೋಕದ ಗಾರುಡಿಗ., ಗಾಯತ್ರಿ ಎಂಟರ್ ಪ್ರೈಸಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು
20. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ ಜಿ.ಎಸ್., 2014.,ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಕಾವ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸ್ವರೂಪ., ಅಭಿನವ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಹರಿಕಾರ - ರೆ. ವೈಗಲ್

- ಡಾ. ಚೈತಾಲಿ ಕೆ.ಎಸ್.

ಹದಿನೆಂಟು ಮತ್ತು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಯುಗ. ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ಸಮೃದ್ಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ, ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿ, ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಯತ್ನಗಳು ಈ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಮರೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದವು. ಜೊತೆಗೆ ನಾಡಿನಾದ್ಯಂತ ಹರಡಿದ್ದ ಗರತಿಯ ಹಾಡುಗಳು, ಸೋಬಾನೆ ಪದಗಳು, ಲಾವಣಿಗಳು, ದಾಸರಪದಗಳಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ಜನರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲ ವಿಧ್ವಂಸರಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಮೃದ್ಧತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವಂತಾಯಿತು. ಚಂಪೂ, ರಗಳೆ, ಷಟ್ಪದಿಗಳಂತಹ ಛಂದೋರೂಪಗಳಲ್ಲೇ ತೃಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಗದ್ಯರೂಪದ ಬರವಣಿಗೆಯ ಮೂಲಕ ಚಾಲನೆ ದೊರೆಯಿತು. ನಾಟಕ, ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ, ವ್ಯಾಕರಣದಂತಹ ಕೃತಿಗಳು ರಚನೆಗೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯದ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇತರೆ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರಗೊಂಡವು. ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯ ಕೃತಿಗಳೂ ಅನುವಾದದ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುವಂತಾಯಿತು.

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಾದ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಪ್ರೇರಣೆಯಾದುದು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಆಗಮನ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಾಜರು, ಆಡಳಿತ, ಸೇನೆ, ಹಣಕಾಸು ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಂದ ಹಂಚಿಹೋಗಿದ್ದ ಭಾರತವೆಂಬ ದೇಶವನ್ನು ಭೌಗೋಳಿಕವಾಗಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ 'ಸಮಗ್ರಭಾರತ'ದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದು ಇವರ ಮೊದಲ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರವಾಸಿಗರಾಗಿ, ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾಗಿ, ಕ್ರೈಸ್ತಮತ ಪ್ರಚಾರಕರಾಗಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಮಗ್ರತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೇ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಗೆ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನವು ಒಂದು ದೇಶ. ಅವರಿಗೆ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಸೀಮೆಗಳೂ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗಳೂ ಒಂದೇ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗಳ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ವಿವೇಚಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲುಂಟಾದ ಅನೇಕ ಮಹತ್ವದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಿಷನರಿಗಳ ಆಗಮನ. ಈ ಅವಧಿಯನ್ನು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿ ಪುನರುತ್ಥಾನದ ಯುಗವೆಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರದ ಭಾಗವಾಗಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದ ಮಿಷನರಿಗಳು "ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೈಬಲ್, ಅದರ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಮುದ್ರಣ ಸಾಮಗ್ರಿ, ಇವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಸ್ವಮತದ ಪ್ರಚಾರಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಆ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು". ಅವರು ಉನ್ನತಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರು ಮೇಲಾಗಿ ಕುಶಾಗ್ರಮತಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಧರ್ಮ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತಿ ಪಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ತಾವು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು, ಪರಿಣಿತಿ ಪಡೆದ ನಂತರ ಬೈಬಲನ್ನು ಆ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸುವುದು, ಆ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ, ಕೋಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದು, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ರಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಮುಂತಾದ ಕೆಲಸಗಳ ಮೂಲಕ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಈ ಬಗೆಯ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳ ಹಿಂದೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಸ್ವಮತದ ಪ್ರಚಾರದ ಉದ್ದೇಶವೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿದ್ದರೂ ಇದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾದದ್ದಂತೂ ಸತ್ಯ. ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಈ ವಿಧ್ವಂಸರ ಕೊಡುಗೆಯೇನು ಕಡಿಮೆಯಾದುದಲ್ಲ. ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಜೆಸುಯಿಟ್ ಮಿಷನ್, ಲಂಡನ್ ಮಿಷನ್, ವೆಸ್ಲಿಯನ್ ಮಿಷನ್ ಮತ್ತು ಬಾಸೆಲ್ ಮಿಷನ್‌ಗಳಿಂದ ಬಂದ ಮಿಷನರಿಗಳು ಆಗತಾನೇ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದ ಮುದ್ರಣಯಂತ್ರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದರು. ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ ಕೃತಿಗಳು, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕನ್ನಡ ನಿಘಂಟುಗಳು, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಅನುವಾದಿತ ಕೃತಿಗಳು ರಚನೆಯಾದವು. ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಗೆದ್ದಲು ಹತ್ತಿದ್ದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಸ್ಟೀವನ್‌ಸನ್ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಮುದ್ರಾಮಂಜೂಷ, ಸೋಮೇಶ್ವರಶತಕ, ಕಿಟೆಲ್‌ರಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಛಂದೋಂಬುಧಿ ಮತ್ತು ಶಬ್ದಮಣಿದರ್ಪಣ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್-ಕನ್ನಡ ನಿಘಂಟು ಕನ್ನಡ ವಿದ್ವತ್‌ಲೋಕವನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ತಮ್ಮ ವಿದ್ವತ್‌ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಮಿಷನರಿಗಳು ನಾವು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮೂಲ ಪ್ರೇರಕರಾದರು. ಈ ಮಿಷನರಿಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಕೊಡುಗೆಯೆಂದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದು. ಆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಲಭ್ಯವಾದ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ 'ಸಾಹಿತ್ಯಚರಿತ್ರೆ' ಎಂಬ ಹೊಸ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೊಂದನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಇದ್ದುದು ಅಲಿಖಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ನಮ್ಮ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಗೀತೆ,

ಗಾಡೆ, ಒಗಟುಗಳು ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಜನರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಭಾರತ, ಜೈಮಿನಿ ಭಾರತ, ದೇವಿ ಮಹಾತ್ಮೆಗಳಂತಹ ಲಿಖಿತ ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಒಬ್ಬರು ಓದಿ ಒಂದು ಸಮೂಹ ಕೇಳಿ ನಲಿಯುವ ಕ್ರಮವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಜೀವಂತವಾದುದೆಲ್ಲ ವಿಕಾಸಶೀಲ, ವಿಕಾಸಶೀಲವಾದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಚರಿತ್ರೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ನಂಬಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಮಿಷನರಿಗಳಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾದವು. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಿದ ನಂತರ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಮತ ಪ್ರಚಾರದ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಅಧ್ಯಯನ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದು ಇದರ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ. ಈ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಹಳೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಸಂಪಾದನೆ, ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ಆರಂಭಗೊಂಡವು. ಬಿ.ಎಲ್. ರೈಸ್, ಮೊಗ್ಗಿಂಗ್ ಮುಂತಾದವರು ಪಂಪಭಾರತ, ಪಂಪರಾಮಾಯಣ, ಕರ್ನಾಟಕ ಶಬ್ದಾನುಶಾಸನದಂತಹ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಬಿಬ್ಲಿಯಾಧಿಕಾ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಜೈಮಿನಿ ಭಾರತ, ತೊರವೆ ರಾಮಾಯಣ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಭಾರತ, ಬಸವ ಪುರಾಣ ಮುಂತಾದ ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರಕಟಗೊಂಡವು. ಹೀಗೆ ಪಠ್ಯಗಳ ಸಂಕಲನ, ಸಂಪಾದನೆಯ ಮೂಲಕ ಆರಂಭವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯಾಧ್ಯಯನ 'ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ'ಯ ರಚನೆಯ ಮೂಲಕ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೂಪ ಪಡೆಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಬಹುದಾದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಅರಿವೇ ನಮಗಿಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ರಚನೆಗೆ ಆರಂಭಿಕ ಅಡಿಗಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿದವರು ಮಂಗಳೂರಿನ ಬಾಸೆಲ್ ಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರೆವರೆಂಡ್ ಗಾಡ್ ಫ್ರೈಡ್ ವೈಗಲ್ ಎಂಬ ಮಿಷನರಿ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ 'ಅಚಿಟಿಚಿಡಿಡಿ, ರಿಡಿಚಿಚಿಡಿಡಿ ಗ ಟುಣಜಿಡಿಚಿಡಿಡಿ' ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಲೇಖನ ಬರೆದರು. 1846ರಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಈ ಲೇಖನ ಜರ್ಮನಿಯ ಚಿಆಒಲು ಎಂಬ ಓರಿಯಂಟಲ್ ಮ್ಯಾಗಝೀನ್‌ನಲ್ಲಿ 1848 ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿತು. ಇದರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅನುವಾದವನ್ನು ಕರೆನ್ ಸ್ಟಿರರ್ ಎಂಬುವವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಿ.ವಿ. ಮಹೀದಾಸ, ಎಚ್.ಶಶಿಕಲಾ, ಎಸ್.ಎಲ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿಯವರು ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಲೇಖನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮೊದಲ ಸಂಪುಟ 'ಮುಂಬೆಳಗು' ಇದರ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಂಡಿದೆ.

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ 'ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ'ಯ ಸಂಪುಟ ಒಂದನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹಾವನೂರ, ಡಾ. ಕೆ. ಅನಂತರಾಮು, ಡಾ. ಕೆಳದಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಜೋಯಿಸ್ ಮುಂತಾದ ಬಹುತೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವ ಮೊದಲ ಲೇಖನವೆಂದು

ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. "ವೆಯಗ್ಗೆ 1848 ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ 28 ಪುಟಗಳ ಲೇಖನವೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಮೊದಲ ಬರಹ ಎಂಬ ಕೆ. ಅನಂತರಾಮು ಅವರ ಮಾತು ಪರಿಷ್ಕಾರ ಯೋಗ್ಯ. ದೇವಚಂದ್ರನ 'ರಾಜಾವಳಿ ಕಥಾಸಾರ'ದ ನಂತರದ ಎರಡನೆಯ ದಾಖಲೆಯಾಗಿ ಇದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು" ಎಂಬ ಡಾ.ಜಿ.ಬಿ.ಹರೀಶ್‌ರವರ ಮಾತು ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ದೇವಚಂದ್ರನು ತನ್ನ 'ರಾಜಾವಳಿ ಕಥಾಸಾರ'ದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವ ಜೈನ, ವೀರಶೈವ, ವೈದಿಕ, ಶೂದ್ರ, ಇಸ್ಲಾಂ ಮತದ ಕವಿ-ಕೃತಿಗಳ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡಿ ಒಟ್ಟು 176 ಕವಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿರುವ ರಾಜಾವಳಿ ಕಥಾಸಾರದ ಮರು ಅವಲೋಕನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ದೇವಚಂದ್ರ ತನ್ನ ಕೃತಿಯನ್ನು ರಚಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ನೋಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಶ್ರೀವಿಜಯನ 'ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ'ವೇ ಕನ್ನಡದ ಮೊದಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯ ಮಾನದಂಡವನ್ನಾಧರಿಸಿ ನೋಡುವ ಮೊದಲ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ವೈಗಲ್‌ನ ಲೇಖನವನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಈ ಲೇಖನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಜೊತೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಜನರು ವಾಸಿಸುವ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶಗಳು, ಕನ್ನಡವು ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಮಲೆಯಾಳಂ ಮತ್ತು ತುಳು ಮುಂತಾದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿರುವ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧ, ಇವುಗಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಕೊರಗ, ಕೊಡವ, ಮಲೆಕುಡಿಯ, ಗೊಂಡ್ಯಾನಾ ಮುಂತಾದ ಭಾಷಾವರ್ಗಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗಿನ ಜೊತೆಗೆ ಮಲಯಾಳಂ ಮತ್ತು ತುಳುವನ್ನು ಪಂಚದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾನೆ. 'ಎಲ್ಲಿಸ್ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾ ಕುಟುಂಬದ ಅನ್ವೇಷಕನಾದರೆ, ವೈಗಲ್ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ವಿಸ್ತರಣಕಾರ' ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಈತನ ಕುರಿತಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. 'ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಮೂಲದವು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವು' ಎಂಬ ಕೆಲ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ವಿದ್ವಾಂಸರ ವಾದವನ್ನು ಈ ಲೇಖನ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ವರ್ಣಮಾಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನಾಧರಿಸಿದೆ ಹಾಗೂ ಲಿಪಿ ದೇವನಾಗರಿಯ ಮೂಲದ್ದಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಬಹುತೇಕ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದಿದ್ದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ತತ್ಸಮ-ತದ್ಭವ ಈ ಎರಡೂ ವರ್ಗಗಳ ಹೊರಗಿನ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸದೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಅಸಾಧ್ಯ; ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಹೊಸಪದಗಳ ಖಜಾನೆಯಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬಳಸುವ ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗದ ಹಕ್ಕಿದೆ" ಎಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಜೊತೆಗೆ ಲಿಂಗ, ವಚನ, ವಿಭಕ್ತಿಗಳು, ನಾಮಪದ, ಸರ್ವನಾಮ, ವಿಶೇಷಣಗಳು, ಸಂಖ್ಯಾವಾಚಕಗಳು, ಕ್ರಿಯಾಪದ, ಕಾಲಗಳು, ಕೃದಂತಗಳು, ಪ್ರೇರಣಾರ್ಥಕಗಳು, ವಾಕ್ಯರಚನೆ ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಯಿದೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಭಿನ್ನರಾಶಿಯ ಪದ್ಧತಿಯೊಂದು ಕನ್ನಡವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅರೆ - 1/2, ಕಾಲು - 1/4, ಬೇಳೆ - 1/8, ವೀಸ - 1/16, ಅರೆವೀಸ - 1/32, ಕಾಣಿ - 1/64, ಅರೆಕಾಣಿ - 1/128, ಗಿಡ್ಡಾಣಿ - 1/256 - ಮುಂತಾದ ಭಿನ್ನರಾಶಿಗಳಿವೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ತೆಲುಗು-ತಮಿಳುಗಳ ಭಿನ್ನರಾಶಿಗಳ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿದ್ದು, ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಖ್ಯಾ ಪದ್ಧತಿಯ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವನ್ನರಿಯಲು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತ್ತು ಆಳವಾದ ಅಧ್ಯಯನದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು, ಕನ್ನಡದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ವಾಕ್ಯರಚನಾ ಕ್ರಮವನ್ನು, ಜೋಡಿಸಿದವಳನ್ನು ನಿದರ್ಶನಗಳ ಮೂಲಕ ಖಚಿತವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ಕೈಗೊಂಡ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾ, ತನ್ನ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಸಾರುವ ಈ ಲೇಖನ ಕನ್ನಡ ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಮುಖ ಲೇಖನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಲೇಖನದ ನಂತರದ ಭಾಗ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಕರಾರುವಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಷ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಾಗಿ ಇದನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿನಮ್ರತೆಯಿದೆ. ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿಘಂಟು, ಛಂದಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಶಬ್ದಮಣಿದರ್ಪಣ, ಶಬ್ದಮಂಜರಿ ಮತ್ತು ಛಂದೋಂಬುಧಿಗಳನ್ನು ಮೊದಲ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿ ಇವುಗಳ ಕಾಲವನ್ನು ಸುಮಾರು 600-700 ಎಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹದಿನಾಲ್ಕನೇ ಶತಮಾನದ ನಂತರದ ಕೃತಿಗಳಾಗಿ ನಾರಣನ ಮಹಾಭಾರತ, ನರಸಪ್ಪನ ರಾಮಾಯಣ, ನಿತ್ಯಾತ್ಮನ ಭಾಗವತ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಯ ಜೈಮಿನಿ ಭಾರತವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. “ಈ ನಾಲ್ಕು ಕೃತಿಗಳು ಭಾರತೀಯ ಪೌರಾಣಿಕ ಆಖ್ಯಾಯಿಕೆಗಳ ವಿಶ್ವಕೋಶದಂತಿದೆ.” ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ಯುರೋಪಿನನ್ನರಿಗೆ ಶ್ರಮದಾಯಕವಾದರೂ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅವರ ಅಭಿರುಚಿಯ ಕಾರ್ಯಚಾತುರ್ಯವೇ ಕೃತಿಯ ಆಕರ್ಷಣೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ದಿನನಿತ್ಯ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಗೆ ಸಮೀಪವಾದುದೆಂದು ಸೊಬಗಿನ ಸೋನೆ, ಕನಕದಾಸರ ಬಿರುಮಳೆ, ಗಯಚರಿತ್ರೆ, ಬಸವಪುರಾಣ, ರಾಘವಾಂಕನ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು, ಸ್ತುತಿಗೀತೆಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುವ ಕನಕದಾಸರ ಭಕ್ತಿಸಾರ, ಅನುಭವಾಮೃತ, ಸರ್ವಜ್ಞನ ಪದಗಳನ್ನು, ದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ದಾಸರ ರಚನೆಗಳನ್ನು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಫಜಲ್‌ಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸುತ್ತಾ ಪುರಂದರದಾಸರ ಸಾಲುಗಳ ಉಲ್ಲೇಖ

ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಗದ್ಯ ಕೃತಿಗಳಾಗಿ ಶೃಂಗೇರಿ ಶಂಕರ ಮಠದ ಇತಿಹಾಸ, ಮೈಸೂರಿನ ಅರಸರ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಕೃತಿಗಳ ಮಾಹಿತಿಯಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಅನುವಾದಿಸಲಾದ ನೀತಿಕಥೆಗಳ ಸಂಕಲದಲ್ಲಿ ‘ಪಂಚತಂತ್ರ’ದ ಮಾಹಿತಿಯಿದೆ. ಯಾದವನ ‘ನೀಲವತಿ’ ಕಾದಂಬರಿಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ. ಸಮಕಾಲೀನ ರಚನೆಗಳ ಪರಿಚಯವೂ ಇದೆ.

ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಬಹುತೇಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿರುವ ಯಕ್ಷಗಾನ ಪ್ರಸಂಗದ ಕುರಿತಾದ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮೌಲ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಿರುವುದನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ‘ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ’ವೆಂದು ಕರೆದು ಕಾವ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದಿದ್ದಾರೆ. “ಇವುಗಳನ್ನು ಮಹಿಳೆಯರೇ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಗಂಡಸರು ಈ ರಚನೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂಬ ಅವರ ಮಾತು ನಮ್ಮನ್ನು ವಿವೇಚನೆಗೆ ಹಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಇಡೀ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣದ ವಿವರಣೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ದೊರೆತಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳು ಒಂದೆಡೆ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಅದರ ಅಭ್ಯಾಸ ಪೂರ್ಣವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸಮರ್ಥನೆ ನೀಡಿಲಾಗಿದೆ. ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುವುದು ‘ಧರ್ಮ’ದ, ಧಾರ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಗೈರುಹಾಜರಿ. “ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಉಗಮವೇ ರಿಲಿಜಿಯಸ್ ಆದುದು. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಧರ್ಮ ಹರಡಿದಂತೆಲ್ಲ ‘ರಿಲಿಜಿಯಸ್’ ಮತ್ತು ‘ಚರಿತ್ರೆ’ಗಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಹುಡುಕಾಟ ನಡೆಯಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಚರಿತ್ರೆಯ ಹಾಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಪೂರಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯ ಉಗಮ, ಅದರ ವಿಕಾಸ ರಿಲಿಜಿಯನ್ನಿನ ವಿಕಾಸದೊಂದಿಗೆ ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ.” ಎಂಬ ಮಾಧವ ಪೆರಾಜಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಈ ಲೇಖನದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಲಾಗದು. ಕಾರಣ ಇಡೀ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಧರ್ಮವನ್ನಾಗಲೀ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿರುವುದಾಗಲೀ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. “ಇದರಲ್ಲಿ ಜೈನ, ವೀರಶೈವ, ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯ, ಯಕ್ಷಗಾನಗಳ ಪರಿಚಯವಿದೆ”, “ಜೈನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಲಿಂಗಾಯತ ಸಾಹಿತ್ಯ, ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯ, ಯಕ್ಷಗಾನಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ” - ಇವು ಈ ಲೇಖನದ ಕುರಿತು ವಿದ್ವಾಂಸರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಾಗಿದ್ದು ಇದೇ ಮಾತನ್ನು ಡಾ. ಕೆಳದಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ ಜೋಯಿಸರು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹಾವನೂರರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಲೇಖನದ ಭಾಗದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಅಧಿಕೃತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ವೀರಶೈವ ಅಥವಾ ಲಿಂಗಾಯತ ಎಂಬ ಪದಗಳ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ. ಶಬ್ದಮಣಿದರ್ಪಣದ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆಯಾದರೂ ‘ಜೈನ’ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂಬ

ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತಾದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅಧಿಪತ್ಯ, ಅವರ ವಲಸೆ, ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲಾಗಿರುವ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಚರ್ಚೆಯಿದೆಯೇ ವಿನಹ ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮವನ್ನಾಧರಿಸಿದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಲೇಖನ ಜರ್ಮನ್ ವಿದ್ವಾಂಸನಿಂದ ರಚಿತಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇತರ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಬರವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವಂತೆ ಭಾರತದಂತಹ ವಸಾಹತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯೊಂದರ ಕುರಿತಾದ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳಾಗಲೀ, ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದ ಮನೋಭಾವವಾಗಲೀ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಲೇಖನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ “ಕನ್ನಡಿಗರು ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಅತಿ ವಿರಳವಾಗಿ ಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರಾದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವಹೇಳನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನರಿತರೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ-ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಸಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಈ ಪ್ರಬಂಧ ಮೂಡಿಸಿದರೆ ಈ ಲೇಖಕನ ಶ್ರಮ ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲ” ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಸತ್ವವನ್ನರಿಯುವ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಒಬ್ಬ ವಿಜ್ಞಾನಿಯ, ಸಂಶೋಧಕನ ಸೆಕ್ಯೂಲರ್ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು, ದೇಶ-ಭಾಷೆಯ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿದ ಆತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡಿದ ಮೊದಲ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಲೇಖನವಿದು. ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಮಾತ್ರವಾಗಿರದೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿಯೂ ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಜೆ.ಎಫ್.ಕಿಟಿಲ್‌ರವರ ‘ಂಟಿ ಇಚಿಥಿ ರಟಿ ಛಿಚಿಟಿಚಿಡಿಚಿಜಿ ಋಣಜಡಿಚಿಣಣಡಿಜಿ’ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಧಿಕೃತವೆನಿಸುವ ಲೇಖನ ರಚನೆಗೊಂಡದ್ದು ಈ ಲೇಖನ ಪ್ರಕಟವಾದ ಸರಿಸುಮಾರು 3 ದಶಕಗಳ ನಂತರ 1875ರಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಈ ಲೇಖನದ ಮಹತ್ವ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನೆಯ ಇತಿಹಾಸ

— ಡಾ. ಟಿ.ಎಲ್. ಜಗದೀಶ

ಶಾಸನಗಳು ರಾಜರ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದ ಆದೇಶಗಳು. ಅವರ ಆಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಆಜ್ಞೆ ಇವುಗಳು ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅಧಿಕೃತ ಆಧಾರಗಳೆನಿಸಿವೆ. ಶಾಸನಗಳು ಘಟಿಸಿದ ಘಟನೆಗಳ ದಾಖಲೆಯೆನಿಸಿ ತಲ ತಲಾಂತರದವರೆವಿಗೂ ಅವುಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಇರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಶಾಸನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ರಚನೆಯಾದರೂ ಆಯಾ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದ ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ಹಾಗೂ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಪಂಡಿತರು ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ತೊಡಗಿದರು. ಆ ಮೂಲಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಸನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ನಾಡು ನುಡಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಕಟಿತ ಹಾಗೂ ಅಪ್ರಕಟಿತ 25000 ಶಾಸನಗಳು ಇವರ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೆನಿಸಿದವು. ಇವುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿದ್ದ ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ಹಾಗೂ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಪಂಡಿತರ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರವಾದುದು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದ ಅಭ್ಯಸಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಅರ್ಥೈಸಿದರು. ಈ ಮೂಲಕ ಸುಮಾರು ಗತಕಾಲದ ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅರಿತ ಇವರ ಸಾಧನೆ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯವೆನಿಸಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ಅಧ್ಯಯನದ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಅರಿತ ಡಾ.ಪಿ.ಬಿ.ದೇಸಾಯಿಯವರು “ಶಾಸನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಈ ಅಧ್ಯಯನದ ಕಾಲವನ್ನು ತಿಳಿವಿನ ಯುಗ, ಕತ್ತಲೆಯ ಯುಗ, ಸಂಶೋಧನೆಯುಗಳೆಂದು ಮೂರು ಯುಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿರುವುದು ಶಾಸನಗಳ ಅಧ್ಯಯನದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ತಿಳಿವಿನಯುಗದಲ್ಲಿ ‘ಪ್ರಾಚೀನ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಓದಿ ಆ ಶಾಸನದ ಅರ್ಥವಿವರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಮರ್ಥರಾದ

ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬದುಕಿದ್ದ ಕಾಲಾವಧಿಯನ್ನು ಅವರು ತಿಳಿವಿನಯುಗ್' ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಎರಡನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿದ್ಯಾವಂತರಲ್ಲಿಯೇ ಅರಿವು ಇಲ್ಲದಿರುವ ಕಾಲವನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯ ಯುಗ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಭಾರತದೇಶಕ್ಕೆ ಭೇಟಿಯಿತ್ತ ಬ್ರಿಟಿಷರಾದಿಯಾಗಿ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಪುಳಕಿತರಾದರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಧ್ಯಯನಶೀಲರಾದರು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳ ಅಧ್ಯಯನವು ಆರಂಭಗೊಂಡಿತೆನ್ನಬಹುದು.

ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕುತೂಹಲಕ್ಕೆ ಮಾರುಹೋದ ಸ್ಥಳೀಯರು ಅಂದರೆ ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ಹಾಗೂ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಶಾಸನಗಳ ಹುಡುಕಾಟಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು. ಆ ಮುಖೇನ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಓದುವುದು, ಅರ್ಥೈಸುವುದು, ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲವನ್ನೇ ಸಂಶೋಧನೆಯುಗವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ಈ ಯುಗವು ಅಲ್ಪ ಅವಧಿಯದಾಗಿರದೆ ಬಹಳ ದೀರ್ಘವೆನಿಸಿದ ಸುಮಾರು 175 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತೆನ್ನುವುದು ಇತಿಹಾಸ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಸುದೀರ್ಘ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಶಾಸನ ಅಧ್ಯಯನದ ಕಾಲಘಟ್ಟವನ್ನು ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಅವರು ಮೂರು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಮೊದಲ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಮೆಕೆಂಝಿಯು ಮೈಸೂರು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಪರಿವೀಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ನೇಮಕವಾಗಿ ಬಂದರು. ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಭೌಗೋಳಿಕವಾದ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನವಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಗರಿಗೆದರಲಾರಂಭಿಸಿದುವು. ಇದರಿಂದ ವಿಸ್ಮಿತರಾದ ಮೆಕೆಂಝಿಯು ಈ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದ ವೈವಿಧ್ಯ ಮಯವಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿದರು. ಅಂತಹ ದಾಖಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳು ಈತನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಅದನ್ನು ಮೆಕೆಂಝಿಯು ದಾಖಲಿಸಿರುವ ಕ್ರಮವೆಂದರೆ “ ಹಿಂದುಗಳ ಭೂವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುವ ಶಾಸನಗಳು ಮತ್ತು ತಾಮ್ರಪಟಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಉಪಯೋಗವಿರುವ ಸುಮಾರು 3000ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕ್ರಿ.ಶ 1800ರಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆವಿಗೂ ಇಂತಹ ಶಾಸನಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಯಾರೂ ಗಮನಹರಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಾಚೀನ ಅಮೂಲ್ಯ ವಸ್ತುಗಳಾದ ವೀರಗಲ್ಲು ಮತ್ತು ಮಾಸ್ತಿಕಲ್ಲುಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದ್ದ ಪ್ರಾಚೀನ ಜನರ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಇವು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.²

ಅಂದರೆ ಶಾಸನಗಳು ರಾಜರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಮುಖ ದಾಖಲೆಗಳೆನಿಸಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದು ಎಂಬ ಅಂಶ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂತು. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅನಾವರಣವಾಯಿತು. ಇದುವರೆವಿಗೂ ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿ.ಪೂ.3ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಮೌರ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಾಧಿಪತಿ ದೇವನಾಂಪ್ರಿಯ ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿ ಅಶೋಕನ ಶಾಸನಗಳು ಕರ್ನಾಟಕದಾದ್ಯಂತ ದೊರೆತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯವು ಕ್ರಿ.ಶ.1791ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೆನ್ನಬಹುದು. ಕರ್ನಾಟಕ ಮೆಕೆಂಝಿಯವರಿಗೆ ಶಾಸನಗಳ ಬಗೆಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಬರುವ ಮುನ್ನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ವಾತಾವರಣ ಸಿದ್ಧಗೊಂಡಿತ್ತು. ಸರ್ ವಿಲಿಯಂಜೋನ್ಸರು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಹಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ್ದರು. ಜೋನ್ಸ್ ಅವರು ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿತಚಿಂತಕರೆನಿಸಿ ಭಾರತದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಕ್ರಿ.ಶ.1984ರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ‘ಏಷ್ಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ ಆಫ್ ಬೆಂಗಾಲ್’ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವತಿಯಿಂದ ಕ್ರಿ.ಶ.1789ರಲ್ಲಿ ‘ಏಷ್ಯಾಟಿಕ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಸೊಸೈಟಿ’ ಎಂಬ ನಿಯತಕಾಲಿಕವೊಂದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ನಿಯತಕಾಲಿಕದ ಒಂದನೇ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ 1791ರ ವೇಳೆಗೆ ವಿಜಯನಗರದ ಅರಸರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಶಾಸನವನ್ನು ‘ಎ ರಾಯಲ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಆಫ್ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಇನ್ ಕರ್ನಾಟಕ’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಲೇಖನವನ್ನು (A Royal Grant of Land in Carnataka) ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಅನುವಾದ ಹಾಗೂ ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಇದು ಕಂಚಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತೆನ್ನಲಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಮೊದಲ ತಾಮ್ರಪಟ ಶಾಸನವೆನಿಸಿತ್ತು. ಇದು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಕಂಚಿಯ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ದತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಿವರವನ್ನು ಶಾಸನ ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು.

ಈ ಶಾಸನದ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡರ್ ಮ್ಯೂಕ್ವಿಯೋಲ್ ಅವರು ಸರ್ ವಿಲಿಯಂಜೋನ್ಸ್ ಅವರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಎಂಬ ಅಂಶ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು. ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಡಾ ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿಯವರು ಇದನ್ನೇ ‘ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರಕಟಿತ ಪ್ರಥಮ ಶಾಸನ’ವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ.³ ಹೀಗೆ ವಿಲಿಯಂಜೋನ್ಸ್ ಪ್ರೇರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಆರಂಭಗೊಂಡ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯವು ಕರ್ನಾಟಕ ಮೆಕೆಂಝಿಯವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಜರುಗಿತೆನ್ನಬಹುದು. ಕರ್ನಾಟಕ ಮೆಕೆಂಝಿಯವರಾದರೂ ಟಿಪ್ಪುವಿನ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಪ್ರದೇಶದ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪರಿವೀಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಇವರಿಗೆ ಶಾಸನ ಮತ್ತು ಶಿಲ್ಪಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ

ಇತ್ತು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಶಾಸನಗಳು ಮತ್ತು ಹಳೆಯಗ್ರಂಥ ಸಂಪಾದನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಲೋಕೋತ್ತರ ಸಂಗ್ರಹ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೆಕೆಂಝಿಗೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ನೆರವು ನೀಡಿದವರೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯ ಪಂಡಿತ ಕೆವಲ್ಲಿ ಬೋರಯ್ಯ. ಈತನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಹುಭಾಷಾ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ತೀಕ್ಷ್ಣಮತಿ ಹಾಗೂ ಆಶುಕವಿಯಾಗಿದ್ದ ಇವನ ನೆರವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೆಕೆಂಝಿಯು ಇಂತಹ ಶ್ಲಾಘನೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈತನ ಕಾರ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿಯ (ಮೆಕೆಂಝಿಯ) ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಯಿತು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮೆಕೆಂಝಿಯು ಕೆವಲ್ಲಿ ಬೋರಯ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಇದಕ್ಕೆ ಇಂಬು ನೀಡುತ್ತದೆ. '(When he deciphered the Halakannada Characters, inscribed on the tablet found at Dodare, which is now deposited in the Museum of the Asiatic Society, his master was highly gratified and put his name on it) ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನವನ್ನು ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಓದಿದ ಕೀರ್ತಿ ಕೆವಲ್ಲಿ ಬೋರಯ್ಯನಿಗೆ ಸಲ್ಲುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.4

ಈತನ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದಾದರೆ 1807ರ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ರಿಸರ್ಚಿಸ್ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಶ್ರವಣಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬುಕ್ಕರಾಯನ ಧರ್ಮಶಾಸನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಇದೇ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಸಂಪಾದಿತ ಪ್ರಕಟಿತ ಶಾಸನವೆಂಬ ಕೀರ್ತಿಗೆ ಭಾಜನವಾಯಿತು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ಅಂಶವೊಂದು ಈ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಇಂಬು ನೀಡುತ್ತದೆ. 'ಮೆಕೆಂಝಿಯು ಎಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾದ ಬುಕ್ಕರಾಯನ ಶಾಸನವನ್ನು ಕುರಿತು' Ancient Sculpture and Insription at Sravana goody near madarasee(Character un known) ಎಂದು ಶಾಸನದ ಚಿತ್ರದ ಕೆಳಗೆ ಬರೆದು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಈ ಶಾಸನವನ್ನು ಪಂಡಿತನಾದ ಕೆವಲ್ಲಿ ಬೋರಯ್ಯನು ಓದಲು ಸಮರ್ಥನಿದ್ದನು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ ಆಧಾರ ಈ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ ದೊರಕುತ್ತದೆ. Information collected from Swamy at mudgere and translated for Mackenzie by cavelly Boria, Brahman ಎಂಬ ಒಕ್ಕಣೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಈ ಮಾತು ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಶಾಸನದ ಮಹತ್ವವೆಂದರೆ ಬುಕ್ಕರಾಯನು ತನ್ನ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಜೈನರು ಮತ್ತು ವೈಷ್ಣವರ ನಡುವಿನ ವಿವಾದವನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ವಿವರವು ಪ್ರಸ್ತುತ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಶಾಸನವು 1807ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಕನ್ನಡಭಾಷೆಯ ಸಂಪಾದಿತ ಪ್ರಥಮ ಶಾಸನವೆಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗೆ ಹೆಸರಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಇದೇ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಕೋಲ್ ಬುಕ್ ಎಂಬುವವನು ಶಾಸನದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ಉಲ್ಲೇಖ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಮಾತು ಗಮನಾರ್ಹವೆನಿಸುತ್ತದೆ. "In the Scarcity of ancient

history of the Hindu srace importance is Jartly attached to all genuine monuments and especially inscriptions on stone and metal which are occasionally discovered through various accidents' ಎಂದು ವಿವರಿಸಿ ಮೆಕೆಂಝಿಯು ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಾಮ್ರಶಾಸನಗಳು ವಿಜಯನಗರದ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.5

ಈ ನಡುವೆ ಕ್ರಿ.ಶ.1821ರಲ್ಲಿ ಆಗಮಿಸಿದ ಸರ್. ಜಾನ್ ಮಾಲ್‌ಕಮ್ ಎಂಬುವವರು ಭಾರತದ ಪ್ರಾಚೀನ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸನ ಸಂಪತ್ತು ಮಹತ್ವವಾದುದೆಂದು ಮೌಂಟ್ ಸ್ವಯರ್ಟ್ ಎಲ್ವಿನ್‌ಸ್ಟನ್ ಅವರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಪತ್ರದ ಔಚಿತ್ಯವನ್ನರಿತ ಎಲ್ವಿನ್‌ಸ್ಟನ್ ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುವ ಮುಖೇನ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಗ್ರಹದ ಪರಿಚಯಾತ್ಮಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪತ್ರದ ಫಲಶ್ರುತಿಯೆಂಬಂತೆ 'ಬೆಂಜಿ' ಎಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಧಾಣದಿಂದ ಕೆಲವು ತಾಮ್ರಪಟಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ವೇಳೆಗೆ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಿಂದಲೂ 14 ಶಾಸನಗಳ ಪ್ರತಿಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾದ ಶಾಸನಗಳ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ವಿನ್‌ಸ್ಟನ್‌ರು ಮುಂಬೈ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದ ಹೆನ್ರಿವೆಥನ್ ಅವರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಹೆನ್ರಿವೆಥನ್ ಅವರು 12 ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸಾರಾಂಶ ಸಹಿತವಾದ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಲೇಖನವೊಂದನ್ನು ಕ್ರಿ.ಶ.1835 ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಪ್ರೊ.ವಿಲ್ಸನ್ ಎಂಬುವವನು ಇವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುರಿತು ಟಿಪ್ಪಣಿ ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು 'Journal of the Royal Asiatic Society' ಯಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾದ ಎರಡು. ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಐದನೇ ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ಪಾಠ ಸಹಿತ ಭಾಷಾಂತರಗಳನ್ನು ವೆಥೆನ್ ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.6

ಕ್ರಿ.ಶ.1837ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಆರನೇ ಸಂಪುಟವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟಬೋರಯ್ಯನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಒಂದು ಶಾಸನದ ನಕಲು ಮತ್ತು ಸಾರಾಂಶಸಹಿತ ವಿವರಗಳನ್ನು ಜೇಮ್ಸ್ ಪ್ರಿನ್ಸೆಪ್ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆಗೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮಹತ್ತರ ಕಾಣಿಕೆ ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕ್ರಿ.ಶ.1817ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಲ್ ಮೆಕೆಂಝಿಯವರು ಮಾಡಿದ ಸಾರ್ಥಕಸೇವೆ ಗಮನಾರ್ಹವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸುಮಾರು 300 ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಕ್ರಿ.ಶ.1821ರ ವೇಳೆಗೆ ಅವರು ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಲಾದ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 6000ಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಶೇ 98ರಷ್ಟು ಶಾಸನಗಳು ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಶಾಸನಗಳು ಎಂಬುದು ಉಲ್ಲೇಖೀಯವಾದುದು. ಈ ಅಲ್ಪ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗೆ ಕರ್ನಲ್ ಮೆಕೆಂರಿಯು ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಕೆವೆಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟಬೋರಯ್ಯ, ಬ್ರೌನ್, ಕೋಲ್ ಬ್ರುಕ್, ಹೆನ್ರಿ ವೆಥನ್, ವಿಲ್ಸನ್ ಅವರು ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ತೋರಿದ ಆಸಕ್ತಿ ಅನುಕರಣೀಯ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಚುರ ಪಡಿಸಿದ ರಾಯಲ್ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಸೊಸೈಟಿ ಹಾಗೂ ರಾಯಲ್ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಪಾತ್ರ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದಾಗಿದೆ.

ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಘಟ್ಟವೆಂದರೆ ಅದು ಸರ್.ವಾಲ್ಟರ್ ಇಲಿಯಟ್ ಯುಗ. ಇವನ ಕಾಲಘಟ್ಟ ಕ್ರಿ.ಶ.1837-1870ರವರೆಗೆ. ಇಲಿಯಟ್‌ನು ಮದ್ರಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಈತನು ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಇವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುವ ಕ್ರಮ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಅದು ಮುಂಬೈ ಕರ್ನಾಟಕ, ನಿಜಾಂ ಕರ್ನಾಟಕದ ಪಶ್ಚಿಮ ಭಾಗ ಹಾಗೂ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರು ಪ್ರದೇಶದ ಉತ್ತರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಈತನು ಸಂಪಾದಿಸಲಾದ ಒಟ್ಟು ಶಾಸನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 1300 ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ. ಈ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವೆನಿಸಿರುವ 595 ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ 'ಕರ್ನಾಟಕ್ ದೇಶ ಇನ್‌ಕ್ರಿಪ್ಟನ್ಸ್' ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನ ನಾಲ್ಕು ಕೈ ಬರಹದ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನು. ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಈ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಇಲಿಯಟ್ ಇವರು ಕನ್ನಡ ರಾಜಮನೆತನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರೆನಿಸಿದ ಕದಂಬರು, ಚಾಲುಕ್ಯರು ಮುಂತಾದ ರಾಜವಂಶಗಳ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಜೇಮ್ಸ್ ಪ್ರಿನ್ಸೆಪ್ ಎನುವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತೀಯ ಲಿಪಿಗಳು ಹಾಗೂ ಭಗ್ನಲಿಪಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಓದಿದರು. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ತಾವು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಶಾಸನಗಳ ಸಾರಾಂಶವನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಪಡಿಸಿದರು.

ಕ್ರಿ.ಶ.1837 'ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ದಿ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ ಆಫ್ ಬೆಂಗಾಲ್'ನ ಆರನೇ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ 10ನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿತ್ತೆನ್ನಲಾದ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನವೊಂದನ್ನು ಇಲಿಯಟ್ ಅವರು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಲಿಯಂ ಹೆನ್ರಿ ವೆಥನ್ ಎನ್ನುವ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬೆಳಗಾವಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕ್ರಿ.ಶ.1839ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಈ ಲೇಖನವು ವಿಸ್ತಾರವೆನಿಸಿದ್ದು ಇದು ಪೂರ್ವದ ಹಳಗನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲಾದ ಕೆಲವು ಜೈನ ಶಾಸನಗಳು ಹಾಗೂ ತಾಮ್ರಪಟಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿ ದೇವನಾಗರಿಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇಲಿಯಟ್ ಅವರಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಗೆಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ

ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ಶ್ರಮ ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಿರುವುದು ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ ಸರಿ. ಇವರ ಪ್ರಮುಖ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ 'Hindu Inscription' ಎನ್ನುವ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕರ್ನಾಟಕದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾರುವ ಕದಂಬರು, ಚಾಲುಕ್ಯರನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಪ್ರಮುಖ ರಾಜಮನೆತನಗಳ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಹತ್ವದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಜರ್ಸ್ ಡಿಕನ್ಸ್ ಎನ್ನುವವರು ಸುಮಾರು 90 ಶಾಸನಗಳ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಈ ಶಾಸನಗಳು ಬೆಳಗಾವಿ, ಹರಿಹರ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮಹತ್ವದ ದಾಖಲೆಗಳೆನಿಸಿವೆ. ಈ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕ್ರಿ.ಶ.1865ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿರುವುದು ಸಂಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಎನಿಸಿತು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಹಲವು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರುಗಳು ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟಣೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರೆನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರುಗಳಲ್ಲಿ ಡಾ.ಪಿಗು, ಕರ್ನಲ್ ಬ್ರನ್, ಹೋಪ್, ಲ್ಯಾಸೆನ್ ಇವರುಗಳ ಸೇವೆ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳ ಸಾರವನ್ನು ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಪಸರಿಸಿದ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ರಿಸರ್ಚ್‌ಸ್ ಜನರಲ್ ಆಫ್ ದಿ ರಾಯಲ್ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ ಹಾಗೂ ಜನರಲ್ ಆಫ್ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ ಆಫ್ ಬೆಂಗಾಲ್ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸ್ ಜನರಲ್ ದಿ ಲಿಟರೇಚರ್ ಅಂಡ್ ಸೈನ್ಸಸ್ ಮುಂತಾದವು ನಿರ್ಣಾಯಕ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿರುವುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿರುವ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಜೆ.ಎಫ್.ಪ್ಲೀಟ್ ಮತ್ತು ಬೆಂಜಮಿನ್ ಲೂಯಿರೈಸ್ ಅವರು ಅತ್ತಿನಿ ದೇವತೆಗಳೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಸನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇವರದು ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯವಾದ ಸೇವೆಯೆನಿಸಿದೆ. ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ಜೆ.ಎಫ್ ಪ್ಲೀಟ್ ಎಂದೇ ಖ್ಯಾತಿಯಾದ ಇವರ ಪೂರ್ಣಹೆಸರು 'ಜಾನ್ ಫೇತಪುಲ್ ಪ್ಲೀಟ್' ಹಾಗೂ ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್ ಎಂದೇ ಜನಜನಿತರಾದ ಇವರ ಪೂರ್ಣ ಹೆಸರು 'ಬೆಂಝಿಮಿನ್ ಲೂಯಿರೈಸ್'. ಇವರಿವರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಶಾಸನ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳಿಸಿದರು. ಇವರ ಕಾರಣದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳ ಕುರಿತ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಅಧ್ಯಯನ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಡಾ.ಪ್ಲೀಟ್ ಅವರು ಕದಂಬರ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು 'On some Sanskrit copper plates found in Belgnan Collectorate' ಎಂಬ ಲೇಖನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಡಾ.ಪ್ಲೀಟ್‌ರು ಕ್ರಿ.ಶ.1865ರಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ಗೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿ ಕ್ರಿ.ಶ 1867ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬೈ ಸರ್ಕಾರದ ಕಂದಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಗೆ ಸೇರಿದರು.

ಅವರು ಸುಮಾರು 30 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ವಿವಿಧ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯ ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕನ್ನಡ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ಮುಂತಾದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅಪೂರ್ವ ಸೇವೆಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಸನಾಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಅವರ ಕಾರ್ಯಯೋಜನೆ ವೈಶಾಲ್ಯವಾದುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಶಾಸನಸಂಗ್ರಹ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಹತ್ತು ಹಲವು ರೀತಿಯ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ಹಲವು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಘಟನೆಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದೊಂದಿಗೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಸನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಹಲವು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ 'ಇಂಡಿಯನ್ ಆ್ಯಂಟಿಕ್ವರಿ' ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಯು ಕ್ರಿ.ಶ.1872ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯು ಭಾರತದೇಶ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳ ಸಂಶೋಧಕರ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿತು. ಸುಮಾರು 62 ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯು ಶಾಸನಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸಾರ್ಥಕವನ್ನು ಮೆರೆಯಿತು. ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಮೊದಲ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿದ್ದರು. ಡಾ. ಜೇಮ್ಸ್ ಬರ್ಗಿಸ್ ಅವರು ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಪ್ಲೀಟ್‌ರು ಸಹ ಹಲವು ವಿದ್ವತ್ಪೂರ್ಣವಾದ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.7

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ -

1. ಮುಂಬೈ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ರಾಜಮನೆತನಗಳು(1896) ಈ ಗ್ರಂಥದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಲವಾರು ಶಾಸನಗಳ ಆಧಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ.
2. ಮೊದಲಿನ ಗುಪ್ತರಾಜರು ಮತ್ತು ಅವರ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಶಾಸನಗಳು(1888)
3. ಪಾಲಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಹಳಗನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳು
4. ಭಾರತೀಯ ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ(1907) ಪ್ಲೀಟ್ ರ ಈ ಕಾರ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಪ್ರೊ.ಕೀಲ್‌ಹಾರ್ನ್ ಅವರ ಪಾತ್ರ ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದೆನಿಸಿದೆ. ಇವುಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇದೇ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ 'ಎಪಿಗ್ರಾಫಿಯ ಇಂಡಿಕಾ' ಪತ್ರಿಕೆಯು ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ಲೀಟ್ ಮತ್ತು ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್ ಅವರು ಒಂದೊಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ಲೀಟ್‌ರದು 'Some records of the Rastrakuta kings of malakhed' ಎನ್ನುವ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 20 ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಇದಲ್ಲದೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಡಾ.ಬರ್ಗಿಸ್ ಅವರ ಸಂಪಾದಕತ್ವದಲ್ಲಿ 'Sanskrit and old canarese Inscriptions' ಎಂಬ ಶಿರೋನಾಮೆಯ ಮೂಲಕ ಒಟ್ಟು 196 ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ ಇವರದಾಗಿದೆ.8 ಇದೇ ಸುಮಾರಿಗೆ ಕಾಶಿನಾಥ್ ತ್ರಿಂಬಕ್ ತೆಲಂಗ ಎನ್ನುವ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕದಂಬರ ಕೆಲವು ತಾಮ್ರಶಾಸನಗಳನ್ನು 1876ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಶಾಸನಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವಾಗ ನೆನೆಪಿಸಲೇಬೇಕಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಸರೇ ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್ ಅವರದು. ಇವರ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ 1879ರಲ್ಲಿ "Mysore Inscriptions" ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೇಜರ್‌ಡೆಕ್ಸನ್ ಅವರು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಶಾಸನಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿವೆ. ಇದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ 1886ರಲ್ಲಿ ರೈಸ್ ಅವರಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾದ 'Coorg Inscriptions' ಎಂಬುದನ್ನು 'Epigraphia Carnatica'ದ ಮೊದಲ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಇವರ ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನೆಯ ಕೆಲಸ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಹಲವು ಸಂಪುಟಗಳು ಸಾಕ್ಷಿಯೆನಿಸಿವೆ, ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವರ ಸಾಧನೆಯ ಶಿಖರಗಳಂತಿವೆ.

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ -

EC 11	-	ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ(1889)
EC 111-1	-	ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ(1894)
EC 1V-ii	-	ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ(1898)
EC V-1	-	ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆ-ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ, ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಪಾಠ ಭಾಷಾಂತರ(1902)
EC V-ii	-	ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆ-ಶಾಸನಗಳ ಕನ್ನಡ ಪಾಠ(1902)
EC V1	-	ಕಡೂರ ಜಿಲ್ಲೆ(1902)
EC V11-1	-	ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ(1902)
EC V111-ii	-	ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ(1904)
EC 1X	-	ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ(1905)
EC X- ii	-	ಕೋಲಾರಜಿಲ್ಲೆ- ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ, ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಪಾಠ ಭಾಷಾಂತರ (1905)
EC Xii	-	ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ -ಶಾಸನಗಳ ಕನ್ನಡ ಪಾಠ (1905)
EC XI	-	ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ (1903)
EC XII	-	ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ (1904)

ಈ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಸಂಪುಟಗಳು ಅನಾವರಣಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.9

ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್ ಅವರು ಮೈಸೂರಿನ ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆಯ ಪ್ರಥಮ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೊರತರಲಾದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟು ಶಾಸನಗಳು ಸುಮಾರು 8869 ಶಾಸನಗಳೆಂದರೆ ಕೇಳುಗರಿಗೆ ಮೈರೋಮಾಂಚನವಾಗದೇ ಇರದು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ರೈಸ್ ಅವರ ಸಾಧನೆ ಅನುಕರಣೀಯ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯವೂ ಎನಿಸಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ದಕ್ಷಿಣಭಾಗದ ತುಂಗಭದ್ರೆಯ ಪರಿಸರವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸುಮಾರು ಬಹುಪಾಲು ಶಾಸನಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಜಿಲ್ಲಾವಾರು ಸಂಪುಟಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್ ಅವರ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯೆನಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಇವರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ಕೇವಲ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವೂ ವಿಸ್ತಾರವೂ ಆದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಪುಟಕ್ಕೂ ಅದರದೇ ಆದ ಸುದೀರ್ಘ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ನೀಡಿರುವುದು ಅಧ್ಯಯನಶೀಲರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ರೈಸ್ ಅವರು ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ಮಹತ್ವದ ಕೊಡುಗೆಯೆನಿಸಿದೆ. ಶಾಸನಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ದೀರ್ಘ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ, ಶಾಸನಗಳ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷಾಂತರ, ಮೂಲಪಾಠ ಹೀಗೆ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕ್ರಮಬದ್ಧ ಅಧ್ಯಯನ ಇದಾಗಿದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳಿಸುವ ಮೂಲಕ ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ಕರ್ತವ್ಯರೆನಿಸಿರುವ ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಾಧನೆಗಳು ಉಲ್ಲೇಖಾರ್ಹವೆನಿಸಿವೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗಿ ಬಂದ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸಂಪಾದನಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು. ಪಂಡಿತರ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಕನ್ನಡಿಯಂತಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸೇವೆಯಷ್ಟೇ ಜಾಹಿರಾತುಗಳ ಕಾಣ್ಕೆಯು ಸಹ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಪೂರ್ಣವೆನಿಸಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್ ಅವರು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ “Mysore GAZETTER” ಮತ್ತು ‘Mysore and Coorg from Inscriptions’ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹಾಗೂ ಫ್ಲೀಟ್‌ರು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ‘The Dyonastics of the kanarese Districts’(Bambay Gazetteer-1-ii) ಮತ್ತು Epigraphy’ (Imperial GAZETTER of India-11).

ಒಟ್ಟಾರೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಫ್ಲೀಟ್ ಮತ್ತು ರೈಸ್‌ರು ಕನ್ನಡಶಾಸನ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಉಜ್ಜಲವಾಗಿ ಬೆಳಗಿಸಿದರು. ಇವರ ಸಾಲಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಹಲವು ಪ್ರಮುಖರಲ್ಲಿ ಮೋರೆಸ್, ಬಾರ್ನೆಟ್, ಕೀಲಹಾರ್ನ್ ಮೊದಲಾದವರು ಶಾಸನಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿರುವುದನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬಹುದು. ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶದಿಂದ ಪೌರ್ವಾತ್ಯ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದವರೆನಿಸಿದರೂ ತಮ್ಮ ಅಮೂಲ್ಯ

ಸೇವೆಯ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡಶಾಸನ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಭಾಷನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದರು. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇಡೀ ಭಾರತೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಇತಿಹಾಸದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆ ಕ್ರೈಸ್ತ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಲೇಬೇಕು.¹⁰

ಅನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ದೊರಕಿದ್ದ ದೇಶೀಯ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅಪಾರ ಕಾಣ್ಕೆಯನ್ನು ನೀಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ 1807ರ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಡಾ.ಭಾವುದಾಜಿ ಎನ್ನುವವರು ಕದಂಬರ ಕೆಲವು ತಾಮ್ರಪಟ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವೇಚಿಸಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿ.ಶ.1845ರ ವೇಳೆಗೆ ಬಾಲಗಂಗಾಧರಶಾಸ್ತ್ರಿ ಅವರು ಕೊಲ್ಲಾಪುರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ಲಭ್ಯವೆನಿಸಿರುವ ದೇವನಾಗರಿ ಮತ್ತು ಹಳಗನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಏಳು ಪ್ರಾಚೀನ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಕ್ರಿ.ಶ.1876ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕಾಶಿನಾಥ ತ್ರಿಬಕ್ ತೆಲಂಗ್ ಎನ್ನುವ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕದಂಬರ ಕೆಲವು ತಾಮ್ರಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಈ ನಡುವೆ ಇವರಲ್ಲದೆ ಆರ್.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ ಅವರು ಬಿ.ಎಲ್. ರೈಸ್ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಏಳುವರ್ಷ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿ ಕ್ರಿ.ಶ.1906 ವೇಳೆಗೆ ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ 1922 ರಂದು ನಿವೃತ್ತರಾದರು. ಇವರು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣ, ಕಾವ್ಯ, ಛಂದಸ್ಸು, ಶಾಸನ ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತರಾಗಿದ್ದು, ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮೈಸೂರು ಆರ್ಕಿಯಾಲಾಜಿಕಲ್ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 16 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ವರದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಎಪಿಗ್ರಾಫಿಯ ಕರ್ನಾಟಕ-11 ನ್ನು ಇವರು ಪರಿಷ್ಕರಣ ಮಾಡಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಇವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಪ್ರತಿಫಲವೆಂಬಂತೆ ಶಾಸನಪದ್ಯಮಂಜರಿ, ಗಂಗರಚಿರಿತ್ರೆ, ಬೇಲೂರು ಸೋಮನಾಥಪುರ ಅಲ್ಲದೆ ದೊಡ್ಡಗದ್ದವಳ್ಳಿಯ ಹೊಯ್ಸಳ ದೇವಸ್ಥಾನ ಮುಂತಾದವು ಇವರ ಅಮೂಲ್ಯ ಕೃತಿಗಳೆನಿಸಿರುವುದು ವಿಶೇಷ.¹¹ ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ ಅವರು ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ನಿವೃತ್ತರಾದ ಬಳಿಕ ಆ ಹುದ್ದೆಗೇರಿದವರು ಡಾ.ಎಂ.ಎಚ್.ಕೃಷ್ಣ ಇವರು ಸಹ ಎಪಿಗ್ರಾಫಿಯ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ ಹತ್ತು ಹಲವು ಅಮೂಲ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ

- EC -XII11 - ಎ.ಕೆ ವರೆಗೆ ಪದಸೂಚಿ(1934)
- EC -XIV - ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅನುಬಂಧ(1943)
- EC -XV - ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅನುಬಂಧ(1943)
- EC -XVI - ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅನುಬಂಧ(1958)

ಇವರ ಮಹತ್ವದ ಮತ್ತೊಂದು ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಕನ್ನಡಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಹಲ್ಮಿಡಿಶಾಸನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದುದು ಇವರ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯೆನಿಸಿದೆ.

ಇವರ ಅನಂತರ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದವರು ನಿರ್ದೇಶಕರಾದ ನೀಲಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು. ಅವರ ಅನಂತರ ಶ್ರೀಶೇಷಾದ್ರಿ ಅವರು ಇಅ -XV¹¹ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅನುಬಂಧವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಯಿತು. ಇದೇ ವೇಳೆಗೆ 'ಆರ್ಕಿಯಾಲಜಿಕಲ್ ಸರ್ವೆ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ' ಇಲಾಖೆಯವರು ದಕ್ಷಿಣಭಾರತದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು 'ಸೌತ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ಸ್' ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಇವರ ಗಮನಾರ್ಹ ಸಾಧನೆಯೆನಿಸಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಸಾಗಿ ಬಂದ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಕಾರ್ಯ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 1939ರಂದು ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಶೋಧನ ಸಂಸ್ಥೆ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡಿತು. ಆ ಮೂಲಕ ಆರು ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಹೊರತರಲಾಗಿದ್ದು ಮೊದಲ ನಾಲ್ಕು ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಶ್ರೀ ಪಂಚಮುಖಿಯವರು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಐದು, ಆರನೆಯ ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಡಾ.ಬಿ.ಆರ್.ಗೋಪಾಲ ಅವರು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಶಾಸನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಾದ ಮಹತ್ವದ ಮೈಲುಗಲ್ಲೆನಿಸಿತು.

ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕವಲ್ಲದೆ ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನ ಪುರಾತತ್ವ ಇಲಾಖೆಯವರು ಆಗಾಗ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ. 'ತೆಲಂಗಾಣ ಶಾಸನಮುಲು ಹೆಸರಿನ' ಈ ಸಂಪುಟಗಳು ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣದಾಗಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡಶಾಸನಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಮಹತ್ವದ ಸಂಪುಟಗಳೆನಿಸಿರುವುದು ಉಲ್ಲೇಖಾರ್ಹವೆನಿಸಿದೆ.¹² ಹಂಪಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಕನ್ನಡಶಾಸನಗಳು, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳು, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಕನ್ನಡಶಾಸನಗಳು ಎಂಬ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಬಾಗಲಕೋಟೆ, ಬಳ್ಳಾರಿ, ಕೊಪ್ಪಳ, ಬೀದರ್, ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಹಂಪಿಯ ಶಾಸನ ಸಂಪುಟಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಭಾರತಸರ್ಕಾರದ ಶಾಸನ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸೌತ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ಸ್ (-11) ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕರ್ನಾಟಕದ ಹಲವು ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನಾ ಕಾರ್ಯ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಇಲಾಖೆಯ ವತಿಯಿಂದಲ್ಲದೆ ವಯಕ್ತಿಕ ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನಾಕಾರ್ಯ ನಡೆದಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ.ಕುಂದಣಗಾರ ಅವರ 'ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ಸ್ ಇನ್ ನಾರ್ಥನ್ ಕರ್ನಾಟಕ್ ಅಂಡ್ ಕೊಲ್ಲಾಪುರ್ ಸ್ಟೇಟ್' ಮತ್ತು ಪಿ.ಬಿ.ದೇಸಾಯಿ ಅವರ 'ಶಾಸನ ಪರಿಚಯ' ಮತ್ತು 53 ಶಾಸನಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ 'ಜೈನಿಸಮ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ ಸಮ್‌ಜೈನ ಅಂಡ್ ಎಫಿಗ್ರಾಫ್ಸ್' ಮಹತ್ವವಾದವುಗಳೆನಿಸಿವೆ. ಈ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರುವ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಿತ್ರಿ ಅವರು 'ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ಸ್ ಫ್ರಮ್ ನಾಂದೇಡ್ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್' ಎಂಬ ಸಂಪುಟವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಡಾ.ಷ.ಶೆಟ್ಟರ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಬಂಧದ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ 36 ಹೊಸ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಮಹತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೆನಿಸಿದೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಕರ್ನಾಟಕ, ಮಾನವಿಕ ಕರ್ನಾಟಕ, ಸಾಧನೆ, ಕನ್ನಡನುಡಿ, ಕನ್ನಡಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತತ್ತಿಕೆ, ಇತಿಹಾಸದರ್ಶನಲೋಚನ, ಶಾಸನಅಧ್ಯಯನ, ಎಫಿಗ್ರಾಫಿಕ್‌ಲ್ ಸೊಸೈಟಿ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ, 'ಕ್ವಾರ್ಟರ್ಲಿ ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ಮಿಥಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ' ಮುಂತಾದ ನಿಯತಕಾಲಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಶಾಸನಗಳು ಸಂಪಾದಿತವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಶಾಸನ ಸಂಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಾದ ಉತ್ತಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೆನಿಸಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಕರ್ನಾಟಕದಾದ್ಯಂತ ಶಾಸನಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟಣಾ ಕಾರ್ಯ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಶ್ಲಾಘನೀಯ.

ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು

1. ಡಾ.ಎಸ್.ಎಂ.ಹಿರೇಮಠ, ಶಾಸನಾಧ್ಯಯನ ಪುಟ-4
2. ಡಾ.ಎಸ್.ಎಂ.ಹಿರೇಮಠ ಶಾಸನಾಧ್ಯಯನ ಪುಟ -5
3. ಡಾ.ಎಸ್.ಎಂ ಹಿರೇಮಠ ಶಾಸನಾಧ್ಯಯನ ಪುಟ -5
4. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಮಾರ್ಗ 2 ಪುಟ-2
5. Journal of the Royal Asiatic Society of great Britan and irelond Vol-1(1834)Page-144.
6. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಮಾರ್ಗ ಪುಟ-280
7. ಡಾ.ಹಿರೇಮಠ ಶಾಸನಾಧ್ಯಯನ ಪುಟ- 7
8. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಮಾರ್ಗ 2 ಪುಟ-282.
9. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಮಾರ್ಗ 2 ಪುಟ-283.
10. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಪುಟ-281
11. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲಬುರ್ಗಿ ಮಾರ್ಗ-2 ಪುಟ-281
12. ಡಾ.ಎಸ್.ಎಂ.ಹಿರೇಮಠ ಶಾಸನಾಧ್ಯಯನ ಪುಟ- 8

ಆಕರ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ. ಕಲಬುರ್ಗಿ ಮಾರ್ಗ-2
2. ಕೆ.ವಿ.ರಮೇಶ್ ಕನ್ನಡಶಾಸನ ಸಮೀಕ್ಷೆ
3. ಪ್ರೊ.ಚಿದಾನಂದಮೂರ್ತಿ ಕನ್ನಡಶಾಸನಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ
4. ಪ್ರಬುದ್ಧ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂಪುಟಗಳು.

ಸರ್ವಜ್ಞನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು

— ಡಾ. ಬಾಳಪ್ಪ .ಎ.ಬಿ

ತೆಲುಗಿನ ವೇಮನ, ತಮಿಳಿನ ತಿರುವಳ್ಳುವರ್ ಇವರಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾಗಿ ಉದಯಿಸಿದ 'ಸರ್ವರೋಳಗೊಂದೊಂದು ನುಡಿಗಲಿತು ವಿದ್ಯೆಯ ಪರ್ವತವೇ ಆದ ಸರ್ವಜ್ಞ'ನು ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕದಲ್ಲಿ 'ತ್ರಿಪದಿಯ ಬ್ರಹ್ಮ'ನೆಂದೇ ಚಿರಪರಿಚಿತ. ಈತನ ವಚನಗಳು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಉಣಬಡಿಸಿದ ನೀತಿಯುತ ಸಂದೇಶಗಳು ಮತ್ತು ಮೂರು ಸಾಲಿನ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೇ ಕಾಣಿಸುವ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಸತ್ವವುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿವೆ. ನೇರನುಡಿ, ನಿಷ್ಕರತೆಗಳೇ ಮೈವತ್ತಂತೆ ಕಾಣುವ ಈತನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ 'ಅಧರಕ್ಕೆ ಕಹಿಯಾದರೂ ಉದರಕ್ಕೆ ಸಿಹಿ' ಎಂಬಂತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧಾಪಧಿಗಳೇ ಆಗಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ಒಳಿತು ಕೆಡುಕಿನ ಆಂತರಿಕ ಮಂಥನದಿಂದ ಹಚ್ಚಿದ ದಿವ್ಯಜ್ಯೋತಿಗಳೇ ಸರ್ವಜ್ಞನ ವಚನಗಳಾಗಿವೆ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಕುಟುಂಬದ, ಸಾಂಸಾರಿಕ ಬಂಧನದ ಕಣ್ಣು. ತನ್ನ ತಾನರಿತು ನಡೆಯುವ ಸತಿಯಿದ್ದರೆ ಆ ಮನೆಯೇ ನಂದಗೋಕುಲ. ಪತಿಯೇ ಪರದೈವವೆಂದು ನಂಬಿ ನಡೆದ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಬದುಕು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾವನವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಲಭ್ಯ. ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಭೂಷಣಪ್ರಾಯಳಾದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕುರಿತು ಸರ್ವಜ್ಞ ತನ್ನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಸಕಲವೂ ಎಂಬಂತೆ ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಹೆಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಇಹವು ಹೆಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಪರವು
ಹೆಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ಸಕಲ ಸಂಪದವು ಹೆಣ್ಣೊಲ್ಲ
ದಣ್ಣುಗಳು ಯಾರು ಸರ್ವಜ್ಞ ||

ಹೆಣ್ಣು ಇಹಲೋಕದ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣಕರ್ತೃಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಪರಲೋಕದ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕೂ ಪ್ರೇರಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಪೋಷಕಳೂ ಹೌದು. ಅವಳಿಂದ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತೆಗಳು ಪುರುಷನ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಬದುಕಿಗೆ ನೆಲೆಗಾಣಿಸಬಲ್ಲವು. ಇಂತಹ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಬೇಡವೆನ್ನುವ ಅಣ್ಣಗಳು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಉದ್ಭೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ ಸರ್ವಜ್ಞ.

ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನೇರಿದವರೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿಹರು
ನೆಲ್ಲಕ್ಕಿಯಂತ ಸುಲಿವಲ್ಲ ಹಿರಿಯರು
ನೆಲ್ಲಳಿಂದಲೇ ಸರ್ವಜ್ಞ ||

ಚತರಂಗ ಬಲ, ಪರಿವಾರ, ಪತಾಕೆಗಳೊಡನೆ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವ ರಾಜರುಗಳೂ, ಭತ್ತದ ಮೇಲ್ಪದರವನ್ನು ತೆಗೆದಾಗ ಕಾಣಿಸುವ ನೆಲ್ಲಕ್ಕಿಯಂತಹ ಹಲ್ಲನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಸ್ತ್ರೀಯ ಗರ್ಭದಿಂದಲೇ ಬಂದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಡೀ ಜೀವಸಂಕುಲ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದು ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆಯಿಂದ. ಅದ್ದರಿಂದ ಸ್ತ್ರೀ ಮುಖೇನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಶಿವನು ತನ್ನ ಸತಿಯ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹದಿಂದ ಅರ್ಧನಾರೀಶ್ವರ ಅವತಾರವೆತ್ತಿ ಅರ್ಧಾಂಗಿಯಾಗಿ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಅರ್ಧನಾರೀಶ್ವರ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ನಾಂದಿಯಾಗಿದೆ. ಸತಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ಪುರುಷರು ಏನೆಲ್ಲಾ ಸಾಹಸ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದೀತೆಂಬುದು ಸರ್ವ ವಿದಿತ.

ಕಾಮನಪುರದಿಷ್ಟು ಆ ಮಹಾಕಿರೆಯೊಳು
ಹೇಮಾಹೇಮಿಗಳು ಮುಳುಗಿರಲು ಉಳಿದವರ
ನೇಮವೇನೆಂದ ಸರ್ವಜ್ಞ ||

ಕಾಮನ ಪುರದೊಳಗಿರುವ ಒಂದು ಕೆರೆ ಸ್ತ್ರೀ. ಮನ್ಮಥನ ಊರಿಗೆ ಜಲನಿಧಿಯಂತೆಯೇ ಸೌಂದರ್ಯದ ತವನಿಧಿ. ಅಂಗಜನ ಊರ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರ ಕಾಮದಾಹವನ್ನು ತಣಿಸುತ್ತಲೇ ಆ ಊರ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂತಹ ಹೆಣ್ಣಿನ ಚೆಲುವಿಗೆ ಘಟಾಘಟಿಗಳೇ ಮರುಳಾಗಿರುವಾಗ ಉಳಿದ ಮನುಷ್ಯರ ಪಾಡೇನು ಎಂದು ಸರ್ವಜ್ಞನೇ ನಿಬ್ಬೆರಗಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಹಣವು ದೂರೆತರೆ ಲೇಸು ಋಣವು ತೀರಿದರೆ ಲೇಸು
ಗಣಿಕೆಯ ತೊರೆಯೆ ನೆರೆಲೇಸು ಸತಿಯಿರಲಿ
ಗುಣವತಿಯೆ ಲೇಸು ಸರ್ವಜ್ಞ ||

ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸುವಂತೆ, ಯಾವ್ಯಾವುದೋ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಋಣ ಮುಕ್ತರಾಗುವಂತೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದೋ ಅಥವಾ ಅವಳಿಲ್ಲದೆಯೋ ಗಣಿಕೆಯ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಗುಣವಂತಳಾದ ಹೆಂಡತಿಯು ಲಭ್ಯವಾಗುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ. ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಡತಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪುರುಷನಾದವನು ಪುಣ್ಯಮಾಡಿರಲೇಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷೀಪ್ರಚ್ಛೆಯಂತಿದೆ ಮೇಲಿನ ವಚನ.

ಸುಣ್ಣವಿಲ್ಲದ ವೀಳ್ಯ ಬಣ್ಣವಿಲ್ಲದ ಮದುವೆ
ಹೆಣ್ಣಿಲ್ಲದವನ ಸಂಸಾರ ಮಳಲೊಳಗೆ
ಎಣ್ಣೆ ಹೊಯ್ದಂತೆ ಸರ್ವಜ್ಞ ||

ತಾಂಬೂಲಕ್ಕೆ ಎಲೆ ಅಡಕೆಯಂತೆಯೇ ಅವುಗಳ ರುಚಿ ಒಂದಷ್ಟು ಘಾಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸುಣ್ಣವೂ ಕೂಡ ಪ್ರಮುಖವಾದುದು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾಲಗೆಗೆ ಬಣ್ಣಬರದು. ಮದುವೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ವಸ್ತ್ರಗಳು, ರಂಗುರಂಗಿ ರಂಗೋಲಿಗಳು, ಓಕುಳಿಗಳು, ವರ್ಣರಂಜಿತ ಹೂಗಳು ಇದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮದುವೆಯು ಮನಮೋಹಕ ಮತ್ತು ರಂಜನೀಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣಿಲ್ಲದೆ ಗಂಡು ಬದುಕಿದರೂ ಅಪೂರ್ಣವೆನಿಸದಿರದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ವಜ್ಞನು ಹೆಣ್ಣಿಲ್ಲದೆ ಗಂಡಿನ ಜೀವನವು ಮರಳರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಹೊಯ್ದರೆ ಹೇಗೆ ವ್ಯರ್ಥವೋ ಹಾಗೇ ನಿರರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬ ಎರಡು ಗಾಲಿಗಳು ಸಂಸಾರ ರಥಕ್ಕೆ ಇರಲೇಬೇಕು. ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ಇರಲಾರದು. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಹೆಣ್ಣಿಗಾಗಲಿ, ಗಂಡಿಗಾಗಲಿ ಅಪೂರ್ಣ ಬದುಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕಾಳದೋಲೆಯನಿಟ್ಟು ಬೇಳೆಮಣಿಯನು ಕಟ್ಟಿ
ವೇಳೆಯನು ಅರಿತು ನಡವವಳು ದೂರಕುವುದು
ಶೂಲಿಯಾ ಕರುಣ ಸರ್ವಜ್ಞ ||

ಹೆಣ್ಣು ಎಂದಿಗೂ ಆಭರಣ ಪ್ರಿಯಳೇ, ಆದರೂ ದೈಹಿಕ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಆತ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ನೀಡುವವಳಾಗಿರಬೇಕು. ಅವಳು ನಿರಾಭರಣ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಬಲುಚೆನ್ನ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದುದು ಐದೇತನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕರಿಮಣಿಸರ, ಕೈಬಳೆ, ಕಾಲುಂಗುರ, ಹಣೆಗೆ ತಿಲಕ, ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳಿಂದ ಅವಳಿಂದವು ಅಧಿಕವೇ ಹೊರತು ಇಂದಿನ ಮಹಿಳೆಯರು ಏರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತೊಲೆಗಟ್ಟಲೆ ಬಂಗಾರದಿಂದಲ್ಲ. ನಿರಾಭರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅಡುಗೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಗಂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಡಿಸಿ ನಂತರ ಮಿಕ್ಕುಳಿದುದನ್ನು ಊಟಮಾಡುವುದೇ ಸತಿಧರ್ಮವೆಂದು ಬಗೆದರೆ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಬದುಕು ನೆಮ್ಮದಿಯ ತಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನಿದ್ದು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ?. ಇಂತಹ ತ್ಯಾಗಶೀಲಳು ದೊರೆಯುವುದೂ ಶಿವನ ಕರುಣೆ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸುಕೃತದ ಫಲವಾಗಿದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಸರ್ವಜ್ಞನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಹಲವಾರು ವಚನಗಳಿದ್ದು ದಯಾಪರಳೂ, ತ್ಯಾಗಶೀಲೆಯೂ, 'ಗೃಹಿಣಿ ಗೃಹಮುಚ್ಯತೇ' ಎಂಬಂತಿರುವ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಗಂಡ ಮನೆ ಮಕ್ಕಳು ಬಂಧು ಬಳಗವೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮನೆಗೂ ತಂದ ಮನೆಗೂ ಕಳಂಕ ಬರದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಒಂದು ತಪಸ್ಸೆಂದು ಬಗೆದು ನಡೆದರೆ, ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಸಂಸ್ಕಾರ, ಕ್ರಮವರಿತ ಶಿಕ್ಷಣ, ಹದಗೆಡಿಸದ ಗೃಹಕೃತ್ಯಗಳು, ಶೀಲಕ್ಕೆ ಸರಿಸಾಟಿಯಾದುದು ಮತ್ತೊಂದು ಗುಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿತು ನಡೆಯುವ ಹೆಣ್ಣಿನ ಬದುಕೇ ಸೊಗಸಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ವಜ್ಞ ಲೋಕವಿಧಿತವಾಗುವಂತೆ ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಅರ್ಥೈಸಿದ್ದಾನೆ.

ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾತಪ್ಪದೈವದ ಬಾಹುಳ್ಯತೆ

- ಡಾ. ಚಿತ್ತಯ್ಯ ಕೆ.

ಪೂರ್ವಿಕರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಸಮಷ್ಟಿ ಮನಸ್ಸಿನ ನೇರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೇ ಬರಬೇಕು. ಜನಪದಧರ್ಮದ ಎಳೆ-ಎಳೆಗಳನ್ನು, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಮೂಲ್ಯವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಜನಪದ ಕಥನಗಳು, ಗೀತೆ, ಲಾವಣಿ, ಗಾದೆ, ಒಗಟು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪ್ರಕಾರಗಳು ನಾಡಿನ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಪರಸ್ಪರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ಸಹಾನುಭೂತಿ, ತ್ಯಾಗ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಗಿನ ಸಂಬಂಧಗಳು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಜನಪದದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವೂ ಕಾಣುವಂತಹ ಪ್ರಕೃತಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಪಾರ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ದೈವತ್ವಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೆಟ್ಟ-ಗುಡ್ಡ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದವರು, ಇಂಥ ವಿಷಯವಾದ ನಿಸರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡು ಮುಖಾಮುಖಿ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಯದೆ, ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆರಾಧನೆಗೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದರು. ದುಷ್ಟಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾರಿ, ಮಸಣಿ, ದೆವ್ವ, ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದೈವಾರಾಧನೆ ಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ದೇವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ದೇವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ವರ್ಣನೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಥನಗಳು ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ದೈವಾರಾಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆ, ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ನೆಲೆಸಿದವು. ತಾವು ನಂಬಿದ ದೇವ-ದೇವತೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬದುಕಿದ, ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೋರಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಡು, ಸೃಷ್ಟಿಕೊಂಡ ಪುರಾಣಗಳು ಕಲ್ಪನಾ ವೈಖರಿಯಿಂದ ಮೂಡಿದ ಕಥೆಗಳು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸಿವೆ.

ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಬಳ್ಳಾರಿ ಹಾಗೂ ತುಮಕೂರು ಸೇರಿದಂತೆ ಮಧ್ಯಕರ್ನಾಟಕ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅತಿ ದಟ್ಟವಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಮ್ಯಾಸಬೇಡರು, ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರು ತಮ್ಮ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ಜೀವಂತ ಜಾನಪದ ಕಣಜವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಆ ಸಮುದಾಯಗಳೊಂದಿಗೆ ನೆಲೆಸಿರುವ ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ಆದಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಾಂಗದವರ ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳು, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮೃದ್ಧ ಕಾಣಿಕೆ ನೀಡಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರು ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಜನಪದ ಕಥೆ, ಗೀತೆ, ಗಗ್ಗರ ಪದಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರು ಪಶುಪಾಲನೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಕುರಿ ಸಾಕಾಣೆ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಬಂದಿರುವಂಥದ್ದು ವಿಶೇಷವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಮ್ಯಾಸಬೇಡರಲ್ಲಿ ಪಶುಪಾಲನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ದಟ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಇವರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರರಾದ ಗಾದ್ರಿಪಾಲನಾಯಕ, ಜಗಲೂರು ಪಾಪನಾಯಕರ ಬಗೆಗಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರರಾದ ಜುಂಜಪ್ಪ, ಎತ್ತಪ್ಪ, ಚಿತ್ತಯ್ಯ, ಕಾಟಯ್ಯ, ವೀರಚಿಕ್ಕಣ್ಣ, ಹಂದಿ ಸಿರಿಯಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮ್ಯಾಸಬೇಡರಗಿಂತ ವಿಪುಲವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವುದನ್ನು ಸಂಶೋಧನೆ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರರನ್ನು ಕುರಿತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಅರ್ಥೈಸುವುದು ಅಪ್ರಸ್ತುತ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪಶುಪಾಲಕ ಹಾಗೂ ಕುರಿಗಾಹಿಗಳಾದ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತ ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಈ ಭಾಗದ ಕೆಳವರ್ಗದ ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರ ಹಾಗೂ ಪವಾಡ ಪುರುಷ ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ದೈವವನ್ನು ಕುರಿತ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಧ್ಯಕರ್ನಾಟಕದ ಕೆಲ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ದೈವವನ್ನು ಕುರಿತ ಪವಾಡಕತೆಗಳು, ಗಗ್ಗರ ಹಾಗೂ ಗಣ ಪದಗಳು ಇಲ್ಲಿನ ಜನಪದರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಹೋಗಿವೆ.

ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಆರಾಧನೆ ಕುರಿತಾದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯಾಂಶ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ; ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೇವರ ವರ್ಣನೆಯೇ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪುನರುಕ್ತಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪದಗೀತೆಗಳು ಗಗ್ಗರ ಪದಗಳು ಹಾಗೂ ಗಣಪದಗಳ ಹಾಡಿನ ರೂಪ ಒಂದೇ ದಾಟಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ದೇವರ ಬಗೆಗಿನ ಆತ್ಮೀಯತೆ, ಭಯ, ಭಕ್ತಿ ಗಣನೀಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಾಭಾವಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ದೇವರ ಹಾಡನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾರಾದರೂ ಪುರುಷರು ಹಬ್ಬ-ಹರಿದಿನ ಹಾಗೂ ಜಾತ್ರೆ ಉತ್ಸವಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

- ❖ ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ರೆಡ್ಡಿ ಸಮುದಾಯದ ಹೇಮರೆಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಭೀಮರೆಡ್ಡಿ ಒಲಿದದ್ದು
- ❖ ರೆಡ್ಡಿಗಳ ಸಂಪತ್ತು ನಾಶಪ ಮಾಡಿದ್ದು.
- ❖ ದನಗಳ ಪವಾಡ ಮಾಡಿದ್ದು.
- ❖ ದುರುಗದ ದೊರೆಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿದ್ದು.
- ❖ ಹುರುಳಿ ಕೈ ತೊಳೆದು ದೇವರಿಗೆ ಕಂಕಣ ಕಟ್ಟುವುದು.
- ❖ ಗುಡಿಕಟ್ಟಿನ ಭಕ್ತಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಾರು ಕೊಡುವುದು.
- ❖ ಬಂಜಗರೆ, ಕ್ಯಾತಗೊಂಡನಹಳ್ಳಿ ಗ್ರಾಮದ ದೇವರುಗಳ ಆಚರಣೆ.
- ❖ ಎಲ್ಲಾ ಗುಡಿಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿ ಕೈ ತೊಳೆಯುವುದು.
- ❖ ದೇವರ(ಪೂಜೆ) ಮರವನ್ನು ಕಡಿದು ಪುರೈಹಳ್ಳಿಯ ಜಾತ್ರಾ ಸ್ಥಳವಾದ ವಸತಿ ದಿಬ್ಬದಲ್ಲಿಡುವುದು.
- ❖ ಕಳ್ಳೆಮುಳ್ಳು ಕಡಿದು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದು.
- ❖ ಚನ್ನಮ್ಮನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯ ಕ್ಯಾತೇದೇವರ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಸುತ್ತಲೂ ಕಳ್ಳೆಬೇಲಿ, ಜೂಜಿನ ಕಳ್ಳೆ
- ❖ ಎರೆದಕಳ್ಳೆ, ತುಗ್ಗಲಿ ಮೋರುಗಳನ್ನು ವಸತಿ ದಿಬ್ಬಕ್ಕೆ ಜಮಾಯಿಸುವುದು.
- ❖ ಎರೆದಕಳ್ಳೆ, ಕಾರೆಕಳ್ಳೆ, ಕವಳಿಕಳ್ಳೆ, ಜಾಲಿಕಳ್ಳೆ, ಬಾರೆಕಳ್ಳೆ, ಬಂದ್ರೆಸೊಪ್ಪು, ತುಗ್ಗಲಿಮೋರುಗಳಿಂದ ಗುಡಿಕಟ್ಟಿ ಕಳಶ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದು.
- ❖ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಮಾಡಿದ ಪಾವಡ
- ❖ ಬಂಜಗರೆ ವೀರಣ್ಣ, ಬತವಿನ ದೇವರು, ಈರಬಡಕ್ಕ, ಕ್ಯಾತಗೊಂಡನಹಳ್ಳಿ ಕದರಿ ನರಸಿಂಹ, ಟಿ.ಎನ್.ಕೋಟೆ ಕೊಂಡದ ಚಿತ್ತಮ್ಮ, ಕೋಣದದೇವರು ಮತ್ತು ಆಂದ್ರಪ್ರದೇಶದ ಅಯ್ಯಗಾರ್ಲಹಳ್ಳಿ ತಾಳಿದೇವರು ಚನ್ನಮ್ಮನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಕ್ಯಾತೇದೇವರ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರುವುದು.
- ❖ ಅಕ್ಕಮ್ಮನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಳಿ ಮಜ್ಜನಬಾವಿ, ಗಂಗಾಪೂಜೆ
- ❖ ವಸತಿ ದಿಬ್ಬದ ಕಳ್ಳೆಮುಳ್ಳಿನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ದೇವರುಗಳ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನೆ
- ❖ ಹುತ್ತದ ಪೂಜೆ, ಕೋಣದ, ಏಳು ಮಂದಿ ಅಕ್ಕಮ್ಮಗಳು, ಆವಿನ ಗೂಡು ಮತ್ತು ಕರವಿನಗೂಡಿನ ಪೂಜೆ
- ❖ ಗುಡಿ ಮುಂದೆ ನವಣೆ ಅನ್ನ ನೈವೇದ್ಯ ದಾಸೋಹದ ಮೂಲಕ ನವಣೆ ವ್ರತ ವಿಸರ್ಜನೆ
- ❖ ಜಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಾದಿಗಳಿಂದ ಪೂಜಾ ಖರ್ಚು-ವೆಚ್ಚ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು, ಕಳಶ ಕೀಳುವುದು.

- ❖ ಪರಿವಾರದ ದೇವರುಗಳು ಚನ್ನಮ್ಮನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಕ್ಯಾತೇದೇವರ ಮೆರವಣಿಗೆಗೆ
- ❖ ದೇವರುಗಳು ಆಯಾ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದು.
- ❖ ಹುರುಳಿಧಾನ್ಯ ನೈವೇದ್ಯ, ಕಂಕಣ ವಿಸರ್ಜನೆ
- ❖ ಮಹಾ ಮಂಗಳಾರತಿ, ಪ್ರಸಾದ ಸ್ವೀಕಾರ.

ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತ ಜನಪದ ಕಥನ ಗೀತೆಗಳು ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತ ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಅಂಬಳಿಕೆ ಹಿರಿಯಣ್ಣ (ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು) ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು (ಮ್ಯಾಸಬೇಡರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಧ್ಯಯನ).ಮೇತ್ರಿ ಕೆ.ಎಂ ಅವರು (ಕೃಷ್ಣಗೊಲ್ಲರ ಕಥನ ಕಾವ್ಯ) ಕೇವಲ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರು ಸೇರಿದಂತೆ ಇತರೆ ಬೇರೆ, ಬೇರೆ ಸಮುದಾಯಗಳಿಂದ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತ ಜನಪದ ಕಥನ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲಿನ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಈಗಿನ ಸಂಗ್ರಹದ ಗೀತೆಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಂಡು ಬಂದರೂ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜನಪ್ರಿಯ ಗೀತೆಗಳ ಭರಾಟೆಯಿಂದ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು ಜಾಳು ಜಾಳಾಗಿ ಜನಪದದಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮರು ರೂಪ ಪಡೆಯುತ್ತಿವೆ.

ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳು ತ್ರಿಪದಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದು, ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಪವಾಡ ಹಾಗೂ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಪರಿಸರದ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ, ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ನಂಬಿಕೆ, ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತವುಗಳಾಗಿವೆ. ಅದರಂತೆ ಜಾತೆಯಲ್ಲಿ ಆಯಾಗಾರರ ಪಾತ್ರ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಆಯಾಗಾರರ ಕುರಿತ ಅಂಶಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಸುಮಾರು ಮೂರು ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ತ್ರಿಪದಿಗಳು ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

“ಎದ್ದೋನೆ ನೆನದೇವು
ಮುದ್ದು ನಿಂಗಣ್ಣಾನ ದೊಡ್ಡ ಕಂಪಳದ
ವಡಿಯಾನ ತಂದಾನ್ನ ತಾನ
ನಿಂಗಣ್ಣನ ಹೂ ಅರಳ್ಳೊತ್ತೀಲಿ
ನೆನದೇವು ತಂದನ್ನ ತಾನ
ಹದಿಮೂರು ಗುಡಿ ಕಟ್ಟಿನ
ಲಚ್ಚಾಣಪುರಕೆ ನಡೆದಾನು ತಂದಾನ್ನ ತಾನ”

ಲಚ್ಚಾಣಪುರವೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಾಮದಾಗೆ
ಹೇಮಾರೆಡ್ಡರು ಸಾವುಕಾರು ತಂದಾನ್ನ ತಾನ”

ಬೊಮ್ಮಣ್ಣ ಒಂದು ದಿನ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಲು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಜಾಲಿಮರದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕಂಬಳಿ ಹಾಸಿ ಸುಖಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಿಂಗಣ್ಣ ಕರೆದ. ಬೊಮ್ಮಣ್ಣ

ಯಾರಿರಬಹುದೆಂದು ನೋಡಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅವನಿಗೆ ರೆಡ್ಡಿಗಳ ಮನೆಯಿಂದ ದನಗಳನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ನಿಂಗಣ್ಣ ತಿಳಿಸಿದಾಗ.

“ಉಂಬಾಕೆ ಇಕ್ಕವರೆ ಕಂಬಳಿ ಕೊಟ್ಟವರೆ
ಉಂಡ ಮನಿಗೆ ಎರಡು ಬಗಿಲಾರೆ”

ಎಂದು ದನ ಹೊಡೆಯಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದಾಗ ನಿಂಗಣ್ಣ ಅಂಡ ಉಂಡನ ಮಾಡಿ ದಂಡೆ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ದನಗಳನ್ನು ದುರುಗದ ಮಕನಾಗಿ ಹೊಡೆದ.

ಜನಪದ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡಾ ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಲಚ್ಚಾಣ(ಕಲ್ಯಾಣ)ಪುರದ ಹೇಮರೆಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಭೀಮಾರೆಡ್ಡಿಗಳ ಮನೆಯಿಂದ ದನಗಾಹಿ ಪರಮಭಕ್ತ ಬೊಮ್ಮಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ದನಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಪುರೈಹಳ್ಳಿಯ ವಸತಿದಿಬ್ಬಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸುತ್ತಾನೆ.

ಬೊಮ್ಮಣ್ಣನು ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಸಹ ಅವನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದ ನಿಂಗಣ್ಣ ಉಳ್ಳಿ ನವಣೆಯನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಬಿಂದಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲಕೊಟ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದಿಗೂ ಅಡವಿಗೊಲ್ಲರು ಉಳ್ಳಿ ಬತವನ್ನು ಬಹಳ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡುವುದುಂಟು.

“ಅರತಿದ್ದು ನನಗಿರಲಿ ಮರೆತಿದ್ದು ನನಗಿರಲಿ
ಸರ್ವೇ ತಪ್ಪುಗಳು ನನಗಿರಲಿ ಅಂದ
ನಿಂಗಣ್ಣ ಬಲಗೈಲಿ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟ”

ಬೊಮ್ಮಣ್ಣನಿಗೆ ಬಲಗೈಲಿ ಬಾಸೆ ಕೊಟ್ಟು ವಸತಿ ದಿಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆ ಪವಾಡದ ಮೂಲಕ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದು, ರೆಡ್ಡಿಗಳು ದನಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ಕರಿಯಾವನ್ನು ಬಿಳಿದನಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು, ಬಳ್ಳಾರಿ ತುರುಕರ ವೃದ್ಧ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಆವಿನಗೂಡು ಮತ್ತು ಕರವಿನಗೂಡುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು, ನವಣೆ ಕುಟ್ಟುವುದು, ಕಳ್ಳೆ ಮುಳ್ಳಿನಗುಡಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮತ್ತು ಕಳಶ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಕೀಳುವ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಜನಪದರು ತುಂಬಾ ಭಾವಾವೇಷದಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

“ಕಳ್ಳೆಗುಳ ಕಡುದಾರೆ ಮುಳ್ಳುಗಳ ಬಡುದಾರೆ
ಸಣ್ಣಾ ಕುರಿಕೇಯ ನೆಡವೋರು-ದಿನ್ನೇಲಿ
ಅಪ್ಪಯ್ಯಗು ಬೆರಗು ತಿರಿವ್ಯಾರೆ.
ಲಿಂಗಾನ ಗುಡಿಸುತ್ತ ಬಂಗಾರದ ಬಸುವಣ್ಣ
ತುಂಬು ವಾರೇಯ ಧಾರೆ ಹಲಗೇಯ
ಗುಡಿಯಾಗಿರುವ ಲಿಂಗನೆ
ನೀವು ಕೇಳಿರೆ ಸಿವನೈಡಿಯ”

ಮಾನವನ ವರ್ತನೆಗಳು ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರೂ, ಅವನ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಮೌಢ್ಯತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಈ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲು-

ಕೀಳು ಒಂದು ಅಂಟುರೋಗ, ಬೆನ್ನುಬಿಡದೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿರುವಂಥದ್ದು. ಇದು ಸಮಾನತೆ ಸಾರಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ತಟ್ಟದೆ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹಗಲು, ಇರುಳೆನ್ನದೆ ಭಕ್ತ ಬೋಮ್ಬಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಕಾಡಡವಿಯಲ್ಲಿ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಅವನ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ನೀತಿ, ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ದನಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಹುದೂರ ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ.

“ಹಾಲು ಕಂಬೀ ಮೇಲೆ ತಾ ಬಂದ ನಿಂಗಣ್ಣ
ತಾಮೂರದ ಸೆಂಬು ಬಲಗೈಲಿ-ಕನ್ನರ ಬಂಡೆ
ದಿಕ್ಕೊಳ್ಳೆಡೆಯ ನೆಲೆಗೊಂಡ
ಬಾಳೆಕಾಯಿ ವೂವ ಚಂದ
ಕೇತಪ್ಪನ ಗುಡಿ ಚಂದ”

ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುವ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಜನರ ಜೀವನ ಮಳೆ-ಬೆಳೆ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂಥದ್ದು, ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುವ ಸ್ಥಳ ಮತ್ತು ಜಾತ್ರೆ ನೆಡೆಯುವ ಸ್ಥಳದ ಕಳ್ಳೆ ಮುಳ್ಳಿನ ಗುಡಿ ಕುರಿತ ಗೀತೆಗಳು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ.

‘ಅಕ್ಕಗಳು ಏಳೇರಿ ಮುತ್ತು ಸರಗೊಳ್ಳೇರಿ
ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದ ತಾಳಿ ಕೊರುಳೋರು-ಅಕ್ಕಮಗಳು
ಅಕ್ಕಗಳು ಎದ್ದು ಕೊಣಲೂದಿ
ಅಕ್ಕಗಳು ಆಡ್ಯಾರೆ ಆಲಾದ ಮರುದಡಿಯ
ಕೆಕ್ಕೋಲು ಒಯ್ದು ಕರಿಯಾಲದ-ಮರಡಿಯ
ಅಕ್ಕಗಳೇ ಸಿಕ್ಕ ಒಡುದಾರೆ.”

(ಹಿರಿಯಣ್ಣ.ಕಾ.ಗೋ.ಜ.ಗೀಪು 90)

ವಸತಿ ದಿಬ್ಬದ ಕರವಿನಗೂಡು, ಆವಿನಗೂಡು, ಮಜ್ಜನ (ಅಕ್ಕುಗಳ) ಬಾವಿ, ಹೊಳೆಪೂಜೆ ಬಗೆಗಿನ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹಾಗೂ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆರಾಧನೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಲಿಂಗಗಳ ಆಕಾರದ ಕಲ್ಪಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಭಕ್ತಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ.

ಜನಪದರು ಹಬ್ಬ-ಜಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತೀ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಸಂಪ್ರದಾಯನಿಷ್ಠ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ದೈವ ಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನನ್ನು ತಮ್ಮವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಗಳುತ್ತಾ ಭಾವಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಆನಂದ ಪಡುವಂತಹ ಸಂದರ್ಭ ಜಾತ್ರೆಯಾಗಿದೆ. ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಭಯ, ಭಕ್ತಿನಿಷ್ಠೆಗೆ ಪ್ರೇರಕವಾದ ಉತ್ಸವದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ “ಕಳ್ಳೆಮುಳ್ಳಿನ ಗುಡಿ ಮೇಲೆ ಕಳಶ ಏರಿಸುವ ಮತ್ತು ಕೀಳುವ ರೋಚಕ ಕ್ರಿಯೆ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ದೇವರುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಂಡಕ್ಕಿ, ವಿಳ್ಳೆದೆಲೆ, ಕಡಲೆಕಾಯಿ, ಇತರೆ ದಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಎಸೆಯುವ, ಆರತಿ ಮಾಡುವ, ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಈ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ರಚನೆಯಾದಂತ ಹಲವು ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಹರಕೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

“ಹಾಲು ಅನ್ನವ ಕೊಡುವೆ ತೂಗಾ ಮಂಚವ ಕೊಡುವೆ
ನೀವು ಮೂರ್ತಿಗಳಾ ಬತುಗಳೇ ಹಿಡಿದಾರೆ
ನಾ ನಿಮುಗೆ ಜೋಳಿಗೆ ಹೊನ್ನ ಕೊಡುವೇನು”

ಇಂತಹ ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ-ಆಚರಣೆಗಳು ಜನಪದವನ್ನು ಬಿಗಿಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿವೆ. ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಕಟಿಬದ್ಧರಾಗಿ ಬದುಕುವ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರು ವಾರದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಚಾಚು ತಪ್ಪದೆ ನೇಮನಿಷ್ಠರಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾವು-ನೋವುಗಳು ಸಂಭವಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ನೋವು ನಲಿವೆಗೆ ಸ್ವಂದಿಸುವಂಥಹವರೆಂದರೆ, ಅವರು ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ದೈವ-ದೇವತೆಗಳು, ಮಳೆ ಬಾರದಿರುವಾಗ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳಿಗೆ, ಹಸುಕರುಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅನಾಹುತ ಸಂಭವಿಸಿದರೂ, ದೇವರ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ದೇವರ ಮೊರೆಯಿಂದ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹರಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಲು ನೇಮಬದ್ಧರಾಗಿ ಅವರ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹರಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೇನು ಕಡಿಮೆಯೇ, ಜನರು ಹೊತ್ತು ತರುವ ಹರಕೆಗಳು ಹಲವಾರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಡುವುದು ಕೂಡಾ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

‘ಕಂಡುಗದ ಜಡಿಯೋನು ಕಂಡೇವೇರಿ ಮ್ಯಾಲೆ
ಕಂಡುಗದ ಈಬೂತಿ ದರಿಸೋನು-ನಿಂಗಣ್ಣ
ಕಂಡೇವಕ್ಕಳ ಗುಡಿಯಾಗೆ ತಂದನ್ನ ತಾನ’

ಹೀಗೆ ನಾನಾ ಬಗೆಯಿಂದ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಆತನ ಪವಾಡದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೊಗಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಮೀಪಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕೋಲಾಟದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ, ಭಜನೆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಇದೇ ತರಹದ ವಸ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹಬ್ಬ, ಉತ್ಸವಗಳಲ್ಲಿ ಉರುಮೆ (ವಾಲಗ) ನುಡಿಸುವಾಗ ಒಬ್ಬನೇ ದೇವರ ಬಗೆಗಿನ ಗಗ್ಗರ (ಕಗ್ಗ) ಪದಗಳನ್ನು ಏರು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಆಲಿಸಿದ ಭಕ್ತರು ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ವಾಲಗದ ದನಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸಾಹಸ ಪವಾಡಗಳು ನಿರೂಪಿತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ದೇವರ ಬಗೆಗಿನ ಸೋಬಾನೆ ಪದಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬರೆ ಹಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕನಿಷ್ಠ ನಾಲ್ವೈದು ಜನ ಗುಂಪು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹಿಮ್ಮೇಳ-ಮುಮ್ಮೇಳಗಾರರು ಇರಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ರಾಗಕ್ಕಿಂತ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊತ್ತು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರರ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಹಾಗೂ ಪುರುಷರೂ ಹಾಡುವುದುಂಟು. ದೈವವನ್ನು ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯ ನಡುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪವಿತ್ರ

ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕಾಣುವ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೌಖಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕಾವ್ಯಪರಂಪರೆ ಯೊಂದನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕೇತಪ್ಪನ ಕುರಿತ ಈ ಮಹಾಕಾವ್ಯ ಅವರ ಪಶುಪಾಲಕ ಜೀವನದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಅವರ ದೈವಗಳ ಕುರಿತ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೇತಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯವಲ್ಲದೆ, ಬೋಮಣ್ಣನ ಕಾವ್ಯ, ಎತ್ತಪ್ಪ, ಜುಂಜಪ್ಪ, ಚಿತ್ತಯ್ಯ, ಕಾಟಯ್ಯ ಮುಂತಾದ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವಗಳ ಕಾವ್ಯಗಳು ಅತ್ಯಂತ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿ ರೂಪಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ.

ತಮ್ಮ ದೇವರಿಗಾಗಿ ಕರಿಯಣ್ಣ ನಡೆಸುವ ಹೋರಾಟ ಸಮುದಾಯದ ಪರವಾಗಿದ್ದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ದುರ್ಗದ ಕಡೆಯಿಂದ ಭರಮಣ್ಣನಾಯಕನ ದಂಡು ಗೊಲ್ಲರಹಟ್ಟಿ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಕರಿಯಣ್ಣ ದೇವರನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹಟ್ಟಿಯಿಂದಾಚೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾನೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಡರು-ತುರುಕರು ಇದಿರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ತದರಿ-ಇತ್ತಪುಲಿ ಎಂಬಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಕರಿಯಣ್ಣನಿಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವದಾಸೆ ಬಿಟ್ಟು ತುರುಕರೊಂದಿಗೆ ಕಾದಾಟ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ.

'ಒಬ್ಬನೆ ಕರಿಯಣ್ಣ ದಿಬ್ಬಗುಂಟ ಬರುವಾಗ
ಕಬ್ಬಕ್ಕೆ ಹಿಂಡೇ ಕವಿದಾವೆ-ಕರಿಯಣ್ಣ
ಒಬ್ಬನೆ ಕಾದಿ ಮಡಿದಾನೆ'

ತುರುಕರು ಈರಣ್ಣನ ಮೇಲೆರಗಿ ಅವನನ್ನು ಈಡಾಡಿದ ಸನ್ನಿವೇಶ ತುರುಕರ ಸೈನ್ಯದ ಅಮಾನವೀಯ ವರ್ತನೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ.

'ಈರಣ್ಣ ಮಡುದಾತಾವು ನೀರುಪಲ್ಲಟವಾಗಿ
ನೀರೆಂದು ಕುಡಿದಾರು ರೈತಾವ
ಅಪ್ಪ ಮಡುದಾತಾನ ತುಪ್ಪಾಪಲ್ಲಟದಲ್ಲಿ
ಅಪು ಕರಿಯಣ್ಣ ಮಡುದಲ್ಲಿ - ತುರುಕಾರು
ತುಪ್ಪೆಂದು ಕುಡಿದಾರೆ ರಯಿತಾವ'

ತುರುಕರು ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ದೇವರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಟ್ಟಿಗೊಲ್ಲರು ತಮ್ಮ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಎತ್ತುಗಳು ಕೊಟ್ಟೇವು, ಮುತ್ತುಗಳ ಕೊಟ್ಟೇವು ನಮ್ಮ ದೇವರ ನೀವು ಕೊಡಿರಣ್ಣ ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಗೊಲ್ಲರ ಆಕ್ರಂದನಕ್ಕೆ ಸೈನಿಕರು ಸೊಪ್ಪುಹಾಕದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಗೊಲ್ಲರು ತುರುಕರಿಗೆ ಹಿಡಿ ಶಾಪಹಾಕುವುದರ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಅಸಹಾಯಕ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ.

'ಎತ್ತುಗಳ ಸೆರೆಹೊಯ್ದು ಎಮ್ಮೆಗಳ ಸೆರೆಹೊಯ್ದು
ಅಪ್ಪಾನಿಂಗಣ್ಣಾನ ಸೆರೆಹೊಯ್ದು-ತುರುಕಾರ

ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ ಇಂದೇ ಉರಿಯಾಲಿ
ಏಳೆಗಾಲ ಪುತ್ರಮ್ಮಗೆ ಸಿಡಿಲೇ ಬಡಿಯಾಲಿ
ಮೈಯಾಗಳ ಮುತ್ತಿನ ವೊನ್ನಾ ಕಳಸ ಸಿಡಿಯಾಲಿ'

ಇಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಗೊಲ್ಲರ ಹಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ಲೂಟಿ ಮಾಡಿರಬಹುದಾದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೈದರಾಲಿ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯ ಸಮೇತ ಬಂದು ದುರ್ಗದ ಕೋಟೆ ಮುಂದೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಬೀಡುಬಿಟ್ಟ ಬಗ್ಗೆ ಚರಿತ್ರೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆಗ ಸಿಪಾಯಿಗಳು ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲ ಗ್ರಾಮಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಇಟ್ಟರಬೇಕು. ಇಂತಹ ಘಟನೆಯೊಂದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಕಥೆ ಇದು ಎನಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಹನೂರು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ.

ಈ ಸಮುದಾಯದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರುವ ಶಾಪಗಳು, ಕಂಟಕಗಳು, ಅಂಟುಮುಂಟು, ಮತಾಂತರ, ಪಾವಿತ್ರನಾಶ, ದೇವರಿಗೋಸ್ಕರ ತ್ಯಾಗ, ಪವಾಡಗಳು, ನಿರಾಕರಣ-ಸ್ವೀಕರಣ, ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಶುದ್ಧೀಕರಣ, ವ್ರತ ನಿಷೇಧ, ಕಣಿ ಭವಿಷ್ಯ, ಮಾಟ ಮಂತ್ರ ಈ ಮೊದಲಾದ ಆಶಯಗಳ ನೆಲೆಗೆಟ್ಟಿನಲ್ಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಶಾಪಗಳು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಮಾದರಿಯ ಶಾಪಗಳ ಉಲ್ಲೇಖ ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ದೇವರು ಮತ್ತು ದನಗಳೇ ಅವರ ಸರ್ವಸ್ವ. ಅವೇ ಅವರ ಮೂಲದೈವಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ದನಕರುಗಳಿಗೆ ನೀಡಿರುವ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳು ಮೌಖಿಕ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಆರಾಧ್ಯ ದೈವಾದ ಕ್ಯಾತಪ್ಪ, ಶ್ರೀಮಂತರಾದ ರೆಡ್ಡಿಗಳ ಸರ್ವ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ, ಅವರಲ್ಲಿನ ದುರಹಂಕಾರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಅವನೊಬ್ಬ ದನಗಾಹಿ ಎಂಬಂತೆ ಕಂಡು ಬಂದರೂ ಅವನಲ್ಲಿನ ಛಲ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಹಾಗೂ ತಾಳ್ಮೆ ಮತ್ತು ಪಶುಪಾಲನೆ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಇವು ಆತನನ್ನು ನಾಯಕನನ್ನಾಗಿಸಿವೆ ಎಂಬಂತಹ ಅಂಶಗಳು ತಾವುಗಳು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಸೃಷ್ಟಿ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿತವಾಗಿವೆ.

ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ-ಆಚರಣೆಗಳು ಜನಪದರನ್ನು ಬಿಗಿಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿವೆ. ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಕಟಿ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ವಾರದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಚಾಚು ತಪ್ಪದೇ ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾವು-ನೋವು ಸಂಭವಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ನೋವಿಗೆ ಸ್ತಂಭಿಸುವಂತವರೆಂದರೆ ಅವರು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ದೇವರು, ಮಳೆ ಬರಲಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳಿಗೆ, ಹಸು ಕರುಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಯಾವುದೇ ಅನಾಹುತ ಸಂಭವಿಸಿದರೂ, ದೇವರ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ದೇವರ ಮೊರೆಯಿಂದ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹರಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಬದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಬಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾತಪ್ಪ ಈ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತುಕೊಂಡು ಇಡೀ ಜನಪದ

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡಿದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರರನ್ನನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಕ್ಯಾತಪ್ಪನ ಕುರಿತಂತೆ ಕಥೆ, ಗೀತೆ, ಐತಿಹ್ಯ ಬಯಲು ಸೀಮೆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮತಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿವೆ. ಅವು ಇಂದಿಗೂ ಮುಂದುವರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿವೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು :

1. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು : ಕತ್ತಲ ದಾರಿ ದೂರ,ಕಸಾಪ ಬೆಂಗಳೂರು
2. ಅಂಬಳಿಕೆಹಿರಿಯಣ್ಣ : ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು
3. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಹನೂರು : ಜನಪದ ವೀರಗೀತೆಗಳು
4. ಮೈತ್ರಿ.ಕೆ.ಎಂ : ಕೃಷ್ಣಗೊಲ್ಲರ-ಕಾವ್ಯ
5. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು : ಜನಪದ ವೀರಗೀತೆಗಳು
6. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ.ಕೆ.ಎಂ : ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಘರ್ಷ.
7. ಲಕ್ಷ್ಮಣ್ ತಲಗಾವಿ : ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ರಾಜಾ ಬಿಚ್ಚುಗತ್ತಿ ಭರಮಣ್ಣನಾಯಕ
8. ಮೀರಾಸಾಬಿಹಳ್ಳಿ ಶಿವಣ್ಣ.ಪಿ.ಬಿ : ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ.
9. ಗೌಡ ಕೆಂಚೆಡೆಯಪ್ಪ : ಕ್ಯಾತಗೊಂಡನಹಳ್ಳಿ, ಚಳ್ಳಕೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು
10. ತೀ.ನಂ.ಶಂಕರನಾರಾಯಣ : ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆಗಳು.
11. ರಾಮದಾಸರೆಡ್ಡಿ ಎಸ್.ಜಿ : ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ.

ಸುಳಾದಿಗಳ ಹೊಂಬೆಳಕು

— ಡಾ.ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ವಿ.ಮೋಹರೀರ

ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯವು ತನ್ನ ದೇದಿಪ್ಯ ಪ್ರಭೆಯಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅಪಾರವಾದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ ಹಾಗೂ ನೀಡುತ್ತಲಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಹರಿದಾಸರ ಭಕ್ತಿ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಅನಂದತೀರ್ಥರ ದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತವೇ ಬೆನ್ನಲುಬು. ಹಾಗಾಗಿ ಮಧ್ವಸಿದ್ಧಾಂತದ ತತ್ವಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮೌಲಿಕ ಜೀವನದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯೊಂದಿಗೆ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು ಹರಿದಾಸರು. ಹರಿದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯವ್ಯಕ್ತವು ಮೂಲತಃ ಶ್ರೀಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ಬಿತ್ತಲ್ಪಟ್ಟು; ನರಹರಿ ತೀರ್ಥರಲ್ಲಿ ರೂಪತಾಳಿ; ಶ್ರೀಪಾದರಾಜರಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲವಿಸಿ; ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರು, ಕನಕದಾಸರು, ವಾದಿರಾಜರು ಹಾಗೂ ವೈಕುಂಠದಾಸರಿಂದ ಕುಸುಮಿಸಿ, ಮಹಿಪತಿದಾಸರು, ವಿಜಯದಾಸರು, ಗೋಪಾಲದಾಸರು, ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರು, ಮೋಹನದಾಸರು, ಮೊದಲುಕಲ್ಲು ಶೇಷದಾಸರು, ಹೆಳವನಕಟ್ಟೆ ಗಿರಿಯಮ್ಮ ಮುಂತಾದ ಹರಿದಾಸರಿಂದ ಫಲಭರಿತವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ.

ಕೀರ್ತನೆ, ದೇವರನಾಮ, ಉಗಾಭೋಗ, ಸುಳಾದಿ, ದಂಡಕ, ವೃತ್ತನಾಮ ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಸರ ರಚನೆಗಳು ಭಕ್ತಾದಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿದವು, ಹಾಗಾಗಿ ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯವು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೃದಯವನ್ನು ಅರಳಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಯಿತು. ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯದ ತುಂಬು ಪ್ರವಾಹದ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತರಗಂಗೆಯಂತೆ ನಿರಂತರ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುವ ಸುಳಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅದ್ಭುತ ವಿಚಾರಲಹರಿಗಳ ಘನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಓದುಗರ ಮುಂದೆ ತೆರದಿಡುತ್ತವೆ. ಭಕ್ತಿ, ತತ್ವ, ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಪ್ರಮೇಯ, ನೀತಿ ಮಾರ್ಗ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಉಲ್ಲಾಸ, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಸಂಭ್ರಮ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗಿ ಹರಡುವುದೇ ಸುಳಾದಿಗಳು ಹಾಗೂ ಸಾಧನ ಮಾರ್ಗದ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಸುಳಾದಿಗಳು. ವೇದ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಅತ್ಯಂತ ತಾತ್ವಿಕ, ಜಟಿಲ, ಕಷ್ಟ-ಕ್ಷಿಷ್ಟ ಪ್ರಮೇಯಗಳನ್ನು ಸರಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಹಜ ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ಸುಳಾದಿ ಮಾರ್ಗ.

ಸ್ವರೂಪ: ಹರಿದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಭಾರತೀಯ ಸಂಗೀತ ಪರಂಪರೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ಈ ಸುಳಾದಿಗಳು. ಸುಳಾದಿಗಳ ಉಗಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹುಲಗೂರು ಕೃಷ್ಣಚಾರ್‌ರವರು 'ಕರ್ನಾಟಕದ ವಾಗ್ಗೇಯ ಕಾರರಿಂದಲೇ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ಲಿಪ್ಲಿ ಷಡಗೋಪನರವರು ಮಧ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ 'ಸೂಡ' ಅಥವಾ 'ಸೂಳ' ಎಂಬ ಪ್ರಬಂಧ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿತ್ತು. ಬಹು ಪ್ರಾಚೀನದಲ್ಲಿ ಸೂಳವು ಅಥವಾ ಮಟ್ಟವು ಈ ಸಮಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನದಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ 'ಆದಿ' ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಜೋಡಿಸಲಾಗಿದೆ' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಕ್ರಿ.ಶ. ಹದಿಮೂರನೇಯ ಶತಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು 'ಪ್ರಬಂಧ' ಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಬಳಿಕ ಗೋಪಾಲಕನಂಬುವನು, 'ಗೀತ' ಹಾಗೂ 'ಪ್ರಬಂಧ' ಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಿದ. ಈ ಪ್ರಬಂಧ ನಾಲ್ಕು ಧಾತುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. 1. ಉದ್ಗ್ರಾಹ (ಪ್ರಾರಂಭ) 2. ಧ್ರುವ (ಶರೀರ) 3. ಮೇಲಾಪಕ (ಮೇಲಿನ ಎರಡನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಸೇತುವೆ) 4. ಅಂತರ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಧಾತುಗಳನ್ನು 'ಸಾಲಗಸೂಡ' ಎಂಬ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಮೂರು ರೀತಿ 1. ಸೂಡ 2. ಆಲಿಕ್ರಮ 3. ವಿಪ್ರಕೀರ್ಣ. 'ಸೂಡ'ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಎರಡು ವಿಧ 1. ಶುದ್ಧ ಸೂಡ 2. ಛಾಯಾಲಗ ಸೂಡ (ಅಥವಾ ಸಾಲಗಸೂಡ) ಎಲ, ಕರಣ, ಡೇಂಕಿ, ಮೊದಲಾದ ಏಳು ರೀತಿಯ 'ಸೂಡ'ಗಳಿವೆ. ವರ್ಣ, ವರ್ಣಸ್ವರವೇ ಮೊದಲಾದ ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು 'ಆಲಿಕ್ರಮ'ದಲ್ಲೂ, ಉಳಿದವು 'ವಿಪ್ರಕೀರ್ಣ'ದಲ್ಲೂ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ 'ಸಾಲಸೂಡ'ವೇ ಸುಳಾದಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಯಿತು. ಈ 'ಸಾಲಗಸೂಡ'ಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಗೊತ್ತಾದ ತಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಹಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಬಂಧವಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ಹದಿನೈದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಅವು ಒಂದೇ ಪ್ರಬಂಧವೆಂದು ಪರಿಗಣಿತವಾಗಿ 'ಸುಳಾದಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಬನ್ನಂಜೆ ಶ್ರೀ ರಾಘವೇಂದ್ರತೀರ್ಥ ಶ್ರೀಪಾದರು, ಶ್ರೀ ಬನ್ನಂಜೆ ಮಠ ಉಡುಪಿ ವತಿಯಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾದ 'ಸುಳಾದಿ ಕುಸುಮಾಂಜಲಿ' ಮಾನವಿ ಜಗನ್ನಾಥದಾಸರಿಂದ ರಚಿತವಾದ ಸಮಗ್ರ ಮೂರು ಸುಳಾದಿಗಳು ಹಾಗೂ ಶ್ರೀ ವಿಜಯದಾಸರಿಂದ ರಚಿತವಾದ 'ಪಂಚರತ್ನ ಸುಳಾದಿಗಳು' ಎಂಬ 24 ಪುಟಗಳ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ 'ಸುಳಾದಿ'ಯ ಅರ್ಥ ಇಂತಿದೆ, 'ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ಒಂದೇ ರಾಗದಿಂದ ಏಳು ತಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಐದು ತಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡುವ ಸಂಗೀತ ಪ್ರಬೇಧವೇ ಸುಳಾದಿ. ಭಗವಂತನ ಸುಳುವಿನ ಹಾದಿ ಸುಳಾದಿ, ಇದನ್ನು ಹಾಡುವವರ ಸುತ್ತಲೂ ಭಗವಂತ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಸುಳುವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ, ಧ್ರುವ, ಮಠ್ಯ, ರೂಪಕ, ಝಂಪಕ, ತ್ರಿಪುಟ, ಅಟ್ಟತಾಳ ಮತ್ತು ಏಕತಾಳ ಎಂಬ ಸಪ್ತತಾಳಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಹಲವು ಬಾರಿ ಈ ಸಪ್ತತಾಳಗಳಿಗೆ ಬದಲು ಐದು ತಾಳಗಳು

ಬರುವುದು ಉಂಟು. ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಈ ತಾಳಗಳೊಂದಿಗೆ 'ಆದಿತಾಳ'ವೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಬಳಿಕ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾಲುಗಳ ಒಂದು 'ಜತೆ' ಅಥವಾ 'ಜೊತೆ' ಬರುತ್ತದೆ.

ದಾಸರ ಮಧುರಭಾವ, ದಾಸ್ಯಭಾವ, ಹರಿಸರ್ವೋತ್ತಮತ್ವ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ, ಗುರುಕರುಣೆಯ ಮಹತ್ವ, ಹರಿನಾಮಮಹಿಮೆ, ನವವಿಧಭಕ್ತಿ ನಿರೂಪಣೆ, ನಿಂದಾಸ್ತುತಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಈ ಸುಳಾದಿಯ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಬಂದಿವೆ.

ಪುರಂದರದಾಸರ ಸುಳಾದಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ವಿಜಯದಾಸರ ಸುಳಾದಿಗಳು ಗಮನಾರ್ಹವಾದವು. ವಿಜಯದಾಸರು, ಗೋಪಾಲದಾಸರಿಂದ ಸುಳಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಆ ಮೂಲಕ ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯದ ಘನತೆ, ಮೌಲ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದವು.

ಇತ್ತೀಚಿನ ಸಂಶೋಧನಾ ಕಾರ್ಯದ ಪ್ರಕಾರ ವಿಜಯದಾಸರ 595 ಸುಳಾದಿಗಳು ಲಭ್ಯವಿರುವುದಾಗಿ ಸಂಶೋಧಕರಾದ ಡಾ.ಎಸ್.ಆರ್.ರಾಘವೇಂದ್ರರವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ವಿಜಯದಾಸರ ಸುಳಾದಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ದೇವತಾಸ್ತುತಿ ಸುಳಾದಿಗಳು, ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಸುಳಾದಿಗಳು, ಪ್ರಮೇಯ ಸುಳಾದಿಗಳು, ಉಪಾಸನಾ ಮಾರ್ಗದ ಸುಳಾದಿಗಳು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಿತ್ರಣ ಹಾಗೂ ಕಾಳಜಿ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದ ಸುಳಾದಿಗಳೆಂದು ವಿಭಜಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

'ಇಡೀ ವಿಜಯದಾಸರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಗವಂತನ ಗುಣಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗದ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅಮೃತ ಸರೋವರದಂತಿದೆ. ಅವರ ಸುಳಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂತೂ ಮಾನಸ ಸರೋವರದ ಪಾವಿತ್ರ್ಯದಂತೆ' ಎಂಬುವುದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಾಚಿಸ್ವತಿ ಡಾ.ಅರಳುಮಲ್ಲಿಗೆ ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ವಿಜಯದಾಸರ ಸುಳಾದಿಗಳು ಜ್ಞಾನದ ವಿಧಿಗಳು ಅಭ್ಯಾಸಿಸುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ, ಜಿಜ್ಞಾಸು ಆತ್ಮಶೋಧನೆಗೆ ತೊಡಗಿ, ದಾಸರ ದಾಸನಾಗಿ, ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದ ಕಡೆ ಮುಖಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ನಿಸ್ಸಂಶಯ.

'ಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಶ್ರೀ ವಿಜಯದಾಸರು ಈ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮೀಯುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಸೌಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಗಳು. ಇವರು ನಮಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಧಾರಣಾಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವ ಕೆಲವು ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರತ್ನಗಳೇ ಭಗವಂತನ ಮನೆಯ ಆನಂದದ ಸುಳುಹುಕೊಡುವ ಸಾಧನಗಳು. ಅವನ ಮನೆಗೆ ಇರುವ ಸುಲಭದ ಹಾದಿಗಳು, ಸುಳಾದಿಗಳು ಎಂಬುವುದಾಗಿ ಶ್ರೀ ಪಲಿಮಾರು ಮಠಾಧೀಶರಾದ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾಧೀಶತೀರ್ಥ ಶ್ರೀಪಾದಂಗಳವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಾದಿಗಳ ಪ್ರಭಾವಳಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಶ್ರೀ ವಿಜಯದಾಸರ ಸುಳಾದಿಗಳ ಓಘ, ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದುದ್ದಲ್ಲದೇ ದಿವ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೆನಿಸಿವೆ. ಈ ಭೂಮಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಾದಿಗಳ ಅರ್ಥ, ಸ್ವರೂಪ, ಅಲ್ಲದೇ ವಿಜಯದಾಸರ ಸುಳಾದಿಗಳ ಕುರಿತು ಕಿರು

ನೋಟ ಬಿಂಬಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸುಳಾದಿಗಳ ಪ್ರಭಾವಳಿ ಅತೀ ಉನ್ನತವಾದುದು. ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಾದಿಗಳು ಇವೆ ಎಂಬುವುದಾಗಿ ವಿಧ್ವಾಂಸರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸುಳಾದಿಗಳ ಧವಳ ಕೀರ್ತಿಯು ದಶದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಹರಡಿ ತಮ್ಮ ಭಾವದೀಪ್ತಿಯ ಹೊಂಬಣ್ಣವು ದಿಗಂತದವರೆಗೂ ಚಾಚಿವೆ ಎಂದರೂ ಉತ್ತೇಕ್ಷೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು:

- 1) ಶ್ರೀ ವಿಜಯಮೃತ : ಪ್ರ.ಸ.ಡಾ.ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ವಿ.ಮೊಹರೀರ.
- 2) ದಾಸಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೋಶ : ಶ್ರೀ ಪಿ.ಆರ್.ಆನಂದತೀರ್ಥಾಚಾರ್ಯ, ಡಾ.ಅರಳುಮಲ್ಲಿಗೆ ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ : ಡಾ.ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ವಿ.ಮೊಹರೀರ.
- 3) ಹರಿದಾಸಸಾಹಿತ್ಯ : ಹರಿದಾಸರ 101 ಅಪೂರ್ವ ಸುಳಾದಿಗಳು- ಡಾ.ಅರಳುಮಲ್ಲಿಗೆ ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ.
- 4) ಹರಿದಾಸ ಭಕ್ತಿಸ್ವರೂಪ : ಡಾ.ಟಿ.ಎನ್.ನಾಗರತ್ನ.
- 5) ರಂಗವಲಿ : ಡಾ.ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ವಿ. ಮೊಹರೀರ.

ಸೀದ್ರೆಗೊಲ್ಲರು ಅಥವಾ ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದ ಗೊಲ್ಲರು : ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ

- ಡಾ. ಎಸ್. ಶಿವಣ್ಣ ಬೆಳವಾಡಿ

ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟು ನಿಟ್ಟಿನ ನಿಯಮ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲಜನಾಂಗ ಪ್ರಮುಖವಾದುದಾಗಿದೆ. ದನ ಕಾಯುವುದು, ಕುರಿಕಾಯುವುದು ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಕಸುಬಾಗಿದ್ದರೂ ದೇವತಾಕಾರ್ಯಗಳೇ ಅವರುಗಳಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಕಾಣುವ ಆಚರಣೆಗಳಾಗಿವೆ. ಉಳಿದ ಯಾವ ಸಮುದಾಯವೂ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಷ್ಟು ದೇವರನ್ನು ನಂಬಿರಲಾರರು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಬೇರೆ ಸಮುದಾಯದವರುಗಳು ಕೂಡಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ದೈವಗಳನ್ನೇ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸುವುದು ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಇದು ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಲ್ಲಿರುವ ದೇವರ ಬಗೆಗಿನ ಭಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ದೇವತಾ ಕಾರ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಒಂದು ಸಣ್ಣತಪ್ಪು ಸಂಭವಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸುವುದನ್ನು ಈ ಜನಾಂಗದವರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ ಹಿರಿಯೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಬ್ಯಾಡರಹಳ್ಳಿ, ಗೊಲ್ಲರಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೀದ್ರೆಗೊಲ್ಲರು ಅಥವಾ ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದ ಗೊಲ್ಲರು ಎಂದು ಒಂದು ಮನೆತನದವರನ್ನು ಕರೆಯುವ ವಾಡಿಕೆಯಿದೆ.

'ಸೀದ್ರೆಗೊಲ್ಲರು' ಅಥವಾ 'ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದ ಗೊಲ್ಲರು' ಎನ್ನುವುದು ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಇರುವ ಒಂದು ಬೆಡಗಲ್ಲ; ಬ್ಯಾಡರಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕರಡೇರ ಗೊಲ್ಲರ ಒಂದು ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಹೆಸರಷ್ಟೇ. ಈ ಹೆಸರು ಬರಲು ಮೂಲ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಹಟ್ಟಿಯ ದೈವವಾದ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಶನಿವಾರದ ದಿನ 'ತುಪ್ಪದ ದೀಪ' ವನ್ನೇ ಹಚ್ಚುವುದು. ಅದು ಶುಕ್ರವಾರ ವಾರದ ದನಗಳಿಂದ (ದೇವರಿಗೆ ಮೀಸಲಿಟ್ಟ ಹಸುಗಳಿಂದ) ಹಾಲು ಕರೆದು ಹೆಪ್ಪಾಕಿ, ಮೊಸರುಕಡೆದು ಬೆಣ್ಣೆ ತೆಗೆದು ತುಪ್ಪ ಕಾಯಿಸಿ ಆ ತುಪ್ಪವನ್ನು ದೇವರ ದೀಪಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ

ರೀತಿಯ ತುಪ್ಪ ಅಥವಾ ಎಣ್ಣೆಯ ಬಳಕೆ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನ ದೀಪಕ್ಕೆ ನಿಷೇಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೇವರ ದೀಪಕ್ಕೆ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ತುಪ್ಪ ತಯಾರಿಸುವವರು ತುಂಬಾ ಕಟ್ಟು-ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಹಸುಗಳಿಂದ ಹಾಲು ಕರೆಯುವಾಗಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ತುಪ್ಪ ಕಾಯಿಸಿ ದೀಪಕ್ಕೆ ಬಿಡುವವರೆಗೂ ಬಾಯಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ಇರಬೇಕು. ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತುಕತೆಗೆ ತೊಡಗಬಾರದು. ಒಂದು ಪಕ್ಷ ತುಪ್ಪ ಕಾಯಿಸುವಾಗ ಏನಾದರೂ ಬೇಕಾದರೆ ಕೈ ಸನ್ನೆಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಿ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಬಾಯಿ ತೆಗೆದರೆ ಬಾಯಿಯೊಳಗಿನ ಎಂಜಲು ತುಪ್ಪಕ್ಕೆ ತಾಗಿ ಎಂಜಲು ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುವುದು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಾಗಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ತುಪ್ಪ ಕಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಹೀಗೆ ತುಪ್ಪ ಕಾಯಿಸಿ ದೇವರ ದೀಪಕ್ಕೆ ಬಿಡೋ ಮುನ್ನ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕು ತುಪ್ಪದಗಡಿಗೆಗೆ ಬಾಯಾಕಿತಂತೆ, ಆಗ ತುಪ್ಪ ಕಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಕಿ.ಮೀ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ವೇಣುಕಲ್ಲುಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಅದರ ಬಾಯನ್ನು ತೊಳೆದಿದ್ದನಂತೆ ಅಂದರೆ ದೇವರ ದೀಪದ ತುಪ್ಪ ಮುಟ್ಟಿದ ಬಾಯಿಂದ ಆ ಬೆಕ್ಕು ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಎಂಜಲಾಗುವುದು, ತುಪ್ಪ ಬಿನ್ನವಾಗುವುದು ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ತುಪ್ಪದ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ ಮಂಗಳಾರತಿ ಮಾಡಿದ ಪೂಜಾರಿಯ ಪಾದವನ್ನು ಕೂಡ, ತೊಳೆದುಕೊಂಡಾದ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಾದಿಗಳು ಮುಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಪಾದದಲ್ಲಿ ತುಪ್ಪ ಇರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ. ತುಪ್ಪ ಮುಟ್ಟಿದ ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಂಶಸ್ಥರನ್ನು ಬೆಕ್ಕಿನ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ ಸೀದ್ರೆಗೊಲ್ಲರು ಇವರುಗಳೆಂದು ಅವರ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ನಿಂತ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಸೀದ್ರೆ ಅಂದರೆ ಅಂಟು ಮುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಸ್ವಭಾವದ ಜನರು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಪೂಜಾಕಾರ್ಯದಲ್ಲೂ ಈ ಜನಾಂಗದ ರೀತಿಯೇ ವಿಶೇಷವಾದುದು. ಪೂರ್ವಿಕರ ಪೂಜಾಪರಿಕರಗಳನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಎಷ್ಟೋಕಡೆ ಆ ಪರಿಕರಗಳೇ ದೈವವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಪಲ್ಲಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಗೂಡೆ ಪುಟ್ಟಗೂಡೆ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಾಗಿ, ದೇವರಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಮಂಚ ಮಂಚದ ತಿಮ್ಮಣ್ಣನಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿವೆ. ಹಾಗೆ ಬಹುಪಾಲು ಆ ಜನಾಂಗದ ಪೂಜಾರಿಗಳು ಕಾಯಕ ನಿಷ್ಠರು, ಕಾಲವಾದ ನಂತರ ದೈವಗಳಾಗಿ ಕಾಣ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಪೂಜಾ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ 'ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರು' ವಿಶೇಷತರಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ತಮ್ಮನ್ನು ಮುಡುಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬದುಕಿದ್ದವರು; ಬದುಕುತ್ತಿರುವವರು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕಾಡುಗೊಲ್ಲ ಜನಾಂಗದವರು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಅವರವರ ನಂಬಿಕೆ -ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಚಾರಗಳಾಗಿವೆ. ಹಾಗೆ ಇಂತಹ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಜನರು ಕೆಳಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಜನಾಂಗದವರುಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರುಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದರೀತಿ, ನೀತಿ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾನವೀಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಗೀತೆಗಳು ನಡೆದು ಬಂದ ರೀತಿ

- ಪ್ರೊ. ಶಾಶ್ವತ ಸ್ವಾಮಿ ಮುಕ್ಕುಂದಿಮಠ

ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು ರಚಿಸಿದ 'ಜಯ ಭಾರತ ಜನನಿಯ ತನುಜಾತೆ! ಜಯಹೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾತೆ' ಕವಿತೆಯನ್ನು ನಾಡಗೀತೆಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಕವಿತೆ ಸುದೀರ್ಘವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾಡಗೀತೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಅದರಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವು ಭಾಗವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರೂ ಗೀತೆಯ ಅವಧಿ ಮೂರು ನಿಮಿಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನಾಡಗೀತೆ ಎರಡುವರೆ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಂಗೀತದ ರಾಗದಲ್ಲಿ ಹಾಡದೆ ಲಯದಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿದ್ವಾಂಸರು ವಿಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕುವೆಂಪುರವರ ಪ್ರಸ್ತುತ ನಾಡಗೀತೆ ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ಮೀರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಗೀತೆಯನ್ನು ನಿಯಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಅಡಕಗೊಳಿಸುವ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ಕನ್ನಡನಾಡಿನೊಂದಿಗೆ ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನು ಕವಿ ವರ್ಣಿಸುವುದೇ ಗೀತೆಯು ದೀರ್ಘವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಮೂವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾದ ಈ ನಾಡಗೀತೆಗಳು ನವೋದಯ ಕಾಲದ ಕವಿತೆಗಳು. ಇದೇ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 25 ಹಿರಿಯ ಕವಿಗಳಿಂದ 45ಕ್ಕೂ ಅಧಿಕ ನಾಡಗೀತೆಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿವೆ. ಇವು ನವೋದಯ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ರಮ್ಯಗೀತೆಗಳಾಗಿ ಇಂಪು ಮತ್ತು ಸೊಗಸು ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ, ತೀ.ನಂಶ್ರೀ, ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ, ಆನಂದಕಂದ, ಜಿ.ಪಿ.ರಾಜರತ್ನಂ, ಡಿ.ಕೆ.ಭೀಮಸೇನ್‌ರಾವ್, ಜೆ.ಕೆ.ಪ್ರಾಣೇಶಾಚಾರ್, ಎಂ.ಗೋವಿಂದ ಪೈ, ಶಾಂತಕವಿ, ಹುಯಿಲಗೋಳ ನಾರಾಯಣರಾವ್, ವಿ.ಕೃ.ಗೋಕಾಕ್, ಕೆ.ಶಂಕರಭಟ್ಟ, ಎಂ.ಎಸ್.ಕಾಮತ್, ಹನುಮಂತ ಗೋವಿಂದ ಕಟ್ಟಿ, ಸಾಲಿ ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್, ಪಂಜೆ ಮಂಗೇಶರಾವ್, ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್, ಬೆನಗಲ್ ರಾಮರಾವ್ ಮೊದಲಾದವರು ನಾಡಗೀತೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಹಿರಿಯ ಕವಿಗಳು.

ನಾಡಗೀತೆಗಳು ರಚನೆಯಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ವಿವಿಧ ಪ್ರದೇಶದ

ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಗಗಳಾದ ಮೈಸೂರು, ಹೈದ್ರಾಬಾದ್, ತುಳು, ಕೊಡಗು, ಕೊಂಕಣ, ಹಂಪೆ, ಮುಂತಾದ ಭೇದಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಪರಕೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ತಲೆಯೆತ್ತದಂತೆ ನಲುಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮರೆದ ನಾಡು ಕಳೆಗುಂದಿ ಎಂಥ ನಾಡಾಯಿತೆಂದು ಮೊರೆಯುವಂತಾಯಿತು. ಕನ್ನಡಾಂಚೆಯ ಹಿರಿಮೆಗರಿಮೆಗಳ ಕಾಂತಿ ಕಂದಿದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅಂದಿನ ನವೋದಯ ಕವಿಗಳ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡನಾಡು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವಂತೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಉಜ್ವಲ ಇತಿಹಾಸ, ಅದಮ್ಯ ಕನ್ನಡದ ಭಾಷಾ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಕವಿಗಳು ಮನದುಂಬಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕವನಗಳನ್ನು ಓದುವುದೊಂದು ನಮಗೆ ಮನೋಲ್ಲಾಸ! ಆತ್ಮೀಯ ಭಾವನೆಗಳ ಮಧುರಾಲಾಪ! ಅಂದು ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ, ಪ್ರಾಂತೀಯ ಭೇದ, ಕನ್ನಡ ದೇವಿಯ ಹಿರಿಮೆ-ಗರಿಮೆ, ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡನಾಡನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಲು ಕವಿಗಳು ಬಯಸಿದ್ದರು. ಹುಯಿಲಗೋಳ ನಾರಾಯಣರಾವ್, ಕುವೆಂಪು, ಶಾಂತಕವಿಗಳು ಅಂದು ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಭವ್ಯ ಇತಿಹಾಸ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಕವನಗಳು ಮನೋಜ್ವಲವಾಗಿವೆ.

ಪರಕೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ, ಕನ್ನಡಗರಿಂದಲೇ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಸತ್ಯ-ಮೊತ್ತ, ಕಾಂತಿ-ಪೌಢಿಮೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಅಭಿಮಾನ. ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಿರಿಯ ಕವಿ ಆನಂದಕಂದ (ಕೃಷ್ಣಶರ್ಮ ಬೆಟಗೇರಿ) 'ಎನಿತು ಇನಿತು ಈ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯು | ಮನವನು ತಣಿಸುವ ಮೋಹದ ಸುಧೆಯು!' ಎಂದು ಭಾಷೆಯ ಸೌಂದರ್ಯ, ಸೊಗಡನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದರೆ, ಮತ್ತೊರ್ವ ಕವಿ ಹನುಮಂತ ಗೋವಿಂದ ಕಟ್ಟಿ 'ತನ್ನದು ಎಂಬುದು ಎನ್ನಿಲ್ಲ! ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕದಿಂದ ಭಾಷೆಯ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. 'ಕನ್ನಡವನುಳಿದೆನಗೆ! ಅನ್ಯಜೀವಿಲ್ಲ! ಕನ್ನಡವೇ ನನ್ನಸಿರು! ಪೆತ್ತನ್ನ ತಾಯಿ' ಕನ್ನಡವೇ ಜೀವವಾಗಿ ಪಂಚಪ್ರಾಣವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವಿನಾ ಅನ್ಯತ್ರ ನಾಸ್ತಿ ಎಂಬ ವ್ರತದಂತೆ ಪಾಲಿಸಿದ ಬೆನಗಲ್ ರಾಮರಾವ್ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರೇಮ ಅದ್ಭುತವಾಗಿದೆ. ಶಾಂತಕವಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ದಾನ ಪಡೆಯುವ ಸಂಪತ್ತಾಗಿತ್ತು. ದಾಸಯ್ಯನಂತೆ ಮನೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ 'ಬೇಡಲು ಕನ್ನಡ ದಾಸಯ್ಯ ಬಂದಿಹಾ ನೀಡಿರಮ್ಮ ತಡಮಾಡದೆ' ಎಂದು ಕನ್ನಡ ಸಂಪತ್ತಿನ ಭಿಕ್ಷೆ ಕೇಳುವ ಪರಿ ಅನನ್ಯ.

ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋದ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಭೇದಗಳ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಕವಿಗಳು ಆ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡನಾಡು-ನುಡಿಯ ರೂಪರೇಷೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತೀ.ನಂ.ಶ್ರೀ ತಮ್ಮ ನೆಚ್ಚಿನ ಮೈಸೂರಿಗೆ 'ಗೆಳೆಯ ಕನ್ನಡಿಗರೆ! ಸ್ವಾಗತವು ನಿಮಗೆ! ಬೆಳೆವ ಸಿರಿಗನ್ನಡದ

ಬಳ್ಳಿ ಪಡೆದರಳುಗಳೇ' ಎಂದು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ನಮ್ಮ ನಾಡಾವುದು ಮೈಸೂರು! ನಿಮ್ಮೂರಾವುದು ಮೈಸೂರು' ಎಂದು ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತ ನಿಜಾಮ್ ಸಂಸ್ಥಾನದವರಾದ ಜಿ.ಕೆ.ಪ್ರಾಣೇಶಾಚಾರ್ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನದ ಹೈದ್ರಾಬಾದ್‌ಗೆ ಸ್ವಾಗತಿಸದೆ ಇರುತ್ತಾರೆಯೇ? 'ಈ ನಮ್ಮ ನಾಡಿಗೆ ಓಡಿ ಬನ್ನಿ ನಿಮ್ಮವರ ನೋಡ ಬನ್ನಿ' ಎಂದು ಆತ್ಮೀಯ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಜಾಮ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಮತ್ತೊರ್ವ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಡಿ.ಕೆ. ಭೀಮಸೇನ್‌ರಾವ್ ಅವರು 'ಸರಸರನೆ ಪರಿಪರಿದು ನೆರೆಯೆದ್ದು ತೆರೆಬಿದ್ದು! ಸುಳಿಸುಳಿಯುತ್ತಿರೆ! (ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಬರಲು ಭಿನ್ನವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ತುಳುನಾಡು, ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಾಶ್ಮೀರವೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಕೊಡಗು ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುವಲ್ಲಿ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಉತ್ಸುಕತೆ, ಅಭಿಮಾನ. ಕವಿ ಎಂ.ಎಸ್.ಕಾಮತ್ 'ಕೊಡಲಿ ರಾಮನ ಸಿಡಿಲಿಗಳುಕಿ ಹಿಂದೋಡಿ ಕಡಲಾಚೆ ನೀನಲೆಗಳನ್ನೊಡೆದು' ಎಂದು ತುಳುರಾಣಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದರೆ, 'ಪಡವಣ ತೀರದ! ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಭೈರವವೇನು? ಎಂದು ಕವಿ ಶಂಕರಭಟ್ಟರು ಕೊಂಕಣ ತೀರದಲಿ ಬೀಸುವ ಗಾಳಿ, ಬೀಳುವ ಮಳೆಯ ಆರ್ಭಟದ ಚಿತ್ರಣ ಮನಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ.

'ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಾಶ್ಮೀರ'ವೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಕೊಡಗು ಸೌಂದರ್ಯದ ತಾಣ. ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜವಾದ ರಮಣೀಯತೆಯ ಅಮೃತವನ್ನು ಸವಿಯಲು 'ಕೊಡಗು ಬೆಡಗಿನ ಬೀಡು! ಸೌಂದರ್ಯದ ಅಮೃತವಂ ಕುಡಿಯಿರಿ' ಎಂದು ಕೈಮಾಡಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸಾಲಿ ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್, ಜಿ.ಪಿ.ರಾಜರತ್ನಂ ಅವರು ಬೂಮಿನ್ ತಬ್ಬಿದ್ ಮೋಡ್! ಬೆಳ್ಳಿ ಬಳಿದಿದ್ ರೋಡ್ ಇದ್ದಾಂಗ್' ಎಂದು ತಮ್ಮ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಾಷಾ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕವಿ ಪಂಚೆ ಮಂಗೇಶ್ವರರಾವ್ 'ಎಲ್ಲಿ ಭೂರಮೆ ದೇವ ಸನ್ನಿಧಿ! ಬಯಸಿ ಬಿಮ್ಮನೆ ಬಂದಳೋ! ಎಂದು ಕೊಡಗಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡಾಂಚೆಯ ಹಿರಿಮೆ ಹಾಗೂ ಗರಿಮೆಯ ವಿಶೇಷ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕವಿಗಳು ಕವನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಶೂರರ ಖಣಿ. ಶೂರರ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾತೆಯಾಗಿ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಕಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಗಂಡುಮೆಟ್ಟಿನ ಧಾರವಾಡದ ವರಕವಿ, 'ಏಳು ಶೂರರ ಖಣಿ, ಏಳು ಶೂರರ ರಾಣಿ! ಏಳು ಶೂರರಸದ ವಾಣಿ' ಎಂದು ವಿರೋಚಿತವಾಗಿ ನುಡಿದರೆ, ಎಂ.ಗೋವಿಂದಪೈ, 'ತಾಯೆ ಬಾರ ಮೊಗವ ತೋರೆ! ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತೆಯೆ! ಹರಸು ತಾಯೆ ಸುತರ ಕಾಯೆ! ನಮ್ಮ ಜನ್ಮಜಾತೆಯೆ' ಎಂದು ತಾಯಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋದುದಕ್ಕೆ ನಾಡಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನದು ಕವಿಗಳು ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಎಂಥ ನಾಡಿಗೆ ಎಂಥ ದುರವಸ್ಥೆ ಬಂದಿತೆಂದು ಕಳವಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸೂಕ್ತಿನಿಂದ ಜೊತೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯುವ ಬೆರೆಯುವ ಬಲವಿಲ್ಲದಕ್ಕೆ ದುಃಖಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಹರಿದು ತುಂಡಾಗಿಹುದು ಇಂದು ಕನ್ನಡನಾಡು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ತಾವಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾರರು!' ಎಂಬ ವ್ಯಥೆ ವಾಸ್ತವ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರರಿಗಾದರೆ, 'ಎಂಥ ನಾಡಿದು, ಎಂಥ ಕಾಡಾಯಿತು ಹುಲುಸಾದ ಬೆಳೆಹೋಗಿ ಹುಲ್ಲುಕೊಳೆ ತುಂಬಿಹುದು!' ಎಂದು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ರಂ.ಶ್ರೀ.ಮುಗುಳಿ. ಕವಿ ವಿ.ಕೃ.ಗೋಕಾಕ್ ನಾಡಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುವುದೇ ಒಂದು ವಿಶೇಷ. 'ಭೂಪತಿಯು ಕವಿಯಾಗಿ ಕವಿ ಚಮೂಪತಿಯಾಗಿ ಮೆರೆದಿರುವ ನಮ್ಮ ನಾಡು' ಎಂದು ಗಂಡುಮೆಟ್ಟಿನ ನಾಡಿನ ಕವಿ ಬೇಂದ್ರೆ 'ಯಾರು ನಿಂದವರಲ್ಲಿ ತಾಯೇ ಎಂದೆ! ಯಾರು ಕೇಳುವರೆನಗೆ ಯಾಕೆ ತಂದೆ! ಚಂಡಿ ಚಾಮುಂಡಿ ಕೇಳೆ ಬೇಕಾದುದೇನು! ಗಂಡಸಾದರೆ ನಿನ್ನ ಬಲಿಕೊಡುವಿಯೇನು?' ಎಂಬ ನುಡಿ ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಮೈನವಿರೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಓಜಸ್ಸು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾ ನಡೆದು ಬಂದ ನಾಡಗೀತೆಗಳು ಇಂದಿಗೂ ನಾಡಪ್ರೇಮವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಉದ್ದೀಪನಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ! ರೋಮಾಂಚನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ! ಅಂದು ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಗೀತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ರಚನೆಯಾಗದಿದ್ದರೂ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ನಾಡಗೀತೆಗಳು ಈ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಯಿಲ್‌ಗೋಳ ನಾರಾಯಣರಾವ್ 'ಉದಯವಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಚೆಲುವ ಕನ್ನಡನಾಡು' ಕುವೆಂಪುರವರ 'ಜಯ ಭಾರತ ಜನನಿಯ ತನುಜಾತೆ ಜಯಯೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾತೆ' ಹಾಗೂ ಶಾಂತಕವಿ (ಸಕ್ತಿ ಬಾಳಾಚಾರ್)ಗಳ 'ರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕ ದೇವಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕದೇವಿ' ಪ್ರಮುಖ ಕವನಗಳು.

'ಉದಯವಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಚೆಲುವ ಕನ್ನಡನಾಡು' ಗೀತೆಯನ್ನು ಹುಯಿಲಗೋಳರು ರಚಿಸಿ, ಅದನ್ನು 1926ರಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಾವಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಗಾಂಧಿಯವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನಾಗೀತೆಯಾಗಿ ಹಾಡಿದರು. ಇದರಿಂದ ಈ ಗೀತೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಮಹತ್ವ ಬಂದಿದೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಏಳು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ಕರ್ನಾಟಕದ ನಾಡಗೀತೆಯಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸಿತು. ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಂತೂ ಈ ಗೀತೆ ಮಂತ್ರವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು. ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣವಾದ ನಂತರವೂ ಹುಯಿಲಗೋಳರ ಈ ಗೀತೆ ನಾಡಗೀತೆಯ ಸ್ಥಾನ-ಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಕನ್ನಡಿಗರ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಯಿತು. ಮೂರು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಮಗ್ರ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಈ ಹಾಡು- ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪುರವರ ಈಗಿನ 'ಜಯ ಭಾರತ ಜನನಿಯ ತನುಜಾತೆ ಜಯ ಹೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾತೆ' 2000 ಇಸ್ವಿಯಲ್ಲಿ ನಾಡಗೀತೆಯ ಸ್ಥಾನಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅದು ನೇಪಥ್ಯದ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಿತು.

ಕುವೆಂಪುರವರ ಈ ನಾಡಗೀತೆ ನವೋದಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ 1930 ರಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾದುದು; ಹುಯಿಲಗೋಳರಗಿಂತ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ನಂತರ. ಇದೊಂದು ಸುದೀರ್ಘ ಕವನ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಭಾರತ ದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆ ಸಂಗಮಿಸಿದೆ. ಕವಿ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾ ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನು ಪರ್ಯಟನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ 'ಜಯ ಭಾರತ ಜನನಿಯ ತನುಜಾತೆ ಜಯಹೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾತೆ' ಕವನ ಸುದೀರ್ಘವಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ನಾಡಗೀತೆಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರ ನಾಡಗೀತೆಯ ರೂಪ ಕೊಡಲು ತಾವು ರಚಿಸಿದ ಸಮಿತಿಗೆ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿತು. ಸಮಿತಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ನಾಡಗೀತೆಯ ಅವಧಿ ಹಾಡುವ ವಿಧಾನ ಗೀತೆಯ ಗಂಭೀರತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಗುಣಗಳಿಗೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು. ಸುದೀರ್ಘ ಕವನದ ಅಗತ್ಯ ಭಾಗಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂಗೀತ ರಾಗಗುಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರೂಪಿಸಿದರೂ ಈ ಗೀತೆ ಸಮಿತಿಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಇಂದಿಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ.

ಕುವೆಂಪು ತಮ್ಮ ಕವನದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಕುರಿತು ನೇರವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದರೆ, ಈಗಿರುವ ತೊಂದರೆ ಎದುರಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಇದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಗೀತೆಯನ್ನು ಒಂದು ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತರಲು ಹೇಗಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಿರುವ ಕುವೆಂಪುರವರ ನಾಡಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದ ಭಾರತದ ಚರಿತ್ರೆ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಕನ್ನಡನಾಡ ಗೀತೆಯಾಗಿ ರೂಪಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಾಡಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಭಾರತದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅನಗತ್ಯವಾದ ಕೈಬಿಡಬೇಕಾದ ಅಂಶಗಳು ಇವೆ.

- * ಜಯ ಭಾರತ ಜನನಿಯ ತನುಜಾತೆ
- * ರಾಘವ ಮಧುಸೂಧನವತರಿಸಿದ
- * ಕಪಿಲ ಪತಂಜಲಿ ಗೌತಮ ಜಿನನುತ
- * ನಾನಕ ರಮಾನಂದ ಕಬೀರರ
- * ಚೈತನ್ಯ ಪರಮಹಂಸ ವಿವೇಕರ
- * ಜನಕನ ಹೋಲುವ ದೊರೆಗಳ ಧಾಮ

ಮೇಲಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟ ನಂತರ ರೂಪಗೊಂಡ ಕುವೆಂಪುರವರ ನಾಡಗೀತೆ ಇಲ್ಲಿದೆ.

ಜಯಹೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಮಾತೆ
 ಜಯ ಸುಂದರ ವನಗಳ ನಾಡೆ
 ಜಯ ಹೇ ರಸಋಷಿಗಳ ಬೀಡೆ
 ಭೂದೇವಿಯ ಮಕುಟದ ನವ ಮಣಿಯೆ,
 ಗಂಧದ ಚಂದದ ಹೊನ್ನಿನ ಗಣಿಯೆ

ಹಸುರಿನ ಗಿರಿಗಳ ಸಾಲೆ
ನಿನ್ನಯ ಕೊರಳಿನ ಮಾಲೆ || ಜಯ ಹೇ ||

ಶಂಕರ ರಾಮಾನುಜ ವಿಧ್ಯಾರಣ್ಯ
ಬಸವೇಶ್ವರ ಮಧ್ವರ ದಿವ್ಯಾರಣ್ಯ
ರನ್ನ ಷಡಕ್ಷರಿ ಪೊನ್ನ
ಪಂಪ ಲಕುಮಿಪತಿ ಜನ್ನ
ಕುಮಾರವ್ಯಾಸರ ಮಂಗಳಧಾಮ
ಕವಿ ಕೋಗಿಲೆಗಳ ಪುಣ್ಯಾರಾಮ || ಜಯ ಹೇ||

ತೈಲಪ ಹೊಯ್ಸಳರಾಳಿದ ನಾಡೆ
ಡಂಕಣ ಜಕಣರ ನೆಚ್ಚಿನ ಬೀಡೆ
ಕೃಷ್ಣ ಶರಾವತಿ ತುಂಗಾ
ಕಾವೇರಿಯ ವರರಂಗ || ಜಯ ಹೇ ||

ಸರ್ವ ಜನಾಂಗದ ಶಾಂತಿಯ ತೋಟ
ರಸಿಕರ ಕಂಗಳ ಸೆಳೆಯುವ ನೋಟ
ಹಿಂದೂಕ್ರೈಸ್ತ ಮುಸಲ್ಮಾನ
ಪಾರಸಿಕ ಜೈನರುದ್ಯಾನ || ಜಯ ಹೇ||

ಗಾಯಕ ವೈಣಿಕರಾಮ
ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಕುಣಿದಾಡುವ ಗೇಹ
ಕನ್ನಡ ತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳ ದೇಹ || ಜಯ ಹೇ ||

ಮೇಲಿನ ಗೀತೆಯು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಉಜ್ವಲ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಶುದ್ಧ
ಕನ್ನಡಗೀತೆಯಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡ ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವೂ
ಮಹತ್ವದಾಯಕವೂ ಹಾಗೂ ಚರಿತಾರ್ಥವು ಆಗಿ ಎರಡು ಮುಕ್ಕಾಲು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ
ಹಾಡಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಲಯಬದ್ಧವಾಗಿ ಹಾಡಿದರೆ ಗೀತೆ ಮಧುರವಾಗಿ ಮನವನ್ನು
ಮುದಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಮಗ್ರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಮೂರು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾಗಿ
ವರ್ಣಿಸಿದ ಶಾಂತಕವಿ ರಚಿಸಿದ 'ರಕ್ಷಿಸುವ ಕರ್ನಾಟಕ ದೇವಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕ
ದೇವಿ' ಯೋಗ್ಯವಾದ ನಾಡಗೀತೆ. ಈ ಗೀತೆಯ ಪರಿಯನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕ ದೇವಿ
ರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕದೇವಿ ಸಂ
ರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕದೇವಿ || ಪ ||

ಕದಂಬರಾದಿ ಸಂಪೂಜಿತ ಚರಣೆ
ಗಂಗಾರಾಧಿತ ಪದನಖಿ ಸರಣೆ
ಚಾಲುಕ್ಯರುತ್ತಮ ಕಾಂಚಿ ಕಿರಣೆ

ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ ಮಣಿಕಂಠಾಭರಣೆ
ಚಾಲುಕ್ಯರಾಂಶುಕ ಶೋಭಾವರಣೆ || 1 ||

ಯಾದವಮಣಿ ಕಂಠಾಂಶು ಸುಂದರಿ
ಬಲ್ಲಾಳರ ಭುಜಭೂಷಣ ಬಂಧುರೆ
ವಿಜಯನಗರ ಮಂಗಲಮಣಿ ಕಂಧರೆ
ಮೈಸೂರೊಡೆಯರ ಸುಕೀರ್ತಿ ಮಂದಿರೆ
ಮಾಂಡಲಿಕಾವನ ಭಾರದುರಂಧರೆ || 2 ||

ಮತಸಂಸ್ಥಾಪಕ ಸ್ಥಾಪಿತಪ್ರಾಣಿ
ಶಿಲ್ಪಕಲಾಮಂಟಪ ಸಂಸ್ಥಾನೆ
ಕವಿಜನ ಕೀರ್ತಿತ ಸುಯಶಸ್ತ್ರಾಣೆ
ಸಾಧು ಸತ್ಯಧಾ ಬೇರಿಧ್ವಾನೆ
ಸ್ವೇತಿಹಾಸವೀರಾಜನ ರಾಣಿ || 3 ||

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಸೂತ್ರದಂತೆ ಹೇಳುವಾಗ ಕವಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು
ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿರುವುದು ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭೂಯಿಷ್ಠತೆ ನಾಡಿನ
ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸೂತ್ರಪ್ರಾಯವಾಗಿ ಕಟ್ಟುವಾಗ ಇಂಥ ಭಾಷಾ ಪ್ರಯೋಗ ದೋಷವಾಗಿ
ಪರಿಣಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂರು ನುಡಿಯ ಈ ನಾಡಗೀತೆಯನ್ನು ಎರಡು ಮುಕ್ಕಾಲು
ನಿಮಿಷ ಅವಧಿಯೊಳಗೆ ಹಾಡಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು. ಲಯಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಹಾಡಿದರೆ
ಈ ಗೀತೆಯ ಇಂಪು ಕರ್ಣಾನಂದವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ನಾಡಗೀತೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ
ಶಾಂತಕವಿಗಳ 'ಸಂರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕ ದೇವಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸು ಕರ್ನಾಟಕ ದೇವಿ' ಗೀತೆ
ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಡೆದು ಬಂದ ನವೋದಯ ಕಾಲದ ಕನ್ನಡ
ನಾಡಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಡು ಕಟ್ಟುವ ಉತ್ಕಟಪ್ರೇಮ, ನಾಡು-ನುಡಿ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಉಜ್ವಲ
ಇತಿಹಾಸ ಹಾಗೂ ನಾಡಿನ ಭವ್ಯಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವ ಈ
ನಾಡಗೀತೆಗಳು ಇಂದಿನ ಕನ್ನಡ ಯುವಜನಾಂಗದಲ್ಲಿ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಉಕ್ಕಿಸದೆ
ಇರದು.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಡಾ. ರಾಜ್

– ಶ್ರೀ ಯರಿಯಪ್ಪ ಬೆಳಗುರ್ಕಿ

ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಇದೆ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬುನಾದಿ ಹಾಕಿದವರು ಅನೇಕ ಧೀಮಂತ ನಾಯಕರಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತುಂಬುವಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮರುಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಮೇರು ನಟ ಡಾ.ರಾಜ್ ಕುಮಾರ್ ಒಬ್ಬರು. ಕನ್ನಡದ ಮನಸ್ಸು, ಕನ್ನಡದ ವಾತವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿ ಚಿತ್ರರಂಗದ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡದ ಕುವರ ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಡಾ.ರಾಜ್ ಕಲೆ ಮತ್ತು ಅಭಿನಯ

ಡಾ. ರಾಜ್ ಅವರ ಕಲೆಗೆ ಮನಸೋಲದವರೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬಹುದು. ಅವರ ಮನೋಜ್ಞ ಅಭಿನಯದಿಂದ ಅನೇಕ ಅಭಿಮಾನಿ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತವರು. ಸುಮಾರು 200 ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ನಟಿಸಿ ಸೈ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ಗಟ್ಟಿತನವನ್ನು ಭದ್ರಗೊಳಿಸಿದರು. ಕಲಾವಿದ ಅಳಿಯಬಹುದು, ಆದರೆ ಕಲೆ ಅಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರ ಕಲೆ ಅಜರಾಮರ. ಕಲಾವಿದನಿಗೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸರ್ವ ಕಲೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡವರು.

ಓ ಕಬ್ಬಿಗನೆ, ನಿನ್ನೊಳಿಹ ಕಲೆಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ.

ಜಡವ ಚೇತನಗೊಳಿಪ ದಿವ್ಯತರ ಮುಕ್ತಿಯಿದೆ.

ಮನುಜರಿಗೆ ಸೊಗಮೀವ ಕರ್ತವ್ಯವೊಂದೆ

ನಿನ್ನದೆಂದರಿಯದಿರು; ನಿನ್ನಕಲೆಯಿಂದೆ

ನೂರಾರು ಆತ್ಮಗಳು ಜಡತನದ ಬಲೆಯಿಂದೆ

ಬಿಡುಗಡೆಯ ಹೊಂದುವವು (ಕಲಾ ತಪಸ್ವಿ) – ಕುವೆಂಪು

ಎಂಬಂತೆ ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರ ಕಲೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು. ಸಿನಿಮಾ ಎಂಬ ಮಾಂತ್ರಿಕಲೋಕದ ಮೋಜಿನ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ

ಪೌರಾಣಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಭಕ್ತಿಪ್ರಧಾನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಟಿಸಿ, ಕನ್ನಡದ ಭಕ್ತಿಭಾವವನ್ನು ಪಸರಿಸಿದವರು ಡಾ.ರಾಜಕುಮಾರ್ ಭಕ್ತಿ, ಪತ್ತೇದಾರಿ, ನಾಯಕ, ಖಳನಾಯಕ, ಹಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ದುಃಖಭರಿತ ಯಾವುದೇ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರೂ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಅಭಿನಯಿಸಿ ಕಥೆಗೆ ಜೀವ ತುಂಬಿದವರು. ಸಮಾಜದ ಬದಲಾವಣೆಗಾಗಿ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾದ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿಸುತ್ತಾ, ವಾಸ್ತವದ ಬದುಕಿನ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಹಾಡಿನ ಮೂಲಕ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾ, ಶ್ರಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ತಳಹದಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾ 'ಸಾವಿರ ಜನುಮದ ಪಣ್ಯದ ಫಲವೋ ನಾನೀ ನಾಡಲಿ ಜನಿಸಿರುವೆ' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಾಕಾಲೀನ ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ನಟಿಸಿ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಸೈ ಎಂದು ಕಳಶಪ್ರಾಯರಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದರು. ಅವರ ಸಂಗೀತದ ರಾಗ, ಆಲಾಪನೆ ಗ್ರಾಮೀಣರನ್ನೂ ಕೈಬೀಸಿ ಕರೆಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ಹಾಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎಂದೂ ಹಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಅಹಂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. 1950 ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿ ರಂಗಭೂಮಿಯಿಂದ ಬಂದು, 1954ರಲ್ಲಿ 'ಬೇಡರ ಕಣ್ಣಪ್ಪ' ಸಿನಿಮಾದ ಮೂಲಕ ಸಿನಿಮಾಲೋಕ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, 2001ರ ಶಬ್ದವೇದಿ ಸಿನಿಮಾದವರೆಗೂ ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಟಿಸಿದ ಕನ್ನಡಿಗರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ಉಪಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಧ್ವನಿಯಾದದ್ದು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಾಷಾಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟವರು ಡಾ.ರಾಜಕುಮಾರ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಸಿನಿಮಾಗಳ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೊಂದು ಹೊಸ ಆಯಾಮವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಬೀದರ್‌ನಿಂದ ಮೈಸೂರಿನವರೆಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷಿಕ ರೂಪಗಳನ್ನು ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರರಂತೆ ಮಾತನಾಡುವ ಮಾಂತ್ರಿಕರು ಇನ್ನಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಬಂಧ ಅಷ್ಟೆ ಮಹತ್ವದ್ದು. ಕನ್ನಡದ ಉಪಭಾಷೆಗೆ ಜೀವ ತುಂಬಿದರು. ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದರೊಂದಿಗೆ, ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದರು ಕೂಡ.

ಗೋಕಾಕ್ ಚಳುವಳಿ ಮತ್ತು ಡಾ.ರಾಜ್

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವ ಹೊಂದಬೇಕೆಂದು 1980ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಗೋಕಾಕ್ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ಕನ್ನಡದ ಚಳುವಳಿಗೆ ಧುಮುಕಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕಾಗಿ ಕೈ ಎತ್ತಿದಾಗ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಡುಕ ಉಂಟಾಯಿತು. ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಜನರನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅವರ ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಅಭಿಮಾನದ ಬೀಜವನ್ನು ಬಿತ್ತಿದವರು. 1981ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಹೋರಾಟಗಳು ತೀವ್ರಗೊಂಡಿದ್ದವು. ಇದರ ನೇತೃತ್ವವನ್ನು ಪಾಟೀಲ್ ಪುಟ್ಟಪ್ಪ, ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ್ ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಡಾ.

ರಾಜಕುಮಾರ ಅವರು ಚಳುವಳಿಗೆ ಧುಮಿಕಿದ್ದು ಒಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಂಗತಿ. ಅಪಾರ ಅಭಿಮಾನಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಪ್ರತಿಭಟನೆಗೆ ಶಕ್ತಿ ತುಂಬಿದರು.

ಡಾ.ರಾಜಕುಮಾರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ

ಡಾ. ರಾಜ್ ಅವರ ವೃತ್ತಿ ಬಗೆಗಿನ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಬತ್ತದ ಉತ್ಸಾಹ, ಹಸನ್ಮುಖೀಭಾವ, ಮೌಲ್ಯಾಧಾರಿತ ಬದುಕು, ಸರಳ ಜೀವನ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಪ್ರೇಮ, ಅವರ ಅಸಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳು ಕನ್ನಡದ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವವನ್ನಾಗಿಸಿದವು. ಅತ್ಯಂತ ಸರಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ, ಉತ್ತಮ ಅಭಿರುಚಿಯುಳ್ಳ ಆದರ್ಶ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಅವರದ್ದಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಒಬ್ಬ ಕಲಾವಿದ, ಮೇರುನಟ ಇದ್ದ ಎಂಬುದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿ. 'ಯಾವ ಜನ್ಮದ ನಂಟೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಾನು ಸಹೋದರಿಯಾಗಿದ್ದು ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವೇ ಸರಿ, ಅವನ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಮಾತುಗಳು, ಅವನ ಸಂಯಮ, ತಾಳ್ಮೆ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ' ಎಂದು ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರ ಸಹೋದರಿ ಎಸ್.ಪಿ.ನಾಗಮ್ಮ ಅವರು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳು ಗಮನಾರ್ಹ. (ಡಾ.ರಾಜಕುಮಾರ ಸಮಗ್ರ ಚರಿತ್ರೆ) ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೇ ಅವರನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತವಾಗಿಸಿದ್ದು ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಅಪೂರ್ವ ಕಲಾಕೃತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನಿಂತವರು. ಡಾ.ರಾಜಕುಮಾರ್ ಅವರ ಬಗೆಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ 2016-17ರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹುಲ್ಲೂರು ರುಕ್ಮಿಣಿ ಅವರು 'ಡಾ.ರಾಜಕುಮಾರ್ ಸಮಗ್ರ ಚರಿತ್ರೆ' ಎಂಬ ಎರಡು ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಹೊರ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೊಂದು ಅಮೂಲ್ಯ ಕೊಡುಗೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರು ನೀಡಿರುವ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರವಾದದ್ದು. ತೆರೆಮರೆಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕನ್ನಡತನವನ್ನು ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಇಂದಿನ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಕನ್ನಡದ ಭಾಷೆ, ನಾಡು ನುಡಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಾಂತರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ನಾಡಿನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ಇಂದಿನ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ನಾಗರಿಕರು, ಯುವಕರು, ಮಹಿಳೆಯರು ಡಾ.ರಾಜ್ ಅವರ ಆದರ್ಶವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಆತ್ಮ ಬಲಿದಾನ - ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೋಟ

- ಡಾ. ಶಿವಕುಮಾರ್ ಕಂಪ್ಲಿ

'ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇತಿಹಾಸದ ಅರಿವಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸುವಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರು ಇತಿಹಾಸದ ಅರಿವೇ ವರ್ತಮಾನದ ಬೆಳಕು, ಇತಿಹಾಸದ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಭವಿಷ್ಯ ರೂಪಗೊಳ್ಳದು ಎಂಬ ಡಾ.ಅಂಬೇಡ್ಕರರ ಸಾಲುಗಳು ಎದುರು ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಇತಿಹಾಸ ಎಂದರೇನು? ಇತಿಹಾಸ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ ಯಾವುದು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ನಮ್ಮೆದುರು ಗತದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕೆದಕುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. "ಒಂದು ನಾಡಿನ ಇತಿಹಾಸವೆಂದರೆ ಆ ನಾಡನ್ನು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಳಿದ ರಾಜರ ಇತಿಹಾಸ" ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೇ ಸಾಮಾನ್ಯರೊಳಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನೇ ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪಠ್ಯಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನೇ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಮಗ್ರ ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸವೆಂತಲೂ ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸವೆಂತಲೂ ಅರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸಬಗೆಯ ಶೋಧಕರು ಇವುಗಳನ್ನು ಅಪೂರ್ಣ ಇತಿಹಾಸಗಳೆಂತಲೂ, ವಿಸ್ತೃತಿಗಳ ಇತಿಹಾಸಗಳೆಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಕಾರಣ ನಮ್ಮ ರಾಜರ ಕಥನಗಳ ಒಳಗೆ ರಾಣಿಯರ ಕಥನಗಳು ಮಾಯವಾಗಿವೆ. ಪ್ರಧಾನರ ಕಥನಗಳ ಒಳಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಸಂಕಥನಗಳು ಮಸುಕಾಗಿವೆ. ಒಂದು ನಾಡು ಎಂದರೆ 'ಪ್ರಭು' ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಭುವಿನ ಅಖಂಡ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲವಾದ 'ಜನ' ಸಮೂಹಗಳೂ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಧಾನ. ಪ್ರಭು ಕೇಂದ್ರಿತವಾದ ಕೋಟೆಗಳ, ರಣಭೂಮಿಗಳ ಹಲವು ಸವಾಲು ಮತ್ತು ಸಾಹಸಗಳ ಶಕ್ತಿಯೇ ಈ ಅಲಕ್ಷಿತ ಜನಸಮೂಹ. ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾಡಿನ ಇತಿಹಾಸವೆಂದರೆ, ನಾಡ ಜನತೆಯ ಬದುಕು, ಬಲಿದಾನವೆಂಬಂತಿದೆ.

ಜನರ ಧರ್ಮ, ಕಲೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಏಕಮುಖೀ ಚಿತ್ರಣಗಳು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ವರ್ಗ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಕಂಡರೆ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಲಿಂಗತಾರತಮ್ಯವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಸರಳ ವಿಭಜನೆಗಳನ್ನು ಸೀಳಲೆಂದೋ ಬಹುಮುಖ ಕಥನಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಲೆಂದೋ ಇಂದು ಜನ ಇತಿಹಾಸಗಳು, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಇತಿಹಾಸಗಳು ಚಲಾವಣೆಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆ.

ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಪ್ರೆಡರಿಕ್ ಎಂಗಲ್ಸ್‌ನ ಅಪೂರ್ವ ನೋಟವೊಂದಿದೆ 'ಚರಿತ್ರೆ ಅಗೋಚರ ಬಿಂದುವೊಂದರಿಂದ ತನ್ನ ಪಯಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ಅದರ ಸುತ್ತ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಚಲಿಸುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಅದರ ವೃತ್ತಗಳು ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅದರ ಚಲನೆ ಬಿರುಸಾಗಿ ಚೇತೋಹಾರಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾದ ಉಲ್ಕೆಯಂತೆ, ನಕ್ಷತ್ರದಿಂದ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ಜಿಗಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಜಿಗಿತ ಆಗಾಗ ತಾನು ಈ ಹಿಂದೆ ಸುತ್ತಿದ ವರ್ತುಲಗಳನ್ನು ಸೀಳುತ್ತ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿತೇನೋ ಅನ್ನುವ ಹಾಗಿರುತ್ತದೆ'. ನಮ್ಮೆದುರ ಚರಿತ್ರೆ ಪುರುಷರ ಸಮಬಲದಂತಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಿಪಾಯಿಗಳ, ಶ್ರಮಿಕರ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಸಾಹಸ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು ಮರೆಯಾಗಿಸಿದೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಾಚೆಗಿನ ಕಾಡು, ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಜನರ ಅಮೂಲ್ಯ ಬದುಕುಗಳನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನೇ ಬಿಂಬಿಸುವ ನಮ್ಮ ಪಠ್ಯ ಕೇಂದ್ರಿತ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಮತಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಪುರುಷಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಹಿಳಾ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಸ್ತ್ರೀ ಚಿತ್ರಣ ಕಂಡುಬರುವುದು ತುಂಡು ತುಂಡು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ. ಅಲೆಮಾರಿ ಮಾನವ ಕೃಷಿಯಿಂದಾಗಿ ನಾಗರಿಕನೆನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅಂತಹ ಕೃಷಿಯ ಶೋಧಕಳೇ ಸ್ತ್ರೀಯೆಂಬ ಸತ್ಯವು ಈ ಪ್ರಧಾನವನ್ನುವ ಚರಿತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಸಿಹೋಗಿದೆ. ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯು ಮನೋರಂಜನೆಯ ಮತ್ತು ಅಲಂಕಾರಿಕ ಕಲೆಯ ಆವರಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇಣುಕಿದ್ದಾಳೆ. 'ಸುಪುತ್ರೋ ಕುಲದೀಪಕಃ' ಎಂಬ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತ ಪುತ್ರ ಕಾಮೇಷ್ಟಿಯಾಗಮಾಡುತ್ತಾ ಹೊರಟ ಪುರುಷನಿಷ್ಟ ಸಮಾಜವು ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ಹಿಸರಿನಲ್ಲಿ ದಾಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ತಳವರ್ಗದ ಮಹಿಳೆಯರಂತೂ ದೈವಗಳ ಮತ್ತು ಪ್ರಭುಗಳ ಸೆರಗಿನೊಳಗೆ ಮಾರಾಟದ ಸರಕಂತಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದೇವದಾಸಿಯರು, ಪಾತರದವರು, ನೃತ್ಯಗಾತಿಯರು ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಶೃಂಗಾರದ ಪಲುಕಿನಂತೆ ತಮ್ಮ ನೃತ್ಯ ನಟನೆಗಳಿಂದ ಅರಮನೆ, ಗುರುಮನೆಗಳಲ್ಲದೆ ದೇವರ ಪ್ರಾಂಗಣಗಳಲ್ಲೂ (ರಂಗಭೂಮಿ) ಹಲವು ಬಗೆಯ ವಿಲಾಸಗಳ ರೂಪಕದಂತೆ ಪರಂಪರೆಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಸಾಗಿಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಪುರುಷ ಚರಿತ್ರೆಯು ತೀರಾ ಸರಳವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತಾಯಿ, ರಕ್ತಸಿ ಹಾಗೂ ಸುಂದರಿಯ ರೂಪಗಳಲ್ಲೇ ನೋಡಿದೆ. ಪುರುಷನನ್ನು ತ್ಯಾಗಿಯಾಗಿ, ವೀರನಾಗಿ, ವಿರಾಗಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಮಹತ್ತರ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದರೂ ಆತನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಈ ವಿವರಗಳು ಉಲ್ಲೇಖ ಗೊಂಡಿರುವುದೇ ವಿರಳ.

'ಕೆರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸು ಬಾವಿಯಂ ಸಮೆಸು, ದೇವಾಗಾರಮಂ ಮಾಡಿಸಿ
ಜ್ವರೆಯೊಳ್ ಸಿಲ್ವಿದನಾಥರಂ ಬಿಡಿಸು ಮಿತ್ರಗ್ಗಿಂಬುಕೆಯ್ ನಂಬಿದ
ಗರ್ವಂ ವೆಟ್ಟಾಗಿರು ಶಿಷ್ಟರಂ ಪೊರೆಯನುತ್ತಿಂತೆಲ್ಲವಂ ಪಿಂದೆ ತಾ
ಯೆರದಶ್ವಾಲೆರೆವಂದು ತೊಟ್ಟು ಕಿವಿಯೊಳ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿಧರಾಮಾತ್ಯನಾ'

ವಿಜಯ ನಗರ ಕಾಲದ ಪ್ರೌಢದೇವರಾಯನ ಕಾಲದ ಈ ಶಾಸನವು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ತಾಯಿ ಕೆರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸು, ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸು, ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅನಾಥರನ್ನು ಬಿಡಿಸು, ಗೆಲೆಯರಿಗೆ ಆಸೆಯಾಗಿರು ಒಳ್ಳೆಯವರನ್ನು ಕಾಪಾಡು ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಲಿಪಿಯಿರುವ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಂತೆ ಲಿಪಿಯಿರದ ವೀರಗಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರೀತಿ ಮುಂದುವರೆದಿದೆ. ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು ಮೂರು ಅಥವಾ ಐದು ಹಂತಗಳಿದ್ದು ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಅವುಗಳ ವಿವರವಿರುತ್ತವೆ. ಕೆಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡುವ ಚಿತ್ರ ಎರಡನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪರ ಸ್ತ್ರೀಯರು ವೀರನನ್ನು ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಚಿತ್ರ ಮೂರನೆ ಭಾಗವು ದೈವ ಸಾನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ವೀರನಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಚಿತ್ರವನ್ನೇ ಮೆರುಗು ಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಅಂದಿನ ಯುದ್ಧೋನ್ನಾದಿ ಶ್ಲೋಕವೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

'ಜಿತೇನ ಲಭ್ಯತೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿಃ ಮೃತೇನಾಪಿ ಸುರಾಂಗನಾ
ಕ್ಷಣವಿಧ್ವಂಸಿನಿ ಕಾಯೇ ಕಾ ಚಿಂತಾ ಮರಣೇ ರಣೇ'

ಗದ್ದರೆ ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮಿಯೆಂಬ ಸಂಪತ್ತು ಮಡಿದರೆ ಸ್ವರ್ಗಸುಖದ ಸುರಕನ್ನಿಕೆ ಇರುವಾಗ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಬೀಳುವ ಈ ಕಾಯ ಮತ್ತು ಕಾಳಗಕ್ಕೂ ಚಿಂತಿಸುವುದೇಕೆ? ಎಂಬ ಆದರ್ಶದ ಕನಸುಗಾರಿಕೆ ವೀರರನ್ನು ಬಲಿದಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಸೈನಿಕರು ಕೂಡಾ ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರೆದುರು 'ನಾಳೆ ನಾ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಡಿದರೆ ನೇರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆ ಅಪ್ಪರೆಯರೊಡನೆ ಇರುವೆನೆಂದು ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರನ್ನು ಛೇಡಿಸಿದರೆ ಅವರ ಪತ್ನಿಯರು ನಾವು ನಿಮಗೂ ಮೊದಲು ಸತಿಯಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಕಾದಿರುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು 'ಬಲಿದಾನ' ನಮ್ಮ ಜನಕ್ಕೆ ಸಹಜ ಪರಂಪರೆಯಂತಾಗಿತ್ತು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಡಿಗಾಗಿ, ನಾಡಿನ ಸಂಪತ್ತಿನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ನಾಡಿನ ನಾರಿಯರ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಆತ್ಮಾರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ, ಪ್ರಜಾ ಸೌಖ್ಯಕ್ಕಾಗಿ, ಆಶ್ರಯದಾತರ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಬಲಿದಾನಗಳಾದ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನೇ ಇತಿಹಾಸ ಒಡಲಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು ಮತ್ತು ಮಾಸ್ತಿಕಲ್ಲುಗಳು ಇಂತಹ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಸಾರುವಂತೆ ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಅಂಗೈಗಳಲ್ಲಿ ಆತುಕೊಂಡಿವೆ. 'ದೇಹತ್ಯಾಗ' ಎಂಬ ಪದವು ವೀರೋಚಿತ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಮೋಕ್ಷಪೇಕ್ಷೆಗೆ, ಉತ್ಕಟವಾದ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠೆಗೆ, ಕುಲನಿಷ್ಠೆಗೆ ಉದಾಹರಣೆ-ಯಂತೆಯೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಗಂಗಾ, ಯಮುನಾ, ತುಂಗಾ ನದಿಗಳು ಅಶಕ್ತರ, ಅಸಮರ್ಥರ, ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಿಗಳ ಹಾಗೂ ಮಹಾಪಾತಕಿಗಳಿಗೆ ನೀಡಿದ ಶಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಹೊರಟಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಮಥುರಾ, ಪ್ರಯಾಗ, ಶ್ರೀಶೈಲದ ಕೇಂದ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ಬೆಳಕಿನಾಚೆಗೆ ದೇಹ ಸಿದ್ಧಿ ಮತ್ತು ದೇಹತ್ಯಾಗಗಳನ್ನು ಸಾರುವ ಕೇಂದ್ರಗಳಂತೆಯೂ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಸಂತಾನಕ್ಕಾಗಿ, ಊರಕೋಟೆ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಊರುಗಳ ಕೆರೆಯ ಒಡ್ಡು ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಲಿಯಾಗುವ ಸಿಡಿದಲೆಯಾಗುವ, ಆತ್ಮಾಹುತಿಯಾಗುವ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ

ಚರಿತ್ರಗಳ ಉಡಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ. ಸಮಾಧಿಗಳೆಂದೂ, ಸ್ಮಾರಕಗಳೆಂದೂ, ಗುಡಿಗಳೆಂದೂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ಇಂತಹ ಬಲಿದಾನಗಳು ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಥನಗಳನ್ನೂ ಲೌಕಿಕ ಕಥನಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ವೀರಗಲ್ಲುಗಳು, ಸಹಗಮನ, ಅನುಗಮನ, ವೇಳವಾಳಿಗಳು, ಜೋಳವಾಳಿಗಳು, ಗರುಡರು, ಕೀಳ್ಗುಂಟೆಗಳು ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಇವನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಜೋಳವಾಳಿ ಅನ್ನದ ಋಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರೆ, ವೇಳವಾಳಿ ಅಥವಾ ವೇಳೆಗೊಳ್ಳು ಎಂಬುದು ಒಡೆಯನ ಜೊತೆಗೇ ಆತ್ಮಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದವರ ಕಥನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುನಿಷ್ಠರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಭು ಸತ್ತರೆ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಂಡತಿ, ತಾಯಿ, ಸೋದರಿಯರು, ಮಂತ್ರಿಗಳು ದಾಸಿಯರು, ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಗ್ನಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡುವ, ಉಳಿದವರ ಕತ್ತು ಕತ್ತರಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಕತ್ತು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಇರಿದು ಕೊಳ್ಳುವ, ಬಿನ್ನಿನ ಚರ್ಮ ಸುಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಸಾವುಗಳಿದ್ದವು. ತಮ್ಮ ಎಡಗಾಲಿಗೆ ಗಂಡು ಪೆಂಡೇರ ಎಂಬ ಕಡಗ ತೊಟ್ಟು ಒಡೆಯನಿಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಣ ಮೀಸಲಿಟ್ಟ ಗರುಡರು ಯುದ್ಧಾರಂಭಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ರಾಜ ಪಡೆಗಳನ್ನು ಯುದ್ಧೋಮ್ಮತ್ತರಾಗಿಸಲು, ರಕ್ಕಸರನ್ನಾಗಿಸಲು ಊರ ಅಗಸಿಬಾಗಿಲುಗಳ ಬಳಿ ರಣ ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕತ್ತು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಸೈನಿಕ ಪಡೆಗಳು ಮುನ್ನುಗ್ಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜ ಸತ್ತ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ತಲೆಗೆ ಮುಂದಲೆಯಾಗಿ ಸಿಡಿದಲೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಲೆಂಕರು. ಲೆಂಕರೊಂದಿಗೆ ಲೆಂಕಿಯರೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜರಿಗೆ ಅಥವಾ ಒಡೆಯರಿಗೆ ಪ್ರಾಣಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡಲು ಕಾದ ತಳ ಸಮುದಾಯಗಳೇ ಕೀಳ್ಗುಂಟೆಗಳು ಇವರನ್ನು ರಾಜ ಸೇವಕರೆಂದೂ ತೊತ್ತುಗಳೆಂದೂ, ಪ್ರೇಮಾಲಯ ಸುತರೆಂದೂ, ಮನೆಮಕ್ಕಳೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾ ಬರಲಾಗಿದೆ. ಮಾದ್ರಿ ಚಿತೆಯ ಸಹಗಮನದ ಕತೆಯಂತೆಯೇ ಮಾಸ್ತಿಕಲ್ಲುಗಳು ಮಾಸ್ತಿಗುಡಿಗಳು, ಒಕ್ಕೈ, ಇಕ್ಕೈ, ವ್ಯಾಸನ ತೋಳಿನ ಕಥನಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿವೆ.

ಗುಂಡಮಬ್ಬೆ, ದೇಕಬ್ಬೆಯರ ಕಥನಗಳು ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿರುವಂತೆ ಜನಪದ ಕಥನಗಳಾದ ಮಹಿಳೆಯರ ಚಿತ್ರಗಳು ಚರಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇಂಬುಗೊಂಡಿಲ್ಲ? ಮೌಖಿಕವು ನಗಣ್ಯವೆಂದು ಕೃಷಿಕ ಕೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬಲಿದಾನಗಳ ಸಾಲುಗಳೇ ಅಮುಖ್ಯವೆಂದು ಅನಾದರಿಸಿದವರ ಸಾಲುಗಳಿಗೆ ಸವಾಲೆಂಬಂತೆ ಜನಪದ ಗಾಯನಗಳಲ್ಲಿ ಇವು ತಮ್ಮ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಮೆರೆಸುತ್ತಿವೆ.

‘ಬಲಿ’ಯಾದರೂ ತಾವು ಚರಿತ್ರೆಯ ಎಳೆಯಾಗದೇ ಉಳಿದ ಈ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಬಲಿದಾನಗಳ ನಡೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುವ ಜನಪದ ಹಾಡುಗಾರ್ತಿಯರೂ ನಿಡುಗಾಲದ ಈ ಬದುಕುಗಳನ್ನು ಉಸಿರಾಡುತ್ತ ನಿಂತ ಪಾಳು ಬಿದ್ದ ಕೋಟೆ ಮುರಿದು ಬಿದ್ದ ಅರಮನೆಯ ಗೋಡೆಗಳಂತೆ, ನೀರಿಲ್ಲದೆ ತೆರೆದ ಬಯಲಾದ ಕೆರೆಗಳಂತೆ, ಊರ ದೇಗುಲಗಳ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಡಕೊಂಡು ನಿಂತ ಪಳುವಳಿಕೆಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ!

ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ‘ಕೋಟೆ ಕಿಲ್ಲದ ಕಥಿ’ಯು ಕೋಟೆಗಾಗಿ ಬಲಿಕೊಟ್ಟ ಸಾಮಾನ್ಯನ ಕಥನವಾಗಿದೆ. ಬಲಿದಾನ ನಿರೀಕ್ಷಿಸದ ಆತನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅದನ್ನು ಆರಾಧಿಸದೆ ಹೊತ್ತು ಮೆರೆಸದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದವರನ್ನು ‘ದೇವರಿಲ್ಲ ದಿಂಡರಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಶಪಿಸುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲ ಪರಿಸರದ ದನಕಾಯುವ ಕುರಿ ಕಾಯುವ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ನಿರಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವರ ರಾಸುಗಳು ಸಾಯಲಿ, ಬಡಿಗೆ ಮುರಿಯಲಿ ಎಂದು ಶಪಿಸುತ್ತಾಳೆ ಇದು ಇಂದಿಗೂ ಮಣ್ಣು ನಂಬಿದ ಅಮಾಯಕ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಶಾಪವೀಯುವ ರೀತಿಯಂತೆಯೇ ಕಾಣಬಲ್ಲದು. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಹೆಗಲ ಸುತ್ತವೆ ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಬೈಗುಳಗಳು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರೋಧದ ಅಳಲನ್ನೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಠೋರ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಾರುತ್ತವೆ. ಧರಣಿಯಮ್ಮನ ಹಾಡು ಮನೆಯೊಡೆಯನ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಂತಿದೆ. ನಿಲ್ಲದ ಕೋಟೆಗೆ ಹೇಮರೆಡ್ಡಿ ತನ್ನ ಸೊಸೆ ಧರಣಿಯಮ್ಮನನ್ನು ಬಲಿಕೊಡಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ಮಗಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಡಲು ಮನಸು ಬಾರದ ಆತ ತಂಗಿಯ ಮಗಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಡಬಲ್ಲ. ಕೂಸೊಂದಿಗಳಾದರೂ ಆತ ಆ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಬಲಿಕೊಡುವ ಮನಸು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಧರಣಿಯಮ್ಮನೂ ತನ್ನ ಹೆಸರಿಗೇ ಸಾಂಕೇತಿಕದಂತೆ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಲಿಯಾಗುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಮದುಗದ ಕಿಂಚಿಮ್ಮನೂ ಹೀಗೆ ತನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ಗಂಡನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ.

ಉತ್ತರಾದೇವಿ ಕಥನವು ‘ಮಳೆಯ’ ಹಾಡಾದರೂ ಅದು ಮಹಿಳೆಯ ಪಾರಂಪರಿಕ ನೋವಿನ ಫಲದ ಹಾಡಂತಿದೆ. ಅತ್ತೆ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತಿಮಾತನಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಗಂಡನಿಂದ ದೂರಾಗಬೇಕಾದ ಆಕೆ ತವರಿಗೆ ಹೋದರೂ ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅವ್ವನಿಗೂ ಅಂತಹುದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿರುವುದು ಕಂಡು ಕೆರಳಲಾರದೆ ನೋವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಪಾಲುದಾರರಾದ ಇವರು ತಣ್ಣಗೆ ಗಂಗೆ ಪಾಲಾಗುವ ಕೌರ್ಯ ಕರುಳಿರಿಯುವಂತಿದೆ.

‘ಬಪ್ಪಿಂಗ ಬಮ್ಮಿಂಗ’ ಕಥನಗೀತೆಯು ತಳವರ್ಗದ ಹೊಲೆಯ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳ ಬಲಿದಾನವನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮತ್ತು ಹೊಲೆಯರವ ಜೂಜಾಡುವುದು ಜೂಜಿನಲ್ಲಿ ಇವರು ತಮ್ಮ ತಂಗಿಯರನ್ನು ಅಡವಿಡುವುದು. ಸೋತವರು ಗೆದ್ದವರಿಗೆ ತಂಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಜೂಜಿನ ಶರತ್ತಿಗಾಗಿ ಹೊಲೆಯನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗುವ ಅಲ್ಲಿ ಇರಲಾಗದೆ ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಾಗದೆ ತಣ್ಣಗೆ ಬಾವಿಯ ಹೆಣವಾಗಿ ತೇಲುವ ಕಥನ ಹೆಣ್ಣು ಪದಾರ್ಥದಂತೆ ಬಿಕ್ಕಿಯಾಗುವ ಚಿತ್ರದಂತಿದೆ. ಸ್ತ್ರೀ ಮತವನ್ನು ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದ ಪ್ರಭುಗಳ ಎದುರು ದ್ರೌಪದಿ ಬದುಕಿ ತೋರಿದರೆ ಅಸ್ಪೃಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತೋರುವಂತೆ ಆ ಕಾಲದ ಕರಾಳ ನಡೆಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಪಾಲುದಾರಳನ್ನುವ ರೀತಿಯನ್ನು ಈ ಕಥನ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಕೆಳವರ್ಗಗಳ ಪುರುಷರನ್ನು ಬಲಿನೀಡಿದ ಅಂತಹ ವಿವಾಹಗಳನ್ನು ಅನುಲೋಮ ವಿವಾಹಗಳೆಂತಲೂ ಕರೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಪುರುಷ ಕೇಂದ್ರಿತ

ನ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಉಗ್ರ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯಾದಿಯಾಗಿ ಅನೇಕ ಪಠ್ಯಗಳ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.

ಪುರುಷ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರಭುತ್ವ ಕೇಂದ್ರಿತ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು (ರಾಜಕೀಯ) ತಕ್ಕಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಯ ಯಾಕೆ ಸ್ತ್ರೀ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು (ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ) ಮರೆತಿದೆ? ಚರಿತ್ರೆಯ ಒಳಗಿನ ಪುರುಷ (ರಾಜಕೀಯ) ಬಲಿದಾನಗಳು ಅವರೇ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬಲಿದಾನವಾದವು. ಆದರೆ ಜನಪದ ಸ್ತ್ರೀಯರ(ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ) ಬಲಿದಾನಗಳು ಆಕೆಯೇ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವಲ್ಲ. 'ಸಮಾಜ' ಮತ್ತು 'ಮನೆ' ಎಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಆದರ್ಶ ಮೌಲ್ಯ ಮತ್ತು ದೈವದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಲವಂತವಾಗಿಯೂ ಬಲಿಯ ಕಡೆ ತಳ್ಳಿವೆ. ಸತಿ ಕೂಡಾ ಮೇಲ್ವರ್ಗ ಮತ್ತು ತಳವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿದೆ. ಸತಿಯಾದ ಕಲ್ಲುಗಳ ಹಿಂದೆಯೂ ಪ್ರೀತಿಯಂತೆಯೇ ಬಲವಂತದ ನೂಕುವಿಕೆಯೂ ಇರುವುದನ್ನು ಡಾ.ಚಿದಾನಂದಮೂರ್ತಿಯವರು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಳವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಸತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಬದಲಿಗೆ ಬಲಿ ಇತ್ತು. ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕೆರೆಗೆ ಹಾರವಾದವರು ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಸ್ತ್ರೀಯರೇ. ಆಗ ಊರ ಕೆರೆ ನೀರು ಮುಟ್ಟಲು ಅವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲದ ತಳವರ್ಗದವರಿಗೆ ಕೋಟೆ ಮತ್ತು ಅರಮನೆಗೋಡೆಗಳು ದೇಗುಲದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆವರಣಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಬಲಿಗೆ ನೂಕಿವೆ. ಮಗನ ಸಾವನ್ನು ಅರಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಾರದ ನಮ್ಮ ಮನೆಗಳು ಸೊಸೆಯ ಸಾವನ್ನು ಏಕೆ ಅಲವತ್ತುಕೊಂಡಿಲ್ಲ? ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೊಸೆಯ ಸಾವು ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಾಗಿ ಬೇಕಿತ್ತು. 'ಕೆಲವು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸತಿಯರನೇಕರು ಗಂಡ ತೀರಿಕೊಂಡರೆ ಬೆಂಕಿಗೆ ಬೀಳುವ ಆಸೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು. ಅಂತವರನ್ನು ಹಿಡಿತಂದು ಬಲವಂತವಾಗಿಯಾದರೂ ಬೆಂಕಿಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಉಂಟು. ಒಂದುವೇಳೆ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಬದುಕಲು ಇಚ್ಛೆ ಪಟ್ಟರೆ ಜನರಿಂದ ಅನಾದರ ನಿಂದೆ ಅಗೌರವ, ಬೈಗಳು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವಿಧವೆಯರು ದೂರದ ಪಟ್ಟಣಗಳ ಕಡೆ ಓಡಿ ನೆಲಸಿ ವೇಶ್ಯೆಯರಾಗಿ ಕಾಲ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು. ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಯ ಗೃಹ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ದಾಸಿಯಾಗಿ, ಅಕ್ಕಿ, ಅವಲಕ್ಕಿ ಕುಟ್ಟಿ ಮಾರುವವರಾಗಿ ಬದುಕು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭವೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು' ಎಂದು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರೂ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯು ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ (ರಾಜಕೀಯ) 'ಬಲಿ'ಯ ಆದರಣೆಯನ್ನೂ ಅನಗತ್ಯವಾದ (ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ) 'ಬಲಿ'ಯ ಅನಾದರಣೆಯನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸಿದೆ. ಹಾಗೇ ಚರಿತ್ರೆಯು 'ಬಲಿ' ಎಂಬ ಪದಗಳಲ್ಲೇ ಪುರುಷರ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಅನಾಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಬಿಂಬಿಸುವ ರೂಪಕಗಳಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಕನ್ನಡ ಶಾಸನಗಳ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ: ಡಾ.ಎಂ.ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿ
2. ಮಾರ್ಗ ಸಂಪುಟ-2: ಡಾ.ಎಂ.ಎಂ.ಕಲ್ಬುರ್ಗಿ
3. ಜನಪದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಥನ ಗೀತೆಗಳು: ಡಾ.ಶಾಲಿನಿ ರಘುನಾಥ
4. ಕತ್ತಾಲ ದಾರಿ ದೂರ: ಡಾ.ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು
5. ಸಾಹಿತ್ಯ ಚೈತ್ರ: ಡಾ.ಚನ್ನಕ್ಕ ಪಾವಟೆ

ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಸಾಹಿತ್ಯ :

ಬಂಜೆತನ ಕುರಿತ ಪ್ರತಿಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿ

— ಡಾ. ಮಂಜಣ್ಣ .ಎಂ

ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವಕ್ತೃಗಳೇ ಅವರ ಅವ್ಯಕ್ತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ, ಅವರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಸ್ತುತ್ಯಾರ್ಹರು. ಆದರೆ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಈ ವಕ್ತೃಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾರತದ ಅಂದರೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮಹಿಳಾಲೋಕದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಆಕೆಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸೃಷ್ಟಿಕೋಶವು ಮೌಖಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಸಮುದಾಯದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಚರಣೆ, ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಷ್ಟದ ಬವಣೆಯ ಬದುಕನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಪರಿಯೇ ಇತರರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಒಡಮೂಡುತ್ತದೆ. ಜನಪದ ಮಹಿಳಾ ಲೋಕದ ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಸೃಜನಶೀಲ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಥನದ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯದ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶಿ ಸಂವೇದನೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇ ಆಕೆಯನ್ನು ಜನಪದ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತಿಗೆ ಒಳಗಾಗದಂತೆ ಉಳಿಸಿರುವುದು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಅನುಭವವನ್ನು ಕಥನ ಮಾಡಿ, ಆ ಕಥೆಯ ಒಳಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಂಕಥನವನ್ನು ಬೆರೆಸಿ ತನ್ನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನ ರೋಷ, ಪ್ರತಿಭಟನೆ, ಅಸಹಾಯಕತೆ, ಕಿಚ್ಚು ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಮೌಖಿಕ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನೇ ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಮೌಖಿಕವಾಗಿ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ರೂಪ, ವಿರೂಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅಕ್ಷರದಿಂದ ದೂರವಿದ್ದು, ಶಾಸನಗಳಿಂದ ಆಚೆಯಿದ್ದು, ಬರೆಯುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ವಿಮುಖವಾಗಿದ್ದು, ಹೇಳುವ, ಹಾಡುವ, ತೋರುವ, ನೆನಪಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ

ತನ್ನನ್ನೇ ಸಂಕೀತ, ಪ್ರತಿಮೆ, ರೂಪಕಗಳಿಗೆ ರೂಪಾಂತರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಭಾವಾಂತರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿರುವ ಕಥನಗಳು ಆಕೆಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜಗತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟ ಹಾಗೂ ವಿನೂತನವಾದುದು. ಕೂಲಿ ಹಾಗೂ ಹಾಡುವ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯ ಬದುಕು ತನ್ನ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಮಾತ್ಮಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಸ್ವತಃ ತನ್ನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆಲೆಯ ದನಿಯ ಧನ್ಯತ್ವವೇ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲ ಪರಿಸರವನ್ನು ಸಮಷ್ಟಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ವ್ಯಕ್ತಿ ನೆಲೆಯಿಂದಲೇ ಸಮಷ್ಟಿತನವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಾ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸೃಷ್ಟಿಪಟಲವೇ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯನ್ನು ಇತರರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುತ್ತದೆ. ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸರಳವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸುವುದು ವಿಶೇಷ. ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯು ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವ ನೆಲೆಯೇ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಪುರುಷ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಕಂಡರೂ ಅದರೊಳಗೆ ಪುರುಷ ಮೂಲ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ ನಟಿಸಿ ಅದರ ವಿಕಾರವನ್ನು ಹಾಡಿ ಹೊಗಳಿ, ಒಪ್ಪಿಯೇ ವ್ಯಂಗ್ಯ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆ ವ್ಯಂಗ್ಯದೊಳಗೇ ಪುರುಷ ಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿಕಾರವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವ ಎಷ್ಟೋ ವಿವರಗಳು ಆಕೆಯ ಮಹಿಳಾ ಸಂಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಪ್ರತಿಭಟನೆಯದಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಮೌನವನ್ನೇ ತಾಳಿರುತ್ತದೆ. 'ಜನಪದ ಮಹಿಳೆಯರು ಮೌನವನ್ನೇ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಪ್ರತಿರೋಧ ವಿಧಾನವನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ'1 ಎನ್ನುವ ಮೊಗ್ಗು ಅವರ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾದುದು. ಗುಣಸಾಗರಿ, ಮದಗದ ಕೆಂಚಮ್ಮ ಮುಂತಾದ ಗೀತೆಗಳು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಚರಿತ್ರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯ ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಆಕೆಯ ಅಂತರಂಗದ ಆಶಯ ಕೇಂದ್ರಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಚರಿತ್ರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲು ಕೇಳುವುದೆ ವಿಚಿತ್ರವಾದುದು. ಸ್ವತಃ ಇಂತೆಲ್ಲವನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಹತೆ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಗಿದೆ.

ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಚಾರ, ವಿಚಾರ, ಮೌಖಿಕ ಸಂವೇದನೆಯು ಆ ಸಮುದಾಯದ ವಕ್ತೃವಿನ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೂಲ ಕೇಂದ್ರ ನೆಲೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಕರಗಳೆಲ್ಲವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಅದರ ತಾತ್ವಿಕತೆಯು ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಒತ್ತಡಗಳು ಆ ವಕ್ತೃವಿನ ಮೇಲೆ ಹೇರುವ ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಬಂಧಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಇತರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಬಹು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ನಾಡಾಗಿರುವ ಭಾರತವು ಏಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕೇಂದ್ರ ನೆಲೆಯಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಒಂದೇ ಸಮುದಾಯದೊಳಗಿನ

ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯೂ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿರಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಅವರು ಪರಿಸರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪಡೆದ ನೋವು-ನಲಿವು, ಕಂಡುಂಡ ಸುಖ-ದುಃಖ, ಒದಗಿ ಬಂದ ಸಂದರ್ಭ-ಸನ್ನಿವೇಶ ಬದುಕಿದ ರೀತಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳೇ ಅವರ ಭಿನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜೀವನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ ರೀತಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯೊಳಗೆ ಏಕತ್ರಗೊಳಿಸುವುದು ಜನಪದ ಕವಿಯ ಅಸಾಧಾರಣ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಧ್ಯೋತಕವಾಗಿದೆ.

ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಮೂಲ ನೆಲೆಯಿರುವುದೇ ಈ ಅಂಶಗಳ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ. ಮತ್ತು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜನಪದ ವಕ್ತೃ ಸಮುದಾಯದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅನನ್ಯ ಪ್ರಾತ್ಯಕ್ಷಿಕೆಗೆ ನಿರ್ವಚನ, ಸಂವೇದನಾ ಶೀಲ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಕ್ರಮವೇ ವಿಶಿಷ್ಟ. ಮಿಥ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರಚನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯು ಮೌಖಿಕ ಮೂರ್ತಿಶಿಲ್ಪವಾಗಿಯೇ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತಾಳೆ. ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಾಚೀನ ಇತಿಹಾಸ, ಸಮಾಜದ ಪರಿಚಯತೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಕೆಗೆ ರಕ್ತಗತವಾಗಿ ಬಂದಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಇತಿಹಾಸ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪುನರ್ ನಿರ್ವಚನ ತಾತ್ವಿಕತೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಿರಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲ ಆಶಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತಿಭೆಯ ದಿಗ್ಧರ್ಶನ ಮತ್ತು ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಾಲದ ಅನಿವಾರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮುಖ ಚಿಂತನೆಯ ಕೇಂದ್ರ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯಳಾಗುತ್ತಾಳೆ.

ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರಲ್ಲಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ದಕ್ಕಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಕಾಡುಗೊಲ್ಲರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿನ ತ್ರಿಪದಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮಹಾಕಾವ್ಯದವರೆಗೂ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಹಾಡುವುದಿದೆ. ಇಂತಹ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ (ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿ) ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಬಂದುದಾಗಿರದೇ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಬಂದುದಾಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಶಿಷ್ಟ ಕವಿಗಳೂ ಸಹ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪಂಪನು ಹೇಳುವಂತೆ 'ಭಾಜಿಸಲ್ ಬರೆಯುವ ಕೇಳಲ್ ಒಡರ್ಚುದವರಿಗೆ' ಸಿಗುವ ಫಲಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಕಾವ್ಯವು ತನ್ನ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕವಿಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲ; ವಾಚಿಸುವ ಬರೆಯುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೇಳುಗರ ಮನೋಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ಅಹ್ಲಾದಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರವೇ. ಜನಪದ ಕಾವ್ಯ ಯಾವತ್ತೂ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಪದ ಜೋಡಣಾ ಸಿದ್ಧಮಾದರಿಯ ಕಾವ್ಯವಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಜನಪದರು ತತ್ಕ್ಷಣ ಉದಯಿಸಿದ ಕೆಲವು ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ಅನ್ನುವ ಮೂಲಕ ತಮಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಾವ್ಯ ಕಟ್ಟಿ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಅದರಿಂದ ತಾವು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ವಾಸ್ತವವೆಂದರೆ ಯಾರು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನೊಂದು ಏನನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲಕ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಶಿಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ

ಜನಪದ ವಕ್ತೃವಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಅಜ್ಜಿಯೇನು ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆತನದ ಸಿರಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇನಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಹುಬೇಗನೇ ಒಂದಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದು ಮೂವತ್ತೈದನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವಳು. ಇಡೀ ಕುಟುಂಬದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಲುಗಿ ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಮೂರ್ತ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟವಳು. ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೀವನ ಕುರಿತ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುವಾಗ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿ ಭಾವುಕಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಕಾರಣ ಆ ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಧಾತು ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯೇ ಆಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಜನಪದ ವಕ್ತೃ ಕಾಯಕದಿಂದ ಹೊರತಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸ ಎಂಬ ಬಸವಣ್ಣನವರ ಹೇಳಿಕೆ ಅಲೌಖಿಕತೆಗೆ ಹೊರಳಿದರೆ ಮೌಖಿಕ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ 'ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆಯೊಂದಿದ್ದರೆ ಗೋಳಿನಲ್ಲಿ ಸುಖಕಂಡಂತೆ' ಎನ್ನುವ ತತ್ವ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ದುಡಿಮೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರು ಯಾವತ್ತೂ ಆದರ್ಶವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬದುಕು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಅದೇ ಆದರ್ಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಆದರ್ಶವು ಅವರೆಲ್ಲಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆಯ ಬಂಧುತ್ವವನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಬಂದಿದೆ. ತ್ರಿಪದಿ, ಲಾವಣಿ, ಖಂಡಕಾವ್ಯ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡುವುದು ಅವರಿಗೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಮೂಲಕವೇ ನಮಗೆ ಅವರು ಆದರ್ಶ ಆಧರಣೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ.

'ಕುಟ್ಟುವ ಬೀಸುವ ಹಾಡು ಯಾವಾಕಿ ಕಲಿಸಿದಳು' ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಏಕಾಂಗ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ, ಅದು ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿದ್ದು ಎಂಬುದು ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ವಕ್ತೃವಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ದಕ್ಕುವ ಈ ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಕಾವ್ಯ ನಿರ್ಬಂಧಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಉಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಹಾಡಿದ್ದೇ ರಾಗ, ಹಾಕಿದ್ದೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಕಾವ್ಯರೂಪಗಳನ್ನು ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಕೇಳಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಅನುಭವ ಬೆಳೆದಂತೆ ತಮ್ಮದೇ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಮೂಲ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆಲೆಯನ್ನೇ ಮಾದರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ತಾವೇ ಮಾದರಿಗಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಸಿರಿಯಜ್ಜಿಯೂ ಸಹ ತನ್ನ ಪರಂಪರೆಯ ನೆರಳಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ.

ಮಹಿಳೆಯ ದನಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಸಾಹಿತ್ಯವು ಅಪೂರ್ಣವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಜಾನಪದ ಕ್ಷೇತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶ್ರಮ ಜೀವಿಯಾದ ಜನಪದ ಮಹಿಳೆ ಕಾಯಕಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತುಕೊಟ್ಟಳು. ತನ್ನ ದುಡಿತದಲ್ಲಿ ಸುಖ ದುಃಖ ತ್ಯಾಗಗಳನ್ನು

ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ದನಿಎತ್ತಿ ಹಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪಾಡುಗಳು ಹಾಡುಗಳಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿವೆ. ಅವಳು ಹಾಡಿದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಅವರ ದಟ್ಟವಾದ ಪ್ರತಿಭೆ ಉನ್ನತವಾದ ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ನಂಬಿಕೆ ಎಲ್ಲವೂ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. 'ಯಾರಾದರೂ ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಹಂಗಸರು ಹೇಳುವ ಕಥೆಗಳು, ಹಾಡು, ಹಸೆಗಳು, ಒಡಪುಗಳು, ಮತ್ತು ತೋಂಡಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಜಾಣ್ಣುಡಿ, ಆಟಗಳು ಮತ್ತು ಜಾನಪದ ಪರಂಪರೆಯ ದೇವತೆಗಳ ಪೌರಾಣಿಕತೆ ಈ ಎಲ್ಲವುಗಳತ್ತ ತಮ್ಮ ಗಮನ ಕೇಂದ್ರಿಸಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ'.² ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನ ಮಾತ್ರ ಮಹಿಳಾ ಕವಯಿತ್ರಿಯರು ಸಿಗುತ್ತಾರೆ.

ಮೌಖಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಮಹಿಳಾ ದನಿಗಳ ಸಂಕಥನಕಾರ್ತಿಯರ ದಂಡೇ ನಮಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಹುಪಾಲು ಮಹಿಳೆಯರಿಂದಲೇ ರಚನೆಯಾದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯ ಮಹಿಳೆಯರು ಮತ್ತವರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಜನಪದದ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಕಾರವು ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಧಾನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಇಂತಹ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದ ಮಹಿಳಾ ಜಗತ್ತನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಬಹಳ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಡೆದಿದೆ. ಇಂದು ಜಗತ್ತಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿತ ಮಹಿಳಾ ಜಗತ್ತನ್ನು ಶೋಧಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಕಳೆದು ಹೋಗಿರುವ ಮಹಿಳಾ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಲನೆಯ ಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿ ಹೆಣ್ಣಿನವನ್ನು ಶೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಶೋಧನೆ ಸ್ತ್ರೀ ಮೌಲಿಕರಣವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದ ಅಗತ್ಯದ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಒಡೆದು ಕಟ್ಟುವ ಬಗೆಯಾಗಿದೆ.

“ಸ್ತ್ರೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಅದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಜವೆಂದು ಅಥವಾ ಸುಳ್ಳೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಈ ರೀತಿಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಜನಸಮುದಾಯ ನಿರ್ಮಿಸಿತು ಎನ್ನುವುದರ ಅನ್ವೇಷಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸದ ಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಘಟನೆಗಳು ಸತ್ಯದ ಶೋಧ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಸಮುದಾಯದ ಮನೋಧರ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಅನ್ವೇಷಣೆಯಾಗುತ್ತವೆ”.³ ಈ ಮಾತುಗಳು ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲದ ಬದುಕಿನ ಪ್ರಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೀರನಾದ ಜುಂಜಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನಮ್ಮ, ಕೆಂಗುರಿ ಮಲ್ಲೇಗೌಡನ ಹೆಂಡತಿ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಂಡನಾದ ಮಲ್ಲೇಗೌಡನು ದನಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದವನು ಮದುವೆಯಾಗಿ

ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷವಾದರೂ ಮರಳಿಬರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಚಿನ್ನಮ್ಮಳು ಸಂತಾನ ಫಲ ಪಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂಜೆ ಎಂಬ ಅಪವಾದಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಜನ ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಆಗ

ಆಗಲೆ ವುಟ್ಟಾಲಿ ಈಗಲೆ ಸಾಯಾಲಿ
ಗೊಡ್ಡಂಬ ಸೊಲ್ಲು ಬಿಡಿಸಮ್ಮ | ಗೌರಸಂದ್ರದ
ಕಿಡಿಗಣ್ಣಿ ಕೊಡೆ ನಮಗೆ ಪಲಗಾಳ

ಎಂದು ಬಂಜೆತನವನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಗೌರಸಂದ್ರಮಾರಿ ಹತ್ತಿರ ತನ್ನ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ಆಳು ರಾಜ್ಯದಾಗೆ ಗೊಡ್ಡಿ ಎಂಬುತ್ತಾರೆ
ಗೊಡ್ಡಂಬ ಸೊಲ್ಲು ಬಿಡಿಸಮ್ಮ | ಗೌರಸಂದ್ರದ
ಕಿಡಿಗಣ್ಣಿ ಕೊಡೆ ಪಲಗಾಳು

ಇಂತಹ ಬಂಜೆತನವನ್ನು ದೈವದ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಮನೋಭಿಲಾಷೆ ಜನಪದದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಫಲ ಮುಂದೆ ಒದಗುವ ಗಂಡಾಂತರಗಳನ್ನು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದರೂ, ಹಟಮಾಡಿ ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಬಂಜೆತನ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಸಾವನ್ನು ಸಂತ್ಯಪ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ವೀರಭದ್ರನ ಅಂಶವಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಚಿನ್ನಮ್ಮಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಗಂಡನ ನೆರಳನ್ನು ಬೀಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದರ ಮೂಲಕ ಮುಂದೆ ಅಪವಾದವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜನಪದರ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

“ಮೂಗಿನಲಿ ಮುಕ್ಕಣ್ಣ ನಾಲಿಗೇಲಿ ನಾಗೇಂದ್ರ ಚಿನ್ನಿಗ ದೇವರ ಬಟ್ಟ ಕನ್ನಡಿ ಮುಕದ ಓರಿಗೊಡ್ಡ ಆಕಳ ಚಿಕ್ಕರಂಬೆ ಬಾಯಿಗೆ ಮಂಗಳವಾರ ಕೊಡು (ಅರಳೆ ಬುತ್ತಿಗಳನ್ನು) ಒಂದು ವಾರ ಆದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕಾಲು ಕೆದರಿ ರೆಂಕಿ ತಿರುವುತ್ತೆ. ಅದರ ಪಾದ ತೊಳೆದು ಪನ್ನೀರು ಕುಡಿದು ನೀನು ಸೆರಗೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿದರೆ ಮೂರು ತೆಪ್ಪೆ 'ಬಂಗಾರ' (ಸೆಗಣಿ) ಕೊಡುತ್ತೆ. ಈ ಬಂಗಾರ ಹಾಕಿ ಮಾಳುದ್ದು ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಕಿರುಕುಸಾಲೆ ಸೊಪ್ಪು ಬೇಸಿ ಗೋವು ಕಚ್ಚಿ ಬೇವು ಕಚ್ಚಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಊಟಮಾಡು. ಇದರಿಂದ ಅದು ಗಬ್ಬವಾಗುತ್ತೆ. ಆ ವೊತ್ತು ರಾತ್ರಿಗೆ ಚಕಮಕಿ ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದು ಚಿಕ್ಕಕ್ಕಿ-ದೊಡ್ಡಕ್ಕಿಯ ಅದರದ ಅಡುಗೆ ಮಾಡು ಹಾಲು ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಪಾಲು ಪಂಚಾಮೃತದ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಜಾಲಿ ಎಲೆ, ಜಂಬಿ ಎಲೆ, ಪತ್ರಾವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂಗಾರದ ಗಿಂಡೀಲಿ ನೀರು ತಗಂಡು ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಯಾರಾಗಿರು ನಾನು ಮೆಲೆಗೊಂಡನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಲ್ಲು ನೀರು ಕರಗುವತ್ತಗೆ ಮನೆಗೆ ಕಳುಸ್ತಿನಿ. ಅವನ ನೆಳ್ಳು ನಿನ್ನ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತೆ ಅವನ್ನ ಉಪಚಾರ ಮಾಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ತನಕ ಗಂಡನ ಸಂಪರ್ಕ ಇಲ್ಲದವಳು ಹೇಗೆ ಬಸುರಿಯಾದಳು ಅಂತ ಅಪವಾದ ಬರುತ್ತೆ.

ಮಲೆಗೊಂಡನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಕಳಿ ಫಲಗಳ ಕೊಡ್ಡಿನಿ ಅವನನ್ನು ಹಟ್ಟಿಲಿ ನಾಕುದಿನ ಇಟ್ಟೊ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿ ಎಂಬ ಹಿತನುಡಿಗಳನ್ನು ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಕೇಳಿ ಸಮಧಾನಗೊಳ್ಳುವ ಭಾವವಿರೇಚನವು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ”⁴. ಸಾಮಾಜಿಕ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅಪವಾದವನ್ನುವುದನ್ನು ತುಂಬಾ ಸರಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿವಾರಿಸುವ ಜನಪದರ ದೂರದೃಷ್ಟಿತ್ವ ಸಮಾಜ ಕಂಟಕವಾಗಿರದೆ, ಸಮಾಜ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

ಮುಂದೆ ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳ ಭಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಗಂಡಿನ ಹಿಂದೆ ಕೇಡು ವಾರಿಯಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾಳೆ. ಮುಂದೆ ಕೊಡಬಾರದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿಯಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ತಾಯಿ ಕರಳು ಒಪ್ಪದೆ, ಮುಂದೆ ಬರುವ ಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಚೊತೆಗೆ ಹೆಣ್ಣುಮಗುವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿನ ಮಾತೃ ಹೃದಯದ ಮಿಡಿತವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು “ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಮಾತೃತ್ವದ ಬನಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಬಡತನದ ಕಷ್ಟ ವೈಧವ್ಯದ ನೋವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಾಳೆಯೇ ಹೊರತು ತನ್ನ ಶಿಶುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಕ್ರೌರ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ”⁵ ಎನ್ನುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಬಹುದಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ದೋಷದಿಂದಲ್ಲದೇ ಪುರುಷ ದೂರವಾದ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಬಹಳ ಕಾಲ ಗಂಡನು ಹತ್ತಿರವಿಲ್ಲದಿರುವಿಕೆ ಬಂಜೆಯಾಗಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಪಾಠಾಂತರದಲ್ಲಿ (ಚಲುವರಾಜು ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ಜುಂಜಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ) ಚಿನ್ನಮ್ಮ ಬಂಜೆತನ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಮೂರು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದು ತನ್ನ ಆಸೆಯಂತೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವನ್ನು ನೀಡುವಂತೆ ಬಯಸುತ್ತಾಳೆ. ಪಾರ್ವತಿಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಂತೆ ಶಿಶುವನ್ನು ಬೇಡುತ್ತಾಳೆ.

ಸ್ವಾಮಿ

ಹತ್ತು ಜನ ಬರೀ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳುಟ್ಟಿದರೂ

ಬಂಜೆ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲು ಇಂಗಾದಿಲ್ಲ

ಹತ್ತು ಜನ ಬರೀ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರೂ

ಬಂಜೆಂಬ ಸೊಲ್ಲು ಇಂಗಾದಿಲ್ಲ

ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಪಾರ್ವತಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಅಂಶವಿದೆ. ಕಾರಣ ಗಂಡು ಪಡೆದರೆ ಮುಕ್ತಿ ಎಂಬ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣೆಂಬ ಭೇದ ಭಾವವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕುವುದರ ಮೂಲಕ ಲಿಂಗ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಕಾಣುವ ದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. “ಬುಡಕಟ್ಟು ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಬಂಜೆತನವನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರ ಕ್ರೌರ್ಯತೆಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಬಂಜೆತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವ ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ದೈವಸ್ವರೂಪದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಚೊತೆಗೊಡಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ”⁶ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಬಹುದು.

ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶೀಲದ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಕಟ್ಟಳೆಗಳಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿವೆ. ಆದಿವಾಸಿ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿರ್ಬಂಧಿತ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು ನಂತರದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅನಿರ್ಬಂಧಿತ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ನೀಡಿ ಪವಿತ್ರ ಕಲ್ಪನೆ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರಬೇಕು.⁷ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾದ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಆಸ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ತಳುಕುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪಿತೃಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು :

1. ಮೊಗ್ಗು ಗಣೇಶ್ : ದೇಶಿ
2. ಗಾಯತ್ರಿ ನಾವಡ : ಮಹಿಳಾ ಸಂಕಂಠನ
3. ಮೀರಾಸಾಬಿಹಳ್ಳಿ ಶಿವಣ್ಣ : ಕಾಡುಗೊಲ್ಲ ಬುಡಕಟ್ಟು ವೀರರು
4. ಎಂ.ಎಸ್.ಮುತ್ತಯ್ಯ : ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಘರ್ಷ
5. ಹಿ.ಚಿ.ಬೋರಲಿಂಗಯ್ಯ : ಬುಡಕಟ್ಟು ದೈವಾರಾಧನೆ
6. ಜನಪದ ವೀರಗೀತೆಗಳು : ಸಂ.ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು
7. ಜುಂಜಪ್ಪನ ಕಾವ್ಯ : ಸಂ.ಚಲುವರಾಜು
8. ಸಾವಿರದ ಸಿರಿಬೆಳಗು : ಸಂ.ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಹನೂರು

ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು - ಗುತ್ತಿಯ ಜಗತ್ತು

- ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ ಪಾಳ್ಯ

ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಾರವೆಂಬುದು ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರೇರಣೆಗಳಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದರೂ ದೇಸೀಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು - ಅನ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸಿದ ಅನುಸಂಧಾನ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬೆಳೆದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾಸ್ತವಗಳೊಂದಿಗೆ ನಡೆದಿರಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುತ್ತಾ ಸೃಜನಶೀಲ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಉಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಕುವೆಂಪು ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಕನ್ನಡದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಲೇಖಕರು. ಸಾಹಿತ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೃಷಿ ಮಾಡಿದ ಇವರು ಕಾವ್ಯ, ಕಾದಂಬರಿ, ಸಣ್ಣಕಥೆ, ನಾಟಕ, ವಿಮರ್ಶೆ, ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆ, ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ವೈಚಾರಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಕುವೆಂಪು ಅವರು ನೀಡಿರುವ ಕೊಡುಗೆ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಕಾನೂರು ಸುಬ್ಬಮ್ಮ ಹೆಗ್ಗಡತಿ ಮತ್ತು ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು ಎಂಬ ಎರಡು ಬೃಹತ್ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವು ಗುಣ, ಗಾತ್ರ, ಮೌಲ್ಯಗಳೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲೂ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಮುಖ ಕಾದಂಬರಿಗಳಾಗಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ಕಾದಂಬರಿ ಲೋಕದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು' ಕಾದಂಬರಿಯು ಒಂದು. ಇಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದಿರುವ ಬದುಕು ಮಲೆನಾಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪರಿಮಿತಿಗೆ ಒಳಪಡದೆ ಒಟ್ಟು ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ದರ್ಶಿಸುವ ಮಹತ್ವದ ಕಾದಂಬರಿ. 'ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು' ಕಾದಂಬರಿಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪು ಓದುಗರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 'ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಯಾರೂ ಅಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಯಾವುದೂ ಯಃಕಶ್ಚಿತವಲ್ಲ'. ಇದು ಮೇಲು ಕೀಳುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪದ ಅವರ ಸಮಾನತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಮುಂದುವರಿದು ಕುವೆಂಪು ಅವರೇ ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ 'ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇದೆ ಅರ್ಥ ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲ ವೃಥಾ; ನೀರೆಲ್ಲವೂ ತೀರ್ಥ!' ಎಂಬಲ್ಲಿನ ಚಿಂತನಾ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಧೋರಣೆ ಸಮಗ್ರವಾದ ಜೀವನದೃಷ್ಟಿಯೇ ಆಗಿದೆ.

'ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು' ಕಾದಂಬರಿಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯೇ ಸೂಚಿಸುವಂತೆ 'ಮಲೆಗಳ ಮಗಳು' ಮದುವಣಗಿತ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಚಿನ್ನಮ್ಮನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದಾದರೂ ಕಾದಂಬರಿ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಸಂಕೀರ್ತ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಆವರಿಸಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಪ್ರೇರಕಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹುಲಿಕಲ್ಲು ಬೆಟ್ಟ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಪ್ರಣಯ ಕಥೆಗೆ ಪ್ರಧಾನ ನೆಲೆಯಾಗಿಯೂ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರಗಳಾದ ಗುತ್ತಿ, ನಾಗಕ್ಕ, ನಾಗತ್ತೆ, ಚಿನ್ನಮ್ಮ, ಪೀಂಚಲು, ಐತ, ತಿಮ್ಮಿ, ಬೆಟ್ಟಳ್ಳಿಯ ಹೊಲೆಯರು ಇವರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹುಲಿಕಲ್ಲುಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಗುತ್ತಿ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಇದೇ ಬೆಟ್ಟದ ನೆತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಮುಕುಂದಯ್ಯ ಚಿನ್ನಮ್ಮಳೊಡನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಐತ ಪೀಂಚಲು ಇವರುಗಳ ಪ್ರಣಯವೂ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರಣಯ ವೃತ್ತಾಂತದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಕಲ್ ಬೆಟ್ಟವೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಕಥೆಗೆ ಸುತ್ತಲಿನ ಗುಡ್ಡ, ಬೆಟ್ಟ, ನದಿ, ಹೊಂಡ, ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕು, ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲು ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾಗಿ ಸಾಕ್ಷೀಭೂತವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ರಮಣೀಯತೆ, ಚಿಲುವು, ಇವುಗಳ ನಡುವೆಯೇ ರುದ್ರ ಭಯಾನಕ ಸ್ವರೂಪಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಮಳೆ ಬರುವ ಹಲವು ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಮಳೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅನೇಕ ವಿಶಿಷ್ಟ ಘಟನೆಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿನ ಗುತ್ತಿಯ ಪ್ರಯಾಣ, ದೊಡ್ಡಣ್ಣ, ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಶವಸಂಸ್ಕಾರ, ಚಿನ್ನಮ್ಮನ ಅಪಹರಣ, ನಾಯಿ ಹುಲಿಯನ ಕಣ್ಮರೆ, ಗುತ್ತಿಯ ದೇಶಾಂತರ ಮುಂತಾದ ಹಲವು ಸಂಗತಿಗಳು ಮಳೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನಸಂಗಾತಿಗಳು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಜಾತಿಮೂಲವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನ ವಿವರಗಳು, ವರ್ಗಾಧಾರಿತವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸ್ವರೂಪಗಳ ಅನಾವರಣ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಾಗಿದೆ. ಜಮೀನ್ದಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಬೆಳಕು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ವರ್ಗ, ನೀತಿ, ನ್ಯಾಯ, ಸರ್ಕಾರ ಇವುಗಳ ನಿಜದರ್ಶನಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ. ಈ ರೀತಿ ಸಾವಯವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ 'ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು' ಕಾದಂಬರಿ ಅನೇಕ ಉಪಕಥೆಗಳ ಮಾಲೆಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದ್ದು, ಹಲವಾರು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮುಕುಂದಯ್ಯ, ಗುತ್ತಿ, ವೆಂಕಪ್ಪನಾಯಕ, ದೇವಯ್ಯ, ಸೆಟ್ಟರ ಕಾವೇರಿ, ಐತ, ಬೇಂಕು ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತೀಯ ಮೌಢ್ಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಕಹಳೆಯನ್ನೂದುವ ಕುವೆಂಪು ವೈಚಾರಿಕತೆ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಭೂಮಾಲೀಕವರ್ಗದ ದಮನಕಾರೀ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಮೇಲಾಟವನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

‘ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು’ ಸಿಂಭಾವಿ ಭರಮೈಹೆಗ್ಗಡೆಯವರ ಆಳು ನಾಯಿಗುತ್ತಿ ಯಾವುದೋ ಕಾರ್ಯಾರ್ಥವಾಗಿ ಸನ್ನದ್ಧನಾಗಿ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾದಂಬರಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಿರುವ ‘ಪ್ರಪಂಚ’ದ ಒಳಗಿನವನೆ ಆದ, ಸಮಾಜದ ಕೀಳುಸ್ತರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ, ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ಕೆಳಮಟ್ಟದವನಾದ ನಾಯಿಗುತ್ತಿಯ ಪ್ರಯಾಣದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾದಂಬರಿ ಆರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ‘ಓದುಗರಿಗೆ’ ಎಂದು ಕೊಡಲಾಗಿರುವ ಸೂಚನೆಗಳು, ‘ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು’ ಕಾದಂಬರಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಏನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಗುತ್ತಿ, ಮರಾಟೆಮಂಜ, ಹುಲಿಯ-ಇವು ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೊದಲ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಾತ್ರಗಳು. ಕಾದಂಬರಿಯ ಕ್ರಿಯೆ, ಕೇವಲ ಮೂರು ಪಾತ್ರಗಳಿಂದ ಆರಂಭವಾಗಿ ಚಿಕ್ಕ ತೊರೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮುಂದೆ ಹರಿಯುತ್ತಾ ಅನೇಕ ಹಳ್ಳಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹರಿಯುವ ಮಹಾನದಿಯಂತೆ ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಜೀವನದ ವಿವರಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹರಹುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಸಿಂಭಾವಿಯ ಹೊಲೆಯರ ಗುತ್ತಿ ಭರಮೈ ಹೆಗ್ಗಡೆಯವರ ರಹಸ್ಯಪತ್ರವನ್ನು ಹಳೇಮನೆ ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ಹೆಗ್ಗಡೆಯವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಲು ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಭಾವಿಯಿಂದ ಕೇವಲ ಹತ್ತಾರು ಮೈಲು ದೂರದ ಹಳೇಮನೆ ತಲುಪಲು ‘ಹುಲಿಕಲ್ಲು’ ಗುಡ್ಡದ ನೆತ್ತಿಗೆ ಆತ ಏರಿ ನಂತರ ಇಳಿಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಸಿಗುವ ಲಕ್ಕುಂದ ಮೇಗರವಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಆತ ಬಳಸಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಮೊದಲ ನೋಟಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಆತನ ಪ್ರಯಾಣ ಬರುಬರುತ್ತಾ ಅಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಗುತ್ತಿ ಸೀತೂರು ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಏರಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಾಗಲೆ ಬೈಗುಗಪ್ಪಿನೊಂದಿಗೆ ಮುಗಿಲುಗಪ್ಪು ಮುಸುಕಿ ಮಿಣುಕು ಹುಳುಗಳ ಮಿನುಗು ಕಾಣತೊಡಗಿತ್ತು. ಜೀರುಂಡೆಗಳ ಕೂಗು ಕಿವಿಗೆ ಚಿಟ್ಟುಹಿಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಳೆಗಾಲದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಸಮಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಮಲೆನಾಡು ಭಯಂಕರವಾಗಿದ್ದ ಸಿಂಭಾವಿ, ಸೀತೂರು, ಲಕ್ಕುಂದ ಈ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಬಳದ ಕಾಟವೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಶುರು ಆಗಿತ್ತು. ಗುತ್ತಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯೆ ನಿಂತು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ಇಂಬಳಗಳನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಕಿತ್ತೊಗೆಯುತ್ತಾ ಅದೇ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೆ ಜೇಬಿನಿಂದ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಸುಣ್ಣ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಕುಳುಗಾಲುಗಳನ್ನು ಬಿರಬಿರನೆ ಬೀಸಿಬೀಸಿ ಹಾಕುತ್ತಾ ಸೀತೂರು ಗುಡ್ಡದ ಹುಳುವಿಡಿದ ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂಬರಿದನು. ಕತ್ತಲೆ ಬರುಬರುತ್ತಾ ದಟ್ಟವಾಯ್ತು. ಜೀರ್ಡುಂಬಿಗಳ ಜಿರುದನಿ ಘೋರವಾಯ್ತು. ತಾನು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾದಿಯಾಗಲಿ ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳಾಗಲಿ ನೆತ್ತರು ಹೀರುತ್ತಿದ್ದ ಇಂಬಳಗಳಾಗಲಿ ಒಂದಿನಿತೂ ಕಾಣಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುತ್ತಿ ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಕಾಣುವ ವರ್ಷಾಕಾಲದ ಆ ಭಯಂಕರ ಪರ್ವತಾರಣ್ಯದ ರುದ್ರ ಪ್ರಕೃತಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹುಕಾಲದ

ಪರಿಚಯದಿಂದ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಅವನೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಒಂದಂಶವಾಗಿದ್ದು ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಂಡೆಯಂತೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮರದಂತೆ ಅದರ ಒಂದಂಗವಾಗಿದ್ದನು. ಮಳೆಬಂದು ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ನೆರೆ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ ಗುತ್ತಿ ಲಕ್ಕುಂದದ ಸೇಸನಾಯ್ಕನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಸಿಗುವ ಮಾಂಸದ ತುಂಡು ಕಡುಬಿನ ಊಟ, ಬಗನೆ ಕಳ್ಳಿನ ರುಚಿ, ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಸಿದು ಬಂದ ಅತಿಥಿಗೆ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬಹುದಾದ ಅತಿಥ್ಯಕ್ಕೆ ನಿರರ್ಥನವಾಗುತ್ತದೆ. ಲಕ್ಕುಂದವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗುತ್ತಿ ಮುಂಜಾವದಲ್ಲಿ ಮೇಗರವಳ್ಳಿ ತಲುಪಿ ಕಣ್ಣಾ ಪಂಡಿತರೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿ ತನ್ನ ಮಾವನ ಮಗಳು ಬೆಟ್ಟಳ್ಳಿಯ ತಿಮ್ಮಿ ತನಗೇ ಒಲಿಯುವಂತೆ ‘ಅಂತ್ರ’ ಮಾಡಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಬಿಸಿಲೇರುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಗುತ್ತಿ ಹುಲಿಕಲ್ಲು ನೆತ್ತಿಯನ್ನು ಏರತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಸಿಂಭಾವಿಯಿಂದಲೂ, ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬಂದ ಗುತ್ತಿಯ ನಾಯಿ ‘ಹುಲಿಯ’ ತನ್ನ ಒಡೆಯನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗುತ್ತಿಯ ನಾಯಿ ‘ಹುಲಿಯ’ ಕೇವಲ ನಾಯಿ ಆಗಿರದೆ ಗುತ್ತಿಯ ಅತ್ಯಂತ ನಿಕಟವರ್ತಿ ಗೆಳೆಯನಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಇಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗದ ಸಂಕೇತವೂ ಹೌದು. ಆತನ ಪ್ರಯಾಣದ ಅರಂಭದಲ್ಲೇ ನಾಯಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವುದರಿಂದ ಗುತ್ತಿಯ ಸಾಹಸ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಸರ್ಗದ ಬೆಂಬಲ ಇರುವುದೆಂಬುದು ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಪತ್ರ ತಲುಪಿಸಲು ಹೊರಟಿರುವ ಗುತ್ತಿ ಕೇವಲ ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರದೆ ಸ್ವಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವುದು ಅವನ ಪ್ರಯಾಣದ ದೀರ್ಘತೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಹುಲಿಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡದ ಕಾಡು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಮುಗಿಲು ಚುಂಬಿಸುವ ಕಾಡುಜಾತಿಯ ನಾನಾ ಮರಗಳು ಅದರ ಮೈ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಬೆತ್ತದ ಹಿಂಡಿಲು, ವಾಟಿಯ ಹಿಂಡಿಲು, ಬಿದಿರ ಹಿಂಡಿಲು, ಗುರಗಿ ಹಳು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಬೆಳೆದಿದ್ದು, ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳ ಆವಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ಬೇಟೆಯಾಡುವ ಜನ ಕೂಡ ಏನಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ಬೇಟೆಯನ್ನು ಹುಲಿ ಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡದ ಬುಡದ ಕೆಳಗೆ ನಡೆಸುವವರೇ ಹೊರತು, ಅಪ್ಪಿ-ತಪ್ಪಿಯೂ, ಯಾರೂ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಹತ್ತುವವರಲ್ಲ. ಬಾಡಿನ ರುಚಿಗಾಗಿ ತೀರಾ ಬಯಸಿ, ಜೀವದ ಹಂಗು ತೊರೆದು, ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಥವಾ ಎರಡು ಬಾರಿ ಮಾತ್ರ, ನೂರ-ನೂರೈವತ್ತು ಜನ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹುಲಿಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಬೇಟೆಗಾಗಿ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದದ್ದುಂಟು. ಇಂತಹ ದುರ್ಗಮವೂ, ನಿರ್ಜನವೂ ಆದ ಹುಲಿಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡದ ದಟ್ಟ ಪೊದೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುತ್ತಿ ದೃಢ ಚಿತ್ತನಾಗಿ ಹೊರಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಗುತ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯ ಅಸಾಧಾರಣವಾದದ್ದು, ಪ್ರಾಣಾತಂಕವಾದದ್ದು ಎಂಬ ಅರಿವು ನಮಗಾಗುತ್ತದೆ.

ಗುತ್ತಿ ಹುಲಿಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡ ಏರಿ ಇಳಿದು ಕೋಣೂರನ್ನು ದಾಟುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಯ ಸುಮಾರು 200 ಪುಟಗಳು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಜರುಗಿರುತ್ತವೆ. ಗುತ್ತಿಯ ಪ್ರಯಾಣದ ತೀವ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಯ ಭೂಮಿಕೆ ಪದರು ಪದರಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಿಂಭಾವಿ, ಹಳೇ

ಮನೆಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧ ಹೂವಳ್ಳಿ ವೆಂಕಟಪ್ಪ ನಾಯಕನ ಕೂಡಿಕೆಯ ತರಾತುರಿ ಆತನ ಮಗಳು ಚಿನ್ನಮ್ಮ, ಕೋಣೂರು ರಂಗಪ್ಪಗೌಡರ ತಮ್ಮ ಮುಕುಂದಯ್ಯ ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಬೆಳೆದುಬಂದ ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮ. ಅ ಪ್ರೇಮದ ಕತೆಗೆ ಹುಳಿ ಹಿಂಡಲು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಿಂಬಾವಿ ಭರಮೈ ಹೆಗ್ಗಡೆಯವರ ಮರುಮದುವೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ, ಅದೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗುತ್ತಿಯ ಹೃದಯ ಸಿಗಿಯುತ್ತಿರುವ ಬೆಟ್ಟಳ್ಳಿ ಕಲ್ಲಯ್ಯಗೌಡರ ಕಟುಧೋರಣೆ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಗುತ್ತಿಗೆ ಕೊಡುವ ಬದಲು ತಮ್ಮ ಆಳಾದ ಹೊಲೆಯ ಬಚ್ಚನಿಗೆ ಕೊಡಿಸಲು ಮಾಡಿರುವ ಕಟ್ಟಾಚ್ಚೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಘಟನೆಗಳೂ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದು ಕಾದಂಬರಿಯ ವಿಸ್ತರವಾದ ಹರವಿನ ಓಟಕ್ಕೆ ಓದುಗನನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೊದಲ ಮೂರೊಂದರ ಘಟ್ಟ ಓದುಗನಿಗೆ ಕಥೆಯ ಗಾಢತೆಯನ್ನು, ತೀವ್ರತೆಯ ಬಿಸಿಯನ್ನೂ ತಲುಪಿಸಿ ಮೈರೋಮಾಂಚನಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹನಿ ಹನಿಗೂಡಿ, ಹಳ್ಳವಾಗಿ ಹರಿದು, ಅಂತಹ ನಾಲ್ಕಾರು ಹಳ್ಳಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದೆಡೆ ಕೂಡಿದಾಗ ಧಟ್ಟನೆ ಹೆಚ್ಚುವ ಪವಾಹದ ಗತಿಯಂತೆ ಕತೆಯ ಓಟ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

‘ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು’ ಸುದೀರ್ಘವೂ ಅನರ್ಘ್ಯವೂ ಆದ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ವಿಶಾಲ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಓದುಗರ ಮೈಮನಗಳನ್ನು ರೋಮಾಂಚನಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ‘ಗುತ್ತಿ’ ಬೆಟ್ಟಳ್ಳಿಯ ಕಲ್ಲಯ್ಯಗೌಡರ ಜೀತದಾಳು ದೊಡ್ಡಬೀರನ ಮಗಳು ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಿಮ್ಮಿಯೂ ಇವನನ್ನ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಪ್ರೀತಿ ಈ ಬಂಧ ಕೈಗೊಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಗುತ್ತಿ-ತಿಮ್ಮಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರುಗಳ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಜೀತದಾಳುಗಳಾಗಿರುವುದೇ ಇಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆ. ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಗುತ್ತಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ತಮ್ಮ ಗದ್ದೆಯ ಕೆಲಸದ ಒಂದು ಆಳು ನಷ್ಟವಾಗುವುದಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಲ್ಲಯ್ಯಗೌಡರ ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣ. ಈ ಅನಾಹುತ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದೇ ದೊಡ್ಡ ಬೀರನಿಗೆ ಬೈದು, ಬುದ್ಧಿಹೇಳಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಆಳಾಗಿರುವ ಹೊಲೆಯರ ಬಚ್ಚನಿಗೆ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಆತನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಒಕ್ಕಲಿನ ಆಳು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಂಬುದು ಅವರ ಉಪಾಯ. ಆದರೆ ಇವರ ಉಪಾಯವನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡುವ ಗುತ್ತಿ ಹಳೇ ಮನೆ ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ಹೆಗ್ಗಡೆಯವರಿಗೆ ತನ್ನ ಒಡೆಯನ ಪತ್ರ ತಲುಪಿಸಿ, ಬೆಟ್ಟಳ್ಳಿಯ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಅತ್ತೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಇಡೀ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿ ಘಟನೆಯೆಂದರೆ ಗುತ್ತಿ, ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹುಲಿಕಲ್ಲು ನೆತ್ತಿಯನ್ನು ಹತ್ತುವ ಸನ್ನಿವೇಶ. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರೂ ಗುತ್ತಿಗೆ ತಿಮ್ಮಿ ದೊರೆಯುವುದು ಕೇವಲ ಎರಡು ದಿನ ಮಾತ್ರ. ಕಲ್ಲಯ್ಯಗೌಡರು ಒಡ್ಡಿದ ಮೋಸದ ಬಲೆಗೆ ಗುತ್ತಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ನಾಲ್ಕುದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬಂದ ಆಕೆಯ

ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಸಂಗಡಿಗರೊಡನೆ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಬಚ್ಚನಿಗೆ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಬಲವಂತದಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಈ ರೀತಿ ಕರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಬಚ್ಚನಿಗೂ ಹೊಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಕಳುವಿನ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಗುತ್ತಿ ಕರಿಮೀನು ಸಾಬಿಗೆ ಹೊಡೆದಾಟ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಹೊಡೆದಾಟದಲ್ಲಿ ಸಾಬಿಯ ಕೈ ಕತ್ತರಿಸಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರುತ್ತಾನೆ. ‘ಖೂನಿ ಕೇಸು’ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಪೋಲೀಸರ ವಶವಾಗಲು ಒಪ್ಪದೆ, ಸಿಂಬಾವಿ ಗೌಡರ ಮಾತಿನಂತೆ ಹಳುವಿನಲ್ಲಿ ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಾನೆ ಗುತ್ತಿ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಬಚ್ಚನಿಗೆ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲಯ್ಯಗೌಡರು ಕೈಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆಗಲೇ ಒಂದು ಬಾರಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ, ಹಲವುಬಾರಿ ಸುಖ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ತಿಮ್ಮಿ ಈ ದುರ್ಘಟನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕೋಣೂರಿನ ಗೌಡರ ಕೆಲಸದ ಆಳಾದ ಪೀಂಚಲುವಿನ ಗುಡಾರ ಸೇರುತ್ತಾಳೆ. ಇತ್ತ ಪೋಲೀಸರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಹಳುವಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಗುತ್ತಿ ಐತನೊಂದಿಗೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಆತನ ಗುಡಾರದ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಸುಖ ಪಡುವುದಕ್ಕೊಸ್ಕರ ಪೋಲೀಸರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಹಲವಾರು ದಿನಗಳಿಂದ ಪೊದೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದನೊ, ಅಂತಹವನಿಗೆ ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಅವಳೇ ದೊರೆಯುತ್ತಾಳೆ! ಎಂಥಾ ಪುಣ್ಯ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ತಿಮ್ಮಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು, ಯಾರು ಕಾಣದ ಸೀಮೆಗೆ, ದೂರ ಓಡಿಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪದಿನ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಇದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವ ಗುತ್ತಿ, ಮುಕುಂದಯ್ಯನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಅ ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯಲ್ಲೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮದುವೆ ಮನೆಯಿಂದ ಮದುಮಗಳು ಚಿನ್ನಮ್ಮನನ್ನು ಕಳ್ಳತನದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹಳುವನ್ನು ಕೆತ್ತಿ ರಸ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮುಕುಂದಯ್ಯ ಪೋಲೀಸರಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಭರವಸೆಯೇ ಕಾರಣ.

ಚಿನ್ನಮ್ಮನನ್ನು ಮುಕುಂದಯ್ಯನನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದ ಗುತ್ತಿ ತಿಮ್ಮಿ ತಮ್ಮ ‘ಹುಲಿಯ’ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಸೀಮೆ ತೊರೆದು ಹೊರಟು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಜಡಿ ಹಿಡಿದ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ, ತುಂಬು ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಭೋರ್ಗರೆಯುತ್ತಾ ತುಂಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಎದೆ ನಡುಗಿಸುವ ಆ ಹೊಳೆಯನ್ನು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ದಾಟಿದರೆ ಸೈ, ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಸೇರಿದ ಹಾಗೆ. ಪೋಲೀಸರ ಕಣ್ಣುತಪ್ಪಿಸಿ, ತನ್ನ ನೆನಪು ಮರೆಯಾಗುವವರೆಗೆ, ಚಂದ್ರೇಗೌಡರ ಜೀತದಾಳುಗಳಾಗಿ ತಾನೂ ತಿಮ್ಮಿಯೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಗುತ್ತಿ. ತುಂಬು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ, ಗುತ್ತಿ-ತಿಮ್ಮಿ ಮತ್ತು ಇತರೆಯವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ದೋಣಿಯವನು ಕೂರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಗುತ್ತಿ ಎಷ್ಟೇ ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡಿದರೂ ಆತನ ಹುಲಿಯನನ್ನು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಲು ದೋಣಿಯವನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊಳೆ ದಾಟಿ ಬೇರೆ ಸೀಮೆ ಸೇರದೆ ಗುತ್ತಿಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವೇ ಆದ ಸ್ವಾಮಿ ನಿಷ್ಠೆ ಹುಲಿಯನನ್ನು, ಕುರ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಿ ಮೈಮಾಂಸ

ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹುಲಿಯನನ್ನು, ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಹಿಂಬಾಲಕನಾಗಿ, ಹುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುವಾಗ ಪ್ರಾಣ ರಕ್ಷಕನಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಲಿಯನನ್ನು, ನದಿಯ ಆಚೆಯ ದಡದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ದೋಣಿ ಹೊರಟೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಗುತ್ತಿಯ ಕರುಳು ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಂದಂತೆ ಆಗಿ ಬಿಗಿದ ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಕೂಗಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. 'ಹೋಗು ಹುಲಿಯ ಕೇರಿ ಸೇರಿಕೋ' ಎಂದು. ಗುತ್ತಿ ಹುಲಿಯನನ್ನು ತೊರೆದು ಹೊರಟರೂ, ಹುಲಿಯ ನಾಯಿ ತುಂಬ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಭೋರ್ಗರತವನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಸೆಳೆತದಿಂದ ಹರಿವ ನೀರಿಗೆ ಧುಮುಕಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಈಜಿ, ಈಜಿ ದೋಣಿ ಹತ್ತಿ ರಕ್ಕೆ ಬಂದ ತನ್ನ ಹುಲಿಯನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಗುತ್ತಿ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಎಸೆಯುವ ರಭಸಕ್ಕೆ ದೋಣಿ ವಾಲುತ್ತದೆ. ಪ್ರವಾಹದ ಮಧ್ಯಪ್ರಾಣ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹತ್ತಾರು ಭೀತ ವಾಣಿಗಳು ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

“ತೆಗೆದಿದ್ದಲ್ಲೋ ಲೌಡಿ ಮಗನೆ, ಕೂತುಗೋತಿಯೋ ಇಲ್ಲೋ ಸುಮ್ಮೆ”.

“ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊಳಿಗೆ ಹಾಕ್ತಾನಲ್ಲೋ, ಹೊದೆದು ಕೂರಿಸೋ ಹೊಲೆ ಸೂಳೆ ಮಗನ್ನ”.

“ಏ ಹುಡುಗೀ, ಅವನ ಹೆಂಡ್ತೀ, ಹಿಡಿದು ಕೊರ್ದೇ ನಿನ್ನ ಗಂಡನ್ನಾ”.

“ಆಯಸ್ಸು ಕೂಡಿದೋರ ಸಂಗಡ ದೋಣಿಗೆ ಹತ್ತಿದ್ದೆ ಆಳಿಗೊಂದು ಗುಟುಕು ನೀರಂತೆ”.

“ಈ ಬೋಳಿ ಮಗನ್ನ ದೋಣಿ ಹತ್ತಿಸಿದ್ದೆ ತಪ್ಪಾಯ್ತು, ಅವನ್ನ ನಾಯಿ ಜೊತೆಗೆ ಅವನ್ನೂ ಕಳಿಸೋ”

“ಮುಂಡೆ ಮಗನಿಗೆ ಹೆಂಡ್ತೀನೂ ಬೇಡಾಗದೆ ಅಂತ ಕಾಣ್ತೆ, ಬಿದ್ದು ಸಾಯ್ತಾನೆ ನೀರಿಗೆ”.

ಅಷ್ಟು ಜನಗಳ ಕೂಗಿಗೆ ಹೆದರಿ ಗುತ್ತಿ ತಣ್ಣಗಾದಾಗ, ಈಜಲಾಗದೆ ಪ್ರವಾಹದ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ತತ್ತರಿಸಿದ ಹುಲಿಯನ ಜೀವವು ನೀರಿನ ಮಧ್ಯೆ ನೀರಿನಂತೆಯೇ ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಘಟ್ಟ ಕರುಣ, ಭೀಭತ್ಯರಸಗಳ ಮಹಾಪೂರವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣ ಸಂಗಾತಿ ತಿಮ್ಮಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ತನ್ನ ಮತ್ತೋರ್ವ ಪ್ರಾಣ ಸಖಿನಂತಿದ್ದ ಹುಲಿಯನನ್ನು ಗುತ್ತಿ ಬಲಿಕೊಡುವುದು ಓದುಗರ ಕರುಳು ಮಿಡಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ.

ಮದುಮಗಳು ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಧತಂತುವಾಗಿ ನಾಯಿಗುತ್ತಿಯ ಪಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಹಂದರ ಅರಳಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಂತ ಊರುಗೋಲು ಆತ. ಸಿಂಬಾವಿ ಲಕ್ಕಂದ ಮೇಗರವಳ್ಳಿ ಹಳೆಮನೆ ಕಾಡುಹಾದಿ ಕೋಣೂರು ಬೆಟ್ಟಳ್ಳಿ ಈ ಪ್ರಯಾಣ ಗುತ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಆ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅನುಭವದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ, ಇಡೀ ಕಾದಂಬರಿಯ ಧಾಟಿ ಧೋರಣೆಗಳಿಗೆ ಸಂಕೇತವೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಕಥಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಇರುವ ವಿನ್ಯಾಸವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕಥಾವಲಯದೊಳಕ್ಕೆ ಭಿನ್ನವ್ಯಕ್ತಿಗಳ, ಭಿನ್ನ ಪರಿಸರಗಳ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಕಥಾಕ್ರಿಯೆಯ ಚಾಲನೆಗೆ ಗುತ್ತಿ ಚುಂಬಕ ಕಿಡಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೆಜ್ಜೆ ಊರಿನ ತಳದ ಸುತ್ತ ಕಥೆ ಪಲ್ಲವಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕಥಾಸರಣಿಯ ಕೂಡು ಎಳೆಯಾಗಿ ಹೊಲೆಯ ಜೀತದಾಳು ಗುತ್ತಿಯನ್ನೇ ಎಳೆಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಲ್ಲೂ ಧ್ವನಿಬಸಿರಿನ ಕಲಾವಂತಿಕೆಯಿದೆ; ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಎಲ್ಲ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಇರವನ್ನು ಚಾಚಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ ಆಸ್ತರದ ಪಾತ್ರವೊಂದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಇದೆ ಎಂಬ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ದೃಷ್ಟಿ; ಜೊತೆಗೆ 'ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಂಡೆಯಂತೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮರದಂತೆ' ಪ್ರಕೃತಿಯ ಒಂದಂಶವೇ ಆಗಿರುವ ಗುತ್ತಿ ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೇಲ್ಮುಖಮನ ಪ್ರಯತ್ನದ ದಾರ್ಶನಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಸಾಂಕೇತಿಕವಾಗುವಿಕೆಯ ಔಚಿತ್ಯ.

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಕ ಕತೆ ತನ್ನ ಹರಹನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಒಂದು ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಆ ಪಾತ್ರ ಪ್ರಮುಖವೂ ಆಗದೆ, ಅಮುಖ್ಯವೂ ಆಗದೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ಒಂದು ವಿನೂತನ ವಿನ್ಯಾಸ. ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಕಾದಂಬರಿಯ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೆ ಮೈಚಾಚಿ ನಿಂತ ವ್ಯಾಸರೇಖೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಗುತ್ತಿ. ಆರಂಭ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಿಶಿತವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತಗೊಂಡು ಕಾದಂಬರಿಯ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ವಾಚಕಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರುಬಿಡುವ ಗುತ್ತಿ, ಅನಂತರದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಹೊಳೆದಾಟಿ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೂ ಕೊನೆಮುಟ್ಟದ ಕಥೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ಅಚ್ಚೊತ್ತಿ ನಿಲ್ಲುವ ಗುತ್ತಿಯ ಗಟ್ಟಿಬಣ್ಣದ ಹಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಡುವ ಭಿನ್ನ ಪ್ರಮಾಣದ ವರ್ಣಸಂಯೋಜನೆಯ ಇತರ ಪಾತ್ರಗಳ ವೃತ್ತಿಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಸ್ಫುಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಹೀಗೆ ಗುತ್ತಿ ವಿನ್ಯಾಸದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದರೂ ಆ ಪಾತ್ರವೇ ಕೇಂದ್ರದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಕಾದಂಬರಿಯ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದ ಕಾಗಿನಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರಕೀಯನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಆಮೇಲೆ ತುಂಗಾನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ, ಹುಲಿಯ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿಹೋದಂತೆ, ಅವನ ನೆನಪೂ ಜನರಿಂದ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಂಡತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸುವ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ದೇಶಾಂತರ ಹೋಗುವ ನಾಯಿಗುತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯವನಲ್ಲ, ದುಷ್ಟನೂ ಅಲ್ಲ, ಸ್ನೇಹಪರನಲ್ಲ, ಸಾಮಾಜಿಕನಲ್ಲ, ಅವನು ನಾಯಿಗುತ್ತಿ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೂಲಬಿಂದು ಗುತ್ತಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಧ್ವನಿಸುತ್ತವೆ. ತಂತ್ರದ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ಕಥಾವಲಯಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಪರಿಸರ ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕಥಾಮೈಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡೊಡನೆಯೇ ಗುತ್ತಿಯ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ. ಕಥಾಶರೀರ ಆ ವೇಳೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಅನೇಕ ಕವಲುಗಳೊಂದರಲ್ಲಿ ಗುತ್ತಿಯೂ ಐಕ್ಯನಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲನಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೂ ಅನೇಕ ಕವಲು ಕಥೆಗಳಾಗಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದರ ಆಂತರಂಗಿಕ ಹಾಗೂ ಪಾರಸ್ಪರಿಕ ಅವಿರತ ಸಂಘರ್ಷಗಳ

ಸಹಿತ ಕಾದಂಬರಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಕಾದಂಬರಿಯ ಬಂಧದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಥಾನಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಕೊನೆಯೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಂದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳಿಸಬಹುದಾದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ; ಜೊತೆಗೆ, ಅನಂತವಾಗಿ ಸಾಗಬಲ್ಲ ಸಮಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. "ಯಾವುದೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಿಲ್ಲುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಕೊನೆ ಮುಟ್ಟುವುದೂ ಇಲ್ಲ".

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥ :

1. ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ : 'ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ'.
2. ಎಂ.ಜಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ : 'ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಲೇಖನಗಳು'.
3. ಗಿರಡ್ಡಿ ಗೋವಿಂದರಾಜ : 'ಮನ್ವಂತರ' 7 (ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ ವಿಶೇಷಾಂಕ) ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ವೈಚಾರಿಕತೆ.
4. ಎಂ.ಜಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ : 'ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಲೇಖನಗಳು'.
5. ಪ್ರೊ.ಎಲ್.ಎಸ್. ಶೇಷಗಿರಿ ರಾವ್ : 'ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ'.
6. ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ : 'ನೂರು ಮರ ನೂರು ಸ್ವರ'-ಕುವೆಂಪುವರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು.
7. ಸುಮತೀಂದ್ರ ನಾಡಿಗ : 'ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ'.
8. ಡಾ. ಗಿರಡ್ಡಿ ಗೋವಿಂದರಾಜ : 'ಸಮಗ್ರ ವಿಮರ್ಶೆ'.
9. ಡಾ. ಸುರೇಶ ಪಾಟೀಲ : 'ಕಾದಂಬರಿ ಮೀಮಾಂಸೆ'.
10. ಪ್ರೊ. ಅರವಿಂದ ಮಾಲಗತ್ತಿ : 'ಕುವೆಂಪು ಕೃತಿ ವಿಮರ್ಶೆ' (ಪ್ರ.ಸಂ)- ಮಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದುಮಗಳು; ಎಚ್.ಎಂ.ಚನ್ನಯ್ಯ.

**ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿ ಮರೆಯಾದ
ಮಹಾಚೀತನ : ಕೊಡಗಿನಗೌರಮ್ಮ**

- ಡಾ. ಲಾವಣ್ಯ ಸಿ.ಪಿ

ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಮೂವತ್ತನೇ ದಶಕವೆಂದರೆ ಸ್ತ್ರೀ ಲೋಕದ ಕಥೆಗಳು ಆವರೆಗಿನ ಪೌರಾಣಿಕತೆಯ ಜಡತೆಯನ್ನು ಕೊಡವಿ ಹೊಸಹುಟ್ಟು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ದಶಕ ಎನ್ನಬೇಕು. ಲೇಖಕಿಯರು ಮಹಿಳೆಯರ ಭವ ಭಾವಲೋಕದ ಬದುಕನ್ನು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೋವು ನಲಿವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಹಪರವಾಗಿಸಿದ ಅವಧಿ ಅದು ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಶ್ಯಾಮಲಾ ಬೆಳಗಾವಕರ್ ಮತ್ತು ಸರಸ್ವತಿಬಾಯಿ ರಾಜವಾಡೆ ಇವರೊಂದಿಗೆ ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಕನ್ನಡ ಕಥಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೊದಲ ತಲೆಮಾರಿನ ಪ್ರಮುಖ ಲೇಖಕಿಯರಾಗಿ ಹೊಮ್ಮಿದ ಕಾಲವದು. ಅದರಲ್ಲೂ ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಛಾಪನ್ನು ಬಹಳ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಒತ್ತಿ ಹೋದ ಕನ್ನಡದ ಕಥೆಗಾರ್ತಿ ಎಂದರೆ ಉತ್ತೇಜ್ಜೆಯಲ್ಲ.

ಗೌರಮ್ಮನವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ :

ಕೊಡಗನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಮಹಿಳೆ ಗೌರಮ್ಮನವರು. ಇವರು 1912 ಮಾರ್ಚ್ 3 ರಂದು ಕೊಡಗು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಡಿಕೇರಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹವ್ಯಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮನೆತನದವರಾದ ರಾಮಯ್ಯ ಮತ್ತು ನಂಜಕ್ಕ ದಂಪತಿಯರ ಪುತ್ರಿಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಮಡಿಕೇರಿಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. 1928 ರಲ್ಲಿ ಅವರ ಬಳಗದಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬರಾದ ಬಿ.ಟಿ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹವಾಗಿ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರು. ಶ್ರೀ. ಬಿ.ಟಿ. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅವರು ಸೋಮವಾರಪೇಟೆಯ ಒಂದು ಕಾಫೀ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾನೇಜರಾಗಿದ್ದರು. 1931 ರಲ್ಲಿ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಗಂಡು ಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡಿದರು. ಗೌರಮ್ಮನವರು ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ವಸಂತ ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಗೌರಮ್ಮನವರು ನೀಳಕಾಯ, ಹಾಲಿನ ಕನೆಯಂಥ ಮೈಬಣ್ಣ. ತಿದ್ದಿತಿಡಿದಂತಿದ್ದ ಕಣ್ಣು, ಮೂಗು, ಹುಬ್ಬುಗಳು

ಒಟ್ಟಾರೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಗೌರಮ್ಮನವರು ರೂಪವತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಮನೆ, ಸಂಸಾರ, ಸಮಾಜಸೇವೆ, ರಾಜಕೀಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಘರ್ಷಣೆಯಾಗದಂತೆ ಸಮಯ ಹೊಂದಿಸಿ ಮೇಲು, ಕೀಳು ಎನ್ನದೆ ಏಕರೀತಿಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನಿಭಾಯಿಸಿದವರು. ನೇರ ನಡೆ-ನುಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಸರಳ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ಬೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗೌರಮ್ಮನವರ ಅಭಿರುಚಿಗಳು :

ಗೌರಮ್ಮನವರಿಗೆ ಬರೆಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಓದುವ ಹವ್ಯಾಸವೂ ಇತ್ತು. ಹಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದವರ ಬಳಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಪುರಾಣದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ, ನಾಟಕ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳಲ್ಲಿ, ತಾಳ ಮದ್ದಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಇತ್ತು. ಇದರೊಂದಿಗೆ ರಾಜಕೀಯದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಗೌರಮ್ಮನವರ ಹವ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಈಜು ಮತ್ತು ಟೆನ್ನಿಸ್ ಆಟವೂ ಪ್ರಮುಖವಾದವುಗಳು. ಇವರು ಯಾವಾಗಲೂ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಗ ವಸಂತ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಏನೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೂ ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಾ ವಸಂತ ಕೆಲಸದವರಿಗೆ ಕೋಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಹಾಕಿದ್ದರು. ವಸಂತ ಎಷ್ಟು ಚೀರಿದರೂ ಯಾರಿಗೂ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊಡಗಿನಗೌರಮ್ಮ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ :

ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಇಪ್ಪತ್ತೇಳು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಈ ಕಥೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಜೀವನವನ್ನು, ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸೋಲದೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಕಥೆಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳನ್ನು ಓದುವಾಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟುವಂತೆ ಬರವಣಿಗೆಯ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಗೌರಮ್ಮನವರ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಅವರ ರಚನೆಯ ಪಕ್ವತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗೌರಮ್ಮನವರು ಮೊದಲಿಗೆ 'ಮಿಸೆಸ್ ಬಿ.ಟಿ.ಜಿ.ಕೃಷ್ಣ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಬರೆದ 'ಮನುವಿನ ರಾಣಿ' ಎಂಬ ಕಥೆ ಇವರನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಥೆಗಾರ್ತಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಾಡಿತು. ಬಾಳನ್ನು ನೋಡಲು ಬಲ್ಲ ಕಣ್ಣು, ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಮನಸ್ಸು, ಸಹಜವಾದ ಕಥನ, ಸರಳವಾದ ಭಾಷೆ, ಕಥನದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮ, ಹಿತ-ಮಿತ ಇವರ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಅವರ ಕೆಲವು ಕಥೆಗಳು ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನ ನಡುವಿನ ಸ್ನೇಹವೆಂದರೆ ಲೈಂಗಿಕ ದೃಷ್ಟಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸ್ವಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತವೆ.

ಗೌರಮ್ಮನವರ ಕಥೆಗಳು :

ವಾಣಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ, ಒಂದು ಪುಟ್ಟಚಿತ್ರ, ಅವಳ ಭಾಗ್ಯ, ಅಪರಾಧಿಯಾರು? ಹೋಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ, ಎರಡನೇ ಮದುವೆ, ಯಾರು, ಕಾಗದ ಮಾಲೆ, ಬಲಿ, ಪಾಪನ ಮದುವೆ, ಅದೃಷ್ಟದ ಆಟ, ನನ್ನ ಮದುವೆ, ಮರದ ಗೊಂಬೆ, ತಪ್ಪಿತಸ್ಥೆಯಾರು? ಸುಳ್ಳು ಸ್ವಪ್ನ, ನಾಲ್ಕು ಘಟನೆ, ಒಂದು ದಿನ ಮುಂದೆ, ಸನ್ಯಾಸಿ ರತ್ನ, ಕೌಶಲ್ಯ ನಂದನ, ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮತ್ತು ಮನುವಿನ ರಾಣಿ.

ಗೌರಮ್ಮನವರಕಥೆಗಳ ವಸ್ತುಗಳು :

ಪತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸುದ್ದಿಗಳು, ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇವು ಕೇವಲ ಖಾಸಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಗೌರಮ್ಮನವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಇವರ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸ್ತ್ರೀ ಪರವಾದ ವೈಚಾರಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿದೆ.

ಕಥೆಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗೌರಮ್ಮನವರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ ಸಮಕೋನದೃಷ್ಟಿ ಮಹಿಳೆಯಾಗಿ ಗೌರಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಮಾಜವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಪರಿ ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕ ಸ್ತ್ರೀ ಸಮಾಜದ ಸಂಬಂಧಗಳ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುವ ಅವರ ದಿಟ್ಟತನ, ಮಹಿಳೆ ಮತ್ತು ಅವಳ ಸಮಸ್ಯೆ, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ಸಂಬಂಧ, ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ವಿರುದ್ಧದ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಳಕಳಿ, ವಿಧವಾ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷ ನಿಲುವುಗಳ ಟೊಳ್ಳುತನದ ಅನಾವರಣ ಹೀಗೆ ಗೌರಮ್ಮನವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮನೋಧರ್ಮ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಖ್ಯವೇ ಹೊರತು ಮದುವೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ಇವರು ಸಮಾಜವನ್ನು ಎದುರುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ಅಪರಾಧಿ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಒಂದು ತರಹದ ಆಪ್ತ ಸಮಾಲೋಚನೆ ಮಾಡುವ ರೀತಿ ಬಹಳ ಸೊಗಸಾದುದು. ಹೀಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನಾ ಹಾಗೂ ಸ್ತ್ರೀ ಪರವಾದ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಕಥೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ವೈಚಾರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಕಥೆಗಾರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ಗೌರಮ್ಮನವರ ಕಥೆಗಳ ಪಾತ್ರಗಳು :

ಇವರ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸೌಂದರ್ಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾದುದು ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ಇವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬಹುಪಾಲು ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳು ಸುಂದರಿಯರಲ್ಲ. ದೈಹಿಕ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೃದಯ ಸಂಪನ್ನತೆಗಳ ಸೌಂದರ್ಯ ಹೊಂದಿದವರು. ಗೌರಮ್ಮನವರ ಮೊದಲ ಕಥೆ 'ಯಾರು' 1931 ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿತು. ಅದು ಪತಿಯಿಂದ ಪರಿತ್ಯಕ್ತೆಯಾದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಅಳುತ್ತಾ ಕೂರದೆ, ಕಲಾವಿದೆಯಾಗಿ ಸಿನಿಮಾ ನಟಿಯಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಥೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಅವರು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆದವರು.

‘ಅವಳ ಭಾಗ್ಯ’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತರ ಕುರೂಪಿ ಮಗಳು ಪಾರಾಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ಕ್ಷಯರೋಗಿ ಶ್ರೀಮಂತ ವರನೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವುದು. ಇದು ಪಾರುವಿನ ಭಾಗ್ಯ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಪುತ್ರಿ, ‘ಪುನರ್ವಿವಾಹ’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿದುರನೊಬ್ಬ ಮಡದಿ ಸತ್ತು ಆರು ತಿಂಗಳಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ತಾನು ಮೋಹಿಸಿದ ಹುಟ್ಟುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದು, ಆ ಹುಟ್ಟುಗಿಯೂ ವಿಧವೆಯೆಂದು ಅರಿವಾದೊಡನೆ ಮದುವೆಯಾಗಲು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲದ ಮದುವೆ ಮದುವೆಯೇ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹಲಬುವ ‘ಒಂದುಚಿತ್ರ’ ಕಥೆಯರೋಹಿಣಿ. ‘ಮರದ ಬೊಂಬೆ’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಸ್ಕೂಲಿನ ಹುಡುಗಿ ಶೈಲಾ ತನ್ನ ಮೇಷ್ಟರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು. ತಮ್ಮ ವಿವಾಹ ಅಸಾಧ್ಯವೆನಿಸಿದಾಗ ಪ್ರೇಮಿಯಕತ್ತಿಗೆ ಜೀವಕೊಡುವ ‘ಅಪರಾಧಿಯಾರು?’ ಕಥೆಯ ಲತೀಫಾ. ತಂದೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ತಾನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವ ‘ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ’ ಕಥೆಯ ಮೂರ್ತಿ. ‘ಸನ್ಯಾಸಿ ರತ್ನ’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮದುವೆಯಾಗುವ ರತ್ನ ಮತ್ತು ವಾಣಿ. ‘ಆಹುತಿ’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಡತಂದೆಯ ಮಗಳಾಗಿ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡಲಾಗದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ವಯಸ್ಸಿನ ಮುದುಕನ ಮೂರನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಲು ಒಪ್ಪದೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಾಂತಿ. ‘ಅಪರಾಧಿ ಯಾರು?’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆಯ ಒಡೆಯನಿಂದಲೇ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ, ಅವನಿಂದಲೇ ಹೊರಗಡೆ ದಬ್ಬಲ್ಪಟ್ಟಾಗ ಬೇಸರದಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ, ಕೊನೆಗೆ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸೇರುವ ಪಂಡಿತನ ಮಗಳು ಪಾರ್ವತಿ. ‘ಒಂದು ಪುಟ್ಟಚಿತ್ರ’ ಕಥೆಯ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಅಣ್ಣನ ಚಿಲ್ಲಾಟದಿಂದ ಅವನ ಹುಸಿ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ನಂಬಿ ಗರ್ಭಧರಿಸಿ ಅವನು ಕೈಬಿಟ್ಟಾಗ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಯತ್ನಿಸುವ ಬಾಲ ವಿಧವೆ ಶಾಂತೆ. ‘ಕೆಲವು ಕಾಗದಗಳು’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರಣಯಿಯ ಸಾವಿನಿಂದ ಹತಾಶಳಾಗಿ ಶಾಲೆಬಿಟ್ಟು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವ ಕಾನ್ವೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಲಕಿ ಪ್ರಭಾಕುಮಾರಿ. ಅದರಲ್ಲೂ ಇವರ ‘ವಾಣಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ’ ಕಥೆ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳ ತಳಮಳ, ನೈತಿಕತೆಯತರ್ಕ, ಇನ್ನೊಬ್ಬಳ ಬಾಳನ್ನು ಒಡೆಯ ಬಾರದಂಬ ವಿವೇಕದ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಘನತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಅನುಭವಿಸುವ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯಿರಲಿ, ಪ್ರಣಯ ಭಂಗವಿರಲಿ, ಅತ್ಯಾಚಾರವಿರಲಿ, ವಿವಾಹೇತರ ಸಂಬಂಧದ ಪರಿಣಾಮವಿರಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು.

ಮಹಾತ್ಮಗಾಂಧೀಜಿ ಮತ್ತು ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮ :

ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅಭಿಮಾನಿಯಾಗಿದ್ದರು. 1933 ರಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿ ಕೊಡಗಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಬಂದಾಗ ಕೊಡಗಿನಲ್ಲಿ ಗುಂಡುಕುಟ್ಟಿ ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಗೌರಮ್ಮನವರು

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಸಮಯ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗೌರಮ್ಮನವರ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದರು. ಆಗ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಗಾಂಧೀಜಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತಾರೆ ಬಡವರ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ; ಗಾಂಧೀಜಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಲೇಬೇಕೆಂದು ಅಲ್ಲೇ ಉಪವಾಸ ಕುಳಿತರು. ಕೊನೆಗೂ ಗಾಂಧೀಜಿ ಗೌರಮ್ಮನವರ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಸಮ್ಮತಿಯಿತ್ತು, ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಗೌರಮ್ಮನವರಿಗೆ ಕಿತ್ತಳೆ ಹಣ್ಣುಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಉಪವಾಸ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಸತ್ಕರಿಸಿ, ಒಳಗಿನಿಂದ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿ ತಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ನೀಡಿ, ಆ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಹರಿಜನ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು. ಗಾಂಧೀಜಿ ಇದಕ್ಕೆ ಅವರ ಪತಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇದೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅವರು ಗೌರಮ್ಮ ಇದನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಒಡವೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳದಿದ್ದರಾಯಿತು ಎಂದು ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಗೌರಮ್ಮನವರು ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಗಾಂಧೀಜಿ ಎದುರು ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಾನು ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸಂಕೇತವಾದ ಕೊರಳಿನ ಕರಿಮಣಿ, ಕಿವಿ ಬೆಂಡೋಲೆ ಮತ್ತು ಮೂಗುಬಟ್ಟು ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಾನು ಯಾವುದೇ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತೊಡವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದರಂತೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಗೌರಮ್ಮನವರು ತಾವು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ತೊಟ್ಟಿದ್ದು ಕೇವಲ ಮಂಗಳಸೂತ್ರ, ಮೂಗುತಿ ಹಾಗೂ ಕಿವಿಹಿಲೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ. ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಗಾಂಧೀಜಿ 1934 ರಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಚ್ 2ರ ‘ಹರಿಜನ’ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವರು ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿಯಿದೆ.

ಗೌರಮ್ಮನವರ ಅಂತ್ಯ :

1939 ಏಪ್ರಿಲ್ 12 ಗೌರಮ್ಮನವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕೆಟ್ಟ ದಿನವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದಿನ ದಿನ ಹರದೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಂಗಿ ಹೊಳೆಗೆ ದಿನನಿತ್ಯದಂತೆ ಆತ್ಮೀಯರೊಂದಿಗೆ ಈಜಲು ಹೋದ ಗೌರಮ್ಮನವರು ದುರಂತ ಅಂತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡರು. ಸುಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗುವಾಗ ದೂರದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕೈ ಬೀಸುವುದನ್ನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಈಜಲು ಹೋದವರೆಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವಿಧಿ ತನ್ನಾಟವನ್ನು ಮೆರೆದಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ 27ರ ಹರೆಯದಲ್ಲಿ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಎಲ್ಲರನ್ನು ತೊರೆದು ಹೊರಟರು.

ಗೌರಮ್ಮನವರ ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಧಾರವಾಡದ ಪ್ರಕಾಶಕರಾದ ದತ್ತಾತ್ರೇಯ ಕುಲಕರ್ಣಿಯವರು ಹವಣಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಆ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ಗೌರಮ್ಮನವರು ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಮೊದಲು ‘ಚಿಗುರು’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಆ ಕಥಾಸಂಕಲನ

ಪುಸ್ತಕವು ಅವರ ಅಗಲಿಕೆಯ ನಂತರ 'ಕಂಬನಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿತು. ಅವರಿಗೆ ಕಂಬನಿ ಹೇಳುವ ಅವರ ನೆನಪಿನ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಮೇರು ಸಾಹಿತಿ ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ ಅವರು ಮುನ್ನುಡಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ದ.ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರು 'ತಂಗಿಗೌರಮ್ಮ' ಎಂಬ ಕವನ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ,

“ಗೌರವಸ್ತ, ಗೌರವಸ್ಥಿತ ಗೌರವದಿ ಗೌರೀ
ಮಿಂಚಿದಳೊ ಬಾನಂಚಿಗೆ ಕಾವೇರಿಯಕುವರಿ”

ಎಂದು ಹೊಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರ ಮೇರು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಪ್ರತಿಭೆ ಹಾಗೂ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಜಗತ್ತು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿ ಮರೆಯಾದ ಧೃವತಾರೆ ಕೊಡಗಿನ ಗೌರಮ್ಮನವರು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

1. ಡಾ. ವಿಠಲರಾವ್ ಟಿ. ಗಾಯಕ್ವಾಡ್,
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಭಾಷಾಂತರ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ,
ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ,
ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.
2. ಡಾ.ಎ.ರಘುರಾಂ
ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಮಹಾರಾಣಿ ಮಹಿಳಾ ಕಲಾ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು
ನಿರ್ವಹಣಾ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು.
3. ಡಾ.ಸಿ.ಬಿ. ಚಿಲ್ಕರಾಗಿ
ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು,
ಕೊಪ್ಪಳ.
4. ಎನ್ ಎಸ್ ಗುಂಡೂರ
ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ,
ದಾವಣಗೆರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ,
ದಾವಣಗೆರೆ.
5. ಡಾ.ಆರ್.ಮಹೇಶ್
ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು, ಭರಮಸಾಗರ
6. ರವಿಶಂಕರ ಎ.ಕೆ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ
ಕ್ರಿಸ್ತು ಜಯಂತಿ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು.
7. ಡಾ.ಚೈತಾಲಿ ಕೆ. ಎಸ್.
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು (ಸ್ವಾಯತ್ತ),
ಗುಬ್ಬಿ, ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ.
8. ಡಾ.ಟಿ.ಎಲ್.ಜಗದೀಶ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಮಹಾರಾಣಿ ಮಹಿಳಾ ಕಲಾ ಕಾಲೇಜು,
ಮೈಸೂರು.

9. ಡಾ.ಬಾಳಪ್ಪ.ಎ.ಬಿ
ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು, ಮಧುಗಿರಿ.
10. ಡಾ. ಚಿತ್ರಯ್ಯ.ಕೆ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಎಚ್.ಪಿ.ಪಿ.ಸಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು,
ಚಳ್ಳಕೆರೆ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆ.
11. ಡಾ.ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತ ವಿ.ಮೊಹರೀರ
ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಭಾಗ,
ಶ್ರೀ ಶಾರದಾ ಆಯುರ್ವೇದ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ ಮತ್ತು ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಯಾದಗಿರಿ.
12. ಡಾ.ಎಸ್. ಶಿವಣ್ಣ ಬೆಳವಾಡಿ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಕಲಾ ಕಾಲೇಜು,
ತುಮಕೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ತುಮಕೂರು.
13. ಪ್ರೊ. ಶಾಶ್ವತಸ್ವಾಮಿ ಮುಕ್ಕುಂದಿಮಠ
ವಿಶ್ರಾಂತ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು, ಸಾಹಿತಿ ಸಂಶೋಧಕರು,
ಮಾತೃಕೃಪ ವಾರ್ಡ್ ನಂ. 2, ಪಟೇಲವಾಡಿ,
ಸಿಂಧನೂರು.
14. ಪ್ರೊ.ಯರಿಯಪ್ಪ ಬೆಳಗುರ್ಕಿ
ಉಪನ್ಯಾಸಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಸರ್ಕಾರಿ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ,
ಸಿಂಧನೂರು.
15. ಡಾ.ಶಿವಕುಮಾರ್ ಕಂಪ್ಲಿ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು,
ದಾವಣಗೆರೆ.
16. ಡಾ.ಮಂಜಣ್ಣ.ಎಂ.
ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು,
ದಾವಣಗೆರೆ.

17. ಡಾ.ಮಂಜುನಾಥ ಪಾಳ್ಯ
ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಜೈನ್ ಡೀಮ್ಡ್ ಟು ಬಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ,
ಜೆ.ಸಿ.ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು.
19. ಡಾ.ಲಾವಣ್ಯ.ಸಿ.ಪಿ
ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು
ಶೇಷಾದ್ರಿಪುರಂ ಪದವಿ ಕಾಲೇಜು,
ಮೈಸೂರು